

การศึกษาความรู้ไวยากรณ์ของการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

นางสาวชลิดา งามวิโรจน์กิจ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

A METALINGUISTIC STUDY OF SPACING IN THAI WRITING BY JAPANESE STUDENTS

MISS CHLIDA NGARMWIROJKIT

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts Program in Linguistics

Department of Linguistics

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษาความรู้ไวยากรณ์ของการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น
โดย	นางสาวชลิตา งามวิโรจน์กิจ
สาขาวิชา	ภาษาศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณ์นิยานิน

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพนธ์ อภิลาภิบาล)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. กนกวรรณ เล้าบุรณะกิจ คณะอักษรศาสตร์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณ์นิยานิน)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สร้อยศิธร อิศรางกูร ณ อยุธยา)

ชติดา งามวิโรจน์กิจ : การศึกษาความรู้ไวยากรณ์ของการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน
ชาวญี่ปุ่น. (A METALINGUISTIC STUDY OF SPACING IN THAI WRITING BY JAPANESE
STUDENTS) อ. ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ. ดร. สุดาพร ลักษณีนาวิน, 204 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถและความรู้ไวยากรณ์ของการเว้นวรรคในการ
เขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษาที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง กลุ่มตัวอย่าง
ประกอบด้วยกลุ่มเจ้าของภาษา 1 กลุ่ม จำนวน 30 คน เป็นนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 3
และ 4 และกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น จำนวน 20 คน ซึ่งกำลังศึกษาภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียนสอนภาษาไทยแห่งหนึ่งใน
กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกเป็น 2 กลุ่ม ตามประสบการณ์การสัมผัสภาษาไทยคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาสูง 11
คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาค่ำ 9 คน ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยมาจากแบบทดสอบการเว้นวรรคที่มีตำแหน่งที่ต้อง
เว้นวรรคตามเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถาน (2551) จำนวน 66 ตำแหน่ง และแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ในการ
เว้นวรรค ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะต้องให้เหตุผลในการเว้นวรรค ณ ตำแหน่งที่ตนเองเลือก

ผลการวิจัยสรุปว่า เจ้าของภาษามีความสามารถและความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคในการเขียน
ภาษาไทยตรงตามกรอบที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้มากกว่าผู้เรียนชาวญี่ปุ่น และผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาสูง
จะมีความสามารถและความรู้ในการเว้นวรรคใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่าผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาค่ำ
สรุปได้ว่า ประสบการณ์ภาษาส่งผลต่อความสามารถและความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคในการเขียน
ภาษาไทยให้ตรงตามหลักเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนดและสามารถพัฒนาไปสู่ภาษาเป้าหมายได้ การเว้นวรรคในทุก
ระดับล้วนเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น แต่ระดับที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ การเว้นวรรคระดับคำ เนื่องจากใน
ภาษาญี่ปุ่นไม่มีการเว้นวรรคในระดับคำเลย จึงเกิดการถ่ายโอนเชิงลบจากระบบภาษาแม่มายังภาษาที่สอง (Negative
L1 Transfer) ต่างจากเจ้าของภาษาที่ทำการเว้นวรรคได้ดีที่สุดในระดับคำ ส่วนการเว้นวรรคที่เจ้าของภาษาทำได้ต่ำ
ที่สุด คือ ในระดับวลี ซึ่งเป็นหนึ่งในหลักเกณฑ์ทางเลือก (Optional Rules) ทำให้เกิดการผันแปรสูง เนื่องจากการเว้น
วรรคในระดับนี้สามารถมีการแปรได้ด้วยปัจจัยหลายประการ การศึกษาการเว้นวรรคนี้ชี้ให้เห็นปัญหาในการเว้นวรรค
ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยต่อไปได้

ภาควิชา.....ภาษาศาสตร์..... ลายมือชื่อนิสิต.....

สาขาวิชา.....ภาษาศาสตร์..... ลายมือชื่อ อ. ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

ปีการศึกษา.....2555.....

#528 02101 22: MAJOR LINGUISTICS

KEYWORDS: METALINGUISTIC KNOWLEDGE / SPACING IN THAI WRITING / LANGUAGE EXPERIENCE

CHLIDA NGARMWIROJKIT : A METALINGUISTIC STUDY OF SPACING IN THAI WRITING BY JAPANESE STUDENTS. ADVISOR : ASST. PROF. SUDAPRON LUKSANEYANAWIN, Ph.D., 204 pp.

The study aims to explore the proficiency and metalinguistic knowledge of spacing in Thai writing by Japanese students studying Thai in comparison to native Thai students. Two sample groups were selected based on main criteria of Thai versus Japanese and Thai as native versus non-native language. 30 Thai students whose native language was Thai were selected from third-year and fourth-year students from the Faculty of Arts, Chulalongkorn University; and 20 Japanese students whose native language was not Thai and had studied Thai in a Thai language school in Bangkok were selected and were further classified into 2 groups of either high or low experience or exposure to the Thai language. 11 Japanese students were classified as high group, while the remaining 9 students were classified as low group. The research implementation consisted of a test using 66 specific positions for spacing determined by the Royal Institute (2008).

The results indicated that native Thai students had higher proficiency in terms of spacing than did Japanese students. Within the two Japanese groups, the students from the high group had greater proficiency in terms of spacing closer to those of Thai native speakers than did Japanese students in the low group. It can be concluded from the result that language experience or exposure is significantly relevant to proficiency and metalinguistic knowledge of spacing rules in Thai writing, determined by the Royal Institute (2008). However, this skill can be subsequently developed in Thai writing. Spacing at any linguistic levels is still problematic. The most problematic case is spacing in word level since there is no spacing at the word level in Japanese. As a result, negative L1 transfer occurs. It differs from native Thai students whose spacing skill at word level is effective. Nevertheless, native Thai students had the lowest level of proficiency on spacing at the phrase level, regarded as one of the optional rules leading to high variations of usage. There are a number of factors governing the variation of spacing in the phrasal level; therefore, this finding indicates the problem of spacing and it can be applicable for Thai writing instruction later on.

Department :Linguistics..... Student's Signature.....

Field of Study :Linguistics..... Advisor's Signature.....

Academic Year :2012.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณ์ยนาวิน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้สร้างแรงบันดาลใจ ซึ่งท่านได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีในทุกเรื่องเสมอมา และสละเวลาตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คณะกสิกรรม การสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สร้อยศิธร อิศรางกูร ณ อยุธยา กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ท่านได้ช่วยให้คำแนะนำและตรวจแก้วิทยานิพนธ์นี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ทั้งนี้ผู้วิจัยยังได้รับความกรุณาจากศาสตราจารย์ ดร. ชีรพันธ์ เหลืองทองคำ อาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิตภาษาศาสตรบัณฑิตปี 52 ในคำปรึกษาต่าง ๆ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จลงไม่ได้หากมิได้รับความกรุณาจากหลายฝ่าย ขอขอบคุณอาจารย์พงษ์พันธ์ เล็บนาค และคุณ Matsumoto ที่ท่านได้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้ รวมถึงขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่สละเวลาทำแบบทดสอบ

ขอขอบคุณ Dr. Robert H. Orr คุณฉลอง แสงศิริวิจารณ์ คุณอาทิตย์ จุยะโส คุณศุภรัถย์ เตชะเจริญรุ่งเรือง คุณวิลาสินี คารายาย คุณจิตติมา พงนา คุณหฤทัย ชุมแสง และ Mr. Todd Justice Oltmann รวมถึงเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ภาควิชาภาษาศาสตร์ และกัลยาณมิตรทุกท่านที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา และเป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา จนวิทยานิพนธ์ประสบผลสำเร็จได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา พี่ชาย พี่สาว ผู้ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจในทุกด้านด้วยดีเสมอมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพ.....	ฏ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
1.7 วิธีดำเนินการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 การศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สอง (Second Language) หรือภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) จากการศึกษาเปรียบเทียบต่าง (Contrastive Analysis) ซึ่งจะนำไปสู่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) และการศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage Study).....	10

	หน้า
2.1.1 การศึกษาเปรียบเทียบ (Contrastive Analysis).....	10
2.1.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis).....	12
2.1.3 ภาษาในระหว่าง (Interlanguage).....	12
2.2 ระบบการเขียนและการเว้นวรรคในภาษาญี่ปุ่นและภาษาไทย.....	14
2.2.1 ระบบการเขียนและการเว้นวรรคในภาษาญี่ปุ่น.....	14
2.2.2 ระบบการเขียนและการเว้นวรรคในภาษาไทย.....	20
2.2.3 การวิจัยด้านการเว้นวรรค.....	29
2.3 ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ (Metalinguistic Knowledge).....	34
2.3.1 การวิจัยด้านความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์.....	36
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	38
3.1 การพัฒนาเครื่องมือ.....	38
3.1.1 การวิจัยนำร่อง.....	38
3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
3.1.2.1 แบบทดสอบการเว้นวรรค.....	39
3.1.2.2 แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์.....	57
3.1.2.3 แบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษา.....	59
3.2 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	62
3.2.1 เจ้าของภาษาชาวไทย.....	62
3.2.2 ผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่น.....	63
3.3 การเก็บข้อมูล.....	64
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
3.4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรค.....	64

3.4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรค.....	64
บทที่ 4 ผลการวิจัย : ความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทย.....	67
4.1 ผลการทดสอบความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทย ของเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น (Performance).....	67
4.2 ความแตกต่างระหว่างความสามารถในการเว้นวรรคในหลักเกณฑ์ การเว้นวรรคแต่ละระดับ.....	69
4.3 การเว้นวรรคเกินจากหลักเกณฑ์การเว้นวรรค.....	79
4.3.1 การเว้นวรรคเกินในกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น.....	79
4.3.2 การเว้นวรรคเกินในกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่เกินจากเจ้าของภาษา.....	82
4.4 การแก้ไขคำตอบตำแหน่งที่เว้นวรรคที่เกิดในระหว่างการทำแบบทดสอบ ความรู้ภาษาศาสตร์.....	83
บทที่ 5 ผลความรู้ภาษาศาสตร์ของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นในการเว้นวรรค.....	86
5.1 ผลความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทย ของเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น (Competance).....	88
5.2 ความแตกต่างระหว่างความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทย ในหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับ.....	99
5.2.1 ความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์ การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มเจ้าของภาษา (NS).....	99
5.2.2 ความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์ การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มผู้เรียนที่มีประสบการณ์ภาษาสูง (NNSH).....	104

5.2.3 ความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์ การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มผู้เรียนที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ (NNSL).....	108
บทที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ภาษาศาสตร์กับประสบการณ์ทางภาษา.....	113
6.1 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ภาษาศาสตร์ที่ใช้ในการเว้นวรรค ในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นกับประสบการณ์ทางภาษา.....	113
6.1.1 ระดับประโยค.....	113
6.1.2 ระดับอนุภาค.....	114
6.1.3 ระดับวลี.....	116
6.1.4 ระดับคำชี้เฉพาะ.....	117
6.1.5 ระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่าง.....	118
6.1.6 ระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลัง.....	118
6.1.7 ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งระหว่าง.....	119
6.1.8 ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลัง.....	120
6.2 ปัญหาในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น.....	121
บทที่ 7 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	124
7.1 สรุปผลการวิจัย.....	124
7.2 อภิปรายผล.....	126
7.2.1 อภิปรายผลความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่าง.....	126
7.2.2 อภิปรายผลความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่าง.....	133
7.3 ข้อเสนอแนะ.....	137

รายการอ้างอิง.....	140
ภาคผนวก.....	145
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	204

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1	จำนวนประชากรชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย..... 1
ตารางที่ 3.1	หลักเกณฑ์การเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยตามเกณฑ์ภาษาศาสตร์ และตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค..... 51
ตารางที่ 3.2	แสดงสัดส่วนคะแนนของแบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษา และอัตราร้อยละของคะแนนทั้งหมด..... 62
ตารางที่ 4.1	คะแนนและร้อยละของความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนไทย ของกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น..... 67
ตารางที่ 4.2	คะแนนร้อยละของความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนไทยของ กลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดยแบ่งตามระดับภาษา และตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค..... 70
ตารางที่ 5.1	ร้อยละของประเภทความรู้ภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม ใช้แสดงเหตุผลในการเว้นวรรค..... 90
ตารางที่ 5.2	ร้อยละของความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยใน หลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มเจ้าของภาษา (NS)..... 100
ตารางที่ 5.3	ร้อยละของความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยใน หลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มสูง (NNSH)..... 105
ตารางที่ 5.4	ร้อยละของความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยใน หลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มต่ำ (NNSL)..... 109
ตารางที่ 7.1	ร้อยละของความรู้ภาษาศาสตร์ที่เป็นความรู้ที่ชัดเจนของกลุ่มตัวอย่าง..... 125

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะในภาษาแม่ ภาษาในระหว่าง และภาษาเป้าหมาย..... 13
ภาพที่ 2.2	ลักษณะการเขียนภาษาญี่ปุ่นภายในหนึ่งช่องในแนวนอน..... 17
ภาพที่ 2.3	แสดงลักษณะการเขียนภาษาญี่ปุ่นภายในหนึ่งช่องในแนวตั้ง..... 18
ภาพที่ 2.4	หลักการเว้นช่องในการเขียนภาษาญี่ปุ่นแบบแนวตั้งในกระดาษ Genkou youshi..... 19
ภาพที่ 3.1	การจัดรูปแบบ โครงสร้างขององค์ประกอบตามหลักเกณฑ์ในการเว้นวรรค ในการเขียนภาษาไทยที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถานจำนวน 25 ข้อ โดยเกณฑ์ระดับภาษาและตำแหน่งการเว้นวรรค เป็น 5 ข้อใหญ่..... 44
ภาพที่ 3.2	รูปแบบโครงสร้างขององค์ประกอบของหลักเกณฑ์ในการเว้นวรรค ในการเขียนภาษาไทยที่กำหนดโดยผู้วิจัย..... 45
ภาพที่ 3.3	รูปแบบโครงสร้างขององค์ประกอบของเกณฑ์ในการเว้นวรรคในการเขียน ภาษาไทยที่กำหนดโดยผู้วิจัย ซึ่งแบ่งเป็นสองกลุ่มใหญ่..... 55
ภาพที่ 4.1	ร้อยละของคะแนนความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนไทยของ กลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น..... 68
ภาพที่ 4.2	เปรียบเทียบความสามารถในการเว้นวรรคตามลักษณะของหลักเกณฑ์..... 76
ภาพที่ 4.3	เปรียบเทียบความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งสามกลุ่มตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคในแต่ละระดับ..... 77
ภาพที่ 5.1	ร้อยละของประเภทของความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่าง ใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรค..... 88
ภาพที่ 5.2	ร้อยละของประเภทความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่าง ทั้งสามกลุ่มใช้แสดงเหตุผลในการเว้นวรรค..... 95
ภาพที่ 6.1	เปรียบเทียบความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผล การเว้นวรรคในระดับประโยค..... 114

ภาพที่ 6.2	เปรียบเทียบความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผล การเว้นวรรคในระดับอนุพากย์.....	115
ภาพที่ 6.3	เปรียบเทียบความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผล การเว้นวรรคในระดับวลี.....	116
ภาพที่ 6.4	เปรียบเทียบความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผล การเว้นวรรคในระดับคำชี้เฉพาะ.....	117
ภาพที่ 6.5	เปรียบเทียบความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผล การเว้นวรรคในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่าง.....	118
ภาพที่ 6.6	เปรียบเทียบความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผล การเว้นวรรคในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลัง.....	119
ภาพที่ 6.7	เปรียบเทียบความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผล การเว้นวรรคในระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งระหว่าง.....	120
ภาพที่ 6.8	เปรียบเทียบความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผล การเว้นวรรคในระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลัง.....	121
ภาพที่ 7.1	ร้อยละของความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนไทยของ กลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มนักเรียนญี่ปุ่น โดยแบ่งตามระดับภาษา และตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค.....	126

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน มีชาวต่างชาติจำนวนมากให้ความสนใจศึกษาภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง หนึ่งในนั้นคือ ชาวญี่ปุ่น เนื่องจากบริษัทญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนทำธุรกิจและอาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นจำนวนมากขึ้นทุกปี เห็นได้จากสถิติที่ได้จากการสำรวจจำนวนประชากรชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยนานกว่า 3 เดือน ซึ่งสถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทยจัดทำขึ้นในต้นเดือนตุลาคมของทุกปี ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1.1 จำนวนประชากรชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย (ต้นเดือนตุลาคมทุกปี)

ปี ค.ศ.	2011	2010	2009	2008	2007	2006	2005	2004	2003	2002
จำนวน (คน)	49,983	47,251	45,805	44,114	42,736	40,249	36,327	32,442	28,776	25,329

ที่มา <http://www.th.emb-japan.go.jp/th/japan/index.htm>

คนญี่ปุ่นที่ศึกษาภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองอยู่ในประเทศไทยนั้นมีทั้งนักธุรกิจ แม่บ้าน วิทยุ หรือแม้แต่พนักงานที่ตัวเองก็ยังให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาไทย เนื่องจากผู้วิจัยมีประสบการณ์การสอนภาษาไทยให้กับผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ทำให้ทราบว่าระบบการเขียนของภาษาทั้งสองแตกต่างกันมาก ความแตกต่างนี้อาจจะนำมาซึ่งปัญหาในการเขียนของผู้เรียน จากประสบการณ์การสอนภาษาไทยให้กับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นของผู้วิจัยพบว่า ข้อแตกต่างที่สำคัญในการเขียนของทั้งสองภาษาที่เป็นปัญหาสำคัญของผู้เรียนคือ การเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทย เนื่องจากว่า ในภาษาไทยไม่ได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการแบ่งความอย่างในภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษหรือภาษาญี่ปุ่นที่มีการใช้เครื่องหมายหัพภาคและจุลภาคในการแบ่งความ เป็นต้น แต่เรา

จะใช้การเว้นวรรคในการแบ่งความแทน ในภาษาไทยการเว้นวรรคจึงเปรียบเสมือนเครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้ในการเขียนเพื่อระบุขอบเขตของคำหรือประโยคในภาษาต่าง ๆ เช่น ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ซึ่งจะมีกฎเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนแตกต่างกันไปในแต่ละภาษา (Rogers 2005) ดังนั้นการเว้นวรรคจึงเป็นลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งของการเขียนหนังสือไทย (กอบกุล 2521) เพราะถ้าเว้นวรรคผิดที่ก็จะทำให้เสียความไป เช่น

1. ประโยค “ฉันไม่รู้ / จะตอบแทน / เธออย่างไรดี” กับ “ฉันไม่รู้ / จะตอบ / แทนเธออย่างไรดี”
2. ประโยค “ยานี้กินแล้วแข็งแรง / ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน” กับ “ยานี้กินแล้วแข็งแรง / แรงไม่มี / โรคภัยเบียดเบียน”
3. ประโยค “ภรรยาของผมชอบรับประทานเนื้อ / สุนัขผมก็ชอบ” กับ “ภรรยาของผมชอบรับประทานเนื้อสุนัข / ผมก็ชอบ”
4. ประโยค “คุณแม่ให้มาถามว่า / น้ำแข็งหมดหรือยังคะ” หรือ “คุณแม่ให้มาถามว่าน้ำ / แข็งหมดหรือยังคะ”

จะเห็นได้ว่า ในประโยคที่ 1 และ 2 หากแบ่งวรรคตอนได้ถูกต้อง ก็จะสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้องตามความประสงค์ ส่วนในประโยคที่ 3 และ 4 ถ้าไม่มีการเว้นวรรคเลยจะทำให้เกิดความกำกวมได้

นอกจากภาษาไทยจะใช้การเว้นวรรคเพื่อแสดงให้เห็นขอบเขตของประโยคแล้ว ยังมีการใช้การเว้นวรรคในวัตถุประสงค์อื่นอีก เช่น ใช้ในการแบ่งเนื้อความ ให้เนื้อความที่ปรากฏต่อผู้อ่านชัดเจนมากยิ่งขึ้น ไม่เกิดความกำกวม เว้นวรรคระหว่างคำเพื่อแยกรายการหรือเพื่อแยกระหว่างตัวอักษรที่ต่างกัน เพื่อให้เห็นชัดเจนสะดวกต่อการอ่าน การเว้นวรรคนั้นหากผู้เขียนเว้นวรรคผิดที่หรือไม่เว้นในที่ที่ควรเว้นแล้วจะทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน อ่านทำความเข้าใจยาก ในการเขียนภาษาไทย การเว้นวรรคนอกจากจะทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านเข้าใจได้ง่ายแล้ว กลวิธีการเว้นวรรคยังจะทำให้เนื้อความที่เขียนขึ้นมาของผู้เขียนมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวได้ ซึ่งเป็นลีลาของผู้เขียน ถ้าผู้เขียนเว้นวรรคได้อย่างเหมาะสม จะช่วยให้การสื่อสารด้วยภาษาหนังสือมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และจะช่วยให้ผู้อ่านเกิด

อารมณ์ร่วมกับผู้เขียนด้วย (กอบกุล 2521) ดังที่นักเขียนท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า (อาจินต์ ปัญจพรค์ อ่าง
โน กอบกุล 2521)

“การเว้นวรรคเปรียบเสมือนมนต์ที่จะสะกดให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ตามที่ผู้เขียนต้องการ”

ในการเขียนภาษาไทยผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในการเว้นวรรค แต่หลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่
บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถาน (2551) ไม่ได้มีการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบในการศึกษาขั้นพื้นฐาน
(K1-12) รวมถึงหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ แต่จะเป็นการเรียนรู้ใน
ทางอ้อม เช่น จากการเรียนเขียนเรียงความ เขียนรายงาน หรือการอ่านบทความ เป็นต้น การสอนการ
เว้นวรรคในชั้นเรียนจะสอนในระดับมหาวิทยาลัยให้กับนักศึกษาในสาขาวิชาเอกและโทภาษาไทย
เท่านั้น จึงเป็นที่มาของการวิจัยในครั้งนี้ว่า เจ้าของภาษาและผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่นจะมีความรู้และ
ความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยหรือไม่ ถ้ามี มีอย่างไรตรงตามกรอบที่ราชบัณฑิต
ได้กำหนดไว้หรือไม่และเหมือนเจ้าของภาษาหรือไม่ ประสพการณ์การสัมผัสภาษามีผลต่อความรู้และ
ความสามารถในการเว้นวรรคหรือไม่อย่างไร การวิจัยนี้ใช้การวิเคราะห์การใช้การเว้นวรรคและความรู้
อภิปรัชญาศาสตร์ของการเว้นวรรคในเจ้าของภาษาและผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง
เนื่องจากว่าความรู้ภาษาศาสตร์นี้ เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นพัฒนาการและความรู้ความสามารถของ
ผู้เรียนภาษาที่สองในด้านต่าง ๆ ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบการประเมิน ไวยากรณ์
(Grammaticality Judgment Tests (GJT)) ของผู้เรียน (Arthur 1980, Grass 1983 อ้างใน Isarankura
2008) ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงไม่ได้มุ่งที่จะศึกษาความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทย
เท่านั้น แต่ยังมีมุ่งศึกษาถึงความรู้ภาษาศาสตร์ (Metalinguistic Knowledge) ที่ทั้งเจ้าของภาษาและ
ผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่นใช้ในการเว้นวรรคอีกด้วย ผลของการวิจัยจะใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา
กระบวนการเรียนการสอนในการเขียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็น
ภาษาต่างประเทศ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่น และเปรียบเทียบความสามารถของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

1.2.2 เพื่อศึกษาความรู้ไวยากรณ์ของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

1.2.3 เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ไวยากรณ์ที่ใช้ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นกับประสบการณ์ทางภาษา

1.2.4 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 เจ้าของภาษาจะมีความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยตรงตามกรอบที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้มากกว่าผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาสูงจะมีความสามารถในการเว้นวรรคใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ

1.3.2 ความรู้ไวยากรณ์ที่ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นใช้ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยจะแตกต่างจากเจ้าของภาษา

1.3.3 ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ทางภาษาต่ำจะมีความรู้ไวยากรณ์แตกต่างจากเจ้าของภาษามากกว่าผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ทางภาษาสูง

1.3.4 ปัญหาในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น คือ ปัญหาด้านคำศัพท์ และปัญหาด้านโครงสร้างประโยค

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ในการศึกษาครั้งนี้จะคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่นโดยการสุ่มอย่างมีเกณฑ์จากผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่นที่ศึกษาภาษาไทยอยู่ในประเทศไทยเท่านั้น ในระดับที่สามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้ในระดับกลางคือ ระดับ 7 ของโรงเรียนสอนภาษาแห่งหนึ่ง จึงอาจจะไม่ครอบคลุมไปถึงผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่นซึ่งมีสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน

1.4.2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มเจ้าของภาษานั้นจะคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนิสิตที่ศึกษาอยู่ในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 และ 4 ซึ่งถือได้ว่าเป็นกลุ่มผู้ใช้ภาษาไทยในระดับสูงจำนวน 30 คน

1.4.3 กรอบความรู้ที่ใช้ในการสร้างแบบทดสอบความสามารถและความรู้ภักษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยจะพิจารณาจากหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่บัญญัติไว้ในหนังสือหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และเครื่องหมายอื่น ๆ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2551) เท่านั้น ซึ่งในสถานการณ์การใช้จริงอาจจะมีกรเว้นวรรคมากกว่าหรือน้อยกว่านี้ก็ได้

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1 ภาษาในระหว่าง (Interlanguage) หมายถึง ภาษาที่เป็นลักษณะเฉพาะของผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง (L2) ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงของการพัฒนาจากภาษาแม่สู่ภาษาเป้าหมาย

1.5.2 ข้อผิดพลาด (Error) หมายถึง รูปภาษาที่ผิดไปจากที่กำหนดไว้ในภาษามาตรฐานอย่างคงที่ ข้อผิดพลาดนี้เป็นส่วนหนึ่งของระบบภาษาในระหว่างของผู้เรียนที่มีการเรียนภาษา ซึ่งผู้เรียนไม่ตระหนักรู้ถึงข้อผิดพลาดนั้น ๆ โดยไม่สามารถระบุข้อผิดพลาดและไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้ด้วยตนเอง

1.5.3 ประสบการณ์ภาษา (Language Exposure / Language Experience) หมายถึง ประสบการณ์การสัมผัสภาษาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ และภาษาที่สอง ที่เกิดขึ้นตลอดกระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม

1.5.4 ความรู้ภวภาษาศาสตร (Metalinguistics Knowledge) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่ใชัของผูัใชัภาษาไม่วาจะเป็นเจาของภาษาหรือแมแต้ผูัเรียนภาษาที่สองที่สามารถอธิบายและบรรยายออกมาได้อางชัดเจน

1.5.5 การเวินวรรค (Spacing) หมายถึง การเวินช่องวางระหวางวรรค การเวินระยะระหวางตัวอักษรในการเขียน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เป็นแนวทางในการศึกษาความรู้ภวภาษาศาสตรของเจาของภาษาและผูัเรียนชาวผูัปุ่น

1.6.2 นาผลการวิจัยไปใชัปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยใหักับผูัเรียนชาวผูัปุ่น

1.7 วิธีดำเนินการวิจัย

1.7.1 การทบทวนวรรณกรรมที่เป็นองค้ความรู้สำหรับงานวิจัยในครั้งนี

ผูัวิจัยรวบรวมและศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย 3 หัวข้อใหญ่อ ดังนี้ 1) การศึกษาเปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) 2) การเขียนภาษาผูัปุ่น ภาษาไทย และการเวินวรรคในการเขียนภาษาไทย (Spacing in Thai writing) 3) ความรู้ภวภาษาศาสตร (Metalinguistic Knowledge)

1.7.2 การสร้างเครื่องมือในงานวิจัย

1.7.2.1 การสร้างแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาเพื่อแบงกลุ่มตัวอย่างผูัเรียนชาวผูัปุ่น

แบบสอบถามเรื่องประสบการณ์การสัมผัสภาษาไทยแบงคำถามออกเป็น 3 ส่วน ได้แก 1) ข้อมูลประสบการณ์การใชัภาษาไทยและปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน เช่น ข้อมูลประวัติทั่วไปและผลจากการสัมผัสภาษาในโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนปัจจุบัน เช่น ประสิทธิภาพการเรียน 2) ปริมาณการสัมผัสกับภาษาไทยในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย 3) การสัมผัสกับภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive) ซึ่งสัดส่วนของแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาจะสัมพันธ์กับเวลาและโอกาสในการสัมผัสภาษาไทยของ

ผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่นใน 1 วัน ค่าคะแนน (Score weight) ของแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์ภาษาไทยจะคิดจากกิจกรรมการสัมผัสภาษาไทยในชีวิตประจำวันของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศต่อวัน

ส่วนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจะใช้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มตัวอย่างแบบมีเกณฑ์ (Stratified Random Sampling) (ดูรายละเอียดในบทที่ 3 หัวข้อ 3.2) จำนวน 20 คน โดยจะสุ่มจากผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่นที่ศึกษาภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและอาศัยอยู่ในประเทศไทย ศึกษาภาษาไทยในระดับที่สามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้ในระดับกลางคือ ระดับ 7 หรือประมาณ 400 ชั่วโมง โดยจะขอใช้ระดับการเรียนการสอนจากโรงเรียนสอนภาษาไทยแห่งหนึ่ง ย่านสุขุมวิท ซึ่งเป็นโรงเรียนภาษาไทยที่มีนักเรียนชาวญี่ปุ่นเท่านั้น ซึ่งในหลักสูตรการเรียนภาษาไทยแห่งนี้เป็นหลักสูตร 8 เดือน เดือนละ 60 ชั่วโมง มีทั้งหมด 8 ระดับ คือ ระดับ 1-4 เน้นสนทนาโดยตัวอักษรที่ใช้จะเป็นตัวสัทอักษร ส่วนในระดับ 5-8 จะเรียนโดยใช้ตัวอักษรไทย ส่วนเจ้าของภาษานั้นจะคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มแบบมีเกณฑ์ (Stratified Random Sampling) เช่นกัน จำนวน 30 คน จากนิสิตที่ศึกษาอยู่ในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 และ 4

1.7.2.2 การสร้างแบบทดสอบการเว้นวรรคและความรู้ไวยากรณ์ศาสตร์

แบบทดสอบการเว้นวรรคและความรู้ไวยากรณ์ศาสตร์ (ดูภาคผนวก ง) เพื่อทดสอบความสามารถในการเว้นวรรคและความรู้ไวยากรณ์ศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเว้นวรรคในการเขียนไทย โดยใช้กรอบความรู้ในการเว้นวรรคจากราชบัณฑิตยสถาน (2551) และดูว่าความสามารถและความรู้ไวยากรณ์ศาสตร์ในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ภาษาของกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ ในการออกแบบแบบทดสอบการเว้นวรรคนี้ ผู้วิจัยจะนำบทความที่มีการเว้นวรรคตรงตามกรอบที่กำหนด ซึ่งแบบทดสอบนี้จะมีตำแหน่งที่ต้องเว้นวรรคทั้งหมด 66 ตำแหน่ง นำมาพิมพ์ใหม่โดยที่จะไม่มีการเว้นวรรคใด ๆ ปรากฏในบทความนั้นเลย เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้ตัดสินใจว่าที่ใดควรเว้นวรรคบ้าง ในทันทีที่ทำแบบทดสอบการเว้นวรรคเสร็จ กลุ่มตัวอย่างจะต้องทำแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ศาสตร์ในการเว้นวรรค ซึ่งจะถามถึงเหตุผลที่

กลุ่มตัวอย่างใช้ในการตัดสินใจเว้นวรรค ณ ตำแหน่งนั้น ๆ โดยให้กลุ่มตัวอย่างอธิบายว่า ทำไมจึงเว้นวรรคในตำแหน่งเหล่านั้น ซึ่งจำนวนข้อในแบบทดสอบนี้จะสัมพันธ์กับจำนวนตำแหน่งที่กลุ่มตัวอย่างเว้นวรรคในแบบทดสอบการเว้นวรรค ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะมีจำนวนข้อในส่วนนี้ไม่เท่ากัน โดยไม่ได้จำกัดเวลาในการทำเพื่อกลุ่มตัวอย่างจะได้มีเวลาในการคิดพิจารณาไตร่ตรองและแก้ไขได้อย่างดีที่สุด

1.7.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรคที่กลุ่มตัวอย่างสามารถทำได้ ถูกต้องและข้อมูลที่เป็นความรู้ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ตัดสินใจเว้นวรรคโดยที่กลุ่มตัวอย่างคือ เจ้าของภาษาและผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่น ในการเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ใช้ระยะเวลา 1 ภาคการศึกษาคือ ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2554

1.7.4 การจัดระเบียบข้อมูล

ข้อมูลจะมี 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นความสามารถในการเว้นวรรค จำนวน 66 ข้อ และความรู้ไวยากรณ์ที่ใช้ตัดสินใจเว้นวรรคอีก 66 ข้อ ผู้วิจัยจะทำการจัดเรียงข้อมูลทั้ง 2 ส่วนนี้ของกลุ่มตัวอย่างทั้งเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่ม โดยจัดเรียงข้อมูลจำนวนการเกิดการเว้นวรรค (Tokens) ตามประเภทของการเว้นวรรคตามระดับภาษาและตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค และประเภทของความรู้ที่ใช้ตัดสินใจเว้นวรรคลงในตารางงาน Excel นอกจากนั้นยังระบุการเว้นวรรคที่เกิดขึ้นในกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ตรงตามกรอบที่ราชบัณฑิตกำหนด เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นต่อไป

1.7.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลตามคำถามวิจัยที่ตั้งไว้ โดยพิจารณาและเปรียบเทียบความสามารถและความรู้ไวยากรณ์ที่ใช้ในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่น และหาความสัมพันธ์ของความรู้เหล่านี้กับประสบการณ์ภาษาไทยด้วย

1.7.5.1 การวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์

การวิเคราะห์ความสามารถและความรู้ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการเว้นวรรคในการเขียนไทย ผู้วิจัยจะแจกแจงความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มตาม

ประเภทของการเว้นวรรคที่ได้แบ่งไว้ และจะจำแนกประเภทของความรู้ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลของการเว้นวรรคในตำแหน่งนั้น ๆ โดยใช้เกณฑ์ทางภาษาศาสตร์เป็นหลัก

1.7.5.2 การวิเคราะห์ทางสถิติ

ผู้วิจัยจะใช้การวิเคราะห์ทางสถิติร่วมด้วย โดยการใช้การแจกแจงนับปริมาณของความสามารถในการเว้นวรรคประเภทต่าง ๆ และประเภทของความรู้ที่ใช้ในการเว้นวรรคเปรียบเทียบกันในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มเพื่อศึกษาปัญหาการเว้นวรรคทั้งของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นว่า แต่ละกลุ่มทำได้ร้อยละเท่าใด และเพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาไทยต่างระดับกันมีความสามารถและความรู้ภษาศาสตร์ในการเว้นวรรคเหมือนหรือต่างกันอย่างไร และเหมือนหรือต่างกับเจ้าของภาษาอย่างไร และความสามารถและความรู้ภษาศาสตร์นั้นแปรสัมพันธ์ตามประสบการณ์ภาษาไทยของนักเรียนชาวญี่ปุ่นแต่ละกลุ่มหรือไม่อย่างไร

ในงานวิจัยชิ้นนี้ ประเภทของการเว้นวรรคแต่ละประเภทจะมีความถี่ในจำนวนข้อในแบบทดสอบไม่เท่ากัน และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงต้องทำการแจกแจงข้อมูลแต่ละประเภทในแต่ละกลุ่มแล้วนำมาเปรียบเทียบปริมาณด้วยการเปรียบเทียบสัดส่วนในจำนวนเต็มนับหนึ่งร้อยนี้ และเทียบปริมาณความสามารถและความรู้ในการเว้นวรรคว่า กลุ่มตัวอย่างใดสามารถทำได้มากกว่ากัน และทำได้ดีและไม่ดีในประเภทไหนบ้าง เป็นร้อยละเท่าใด นอกจากนั้นยังวิเคราะห์การเว้นวรรคที่ไม่ตรงตามกรอบของราชบัณฑิตอีกด้วย

1.7.6 สรุปผลการวิจัยและเขียนรายงาน สังเคราะห์ปัญหาและให้ข้อเสนอแนะ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยแบ่งเป็น 3 ส่วน ในส่วนแรก ผู้วิจัยทบทวนแนวคิดทฤษฎีซึ่งเป็นพื้นฐานในการศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สอง ได้แก่ การศึกษาเปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) และการศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage Study) ในส่วนที่สองผู้วิจัยจะทบทวนวรรณกรรมเปรียบเทียบเรื่อง การเขียนในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น รวมถึงการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2551) และในส่วนที่สามจะเป็นวรรณกรรมเรื่องความรู้ภิงภาษาศาสตร์ (Metalinguistics Knowledge)

2.1 การศึกษาปัญหาของผู้เรียนภาษาที่สอง (Second Language) หรือภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) จากการศึกษาเปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) ซึ่งจะนำไปสู่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) และการศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage Study)

2.1.1 การศึกษาเปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) ได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดของการศึกษาภาษาศาสตร์แบบโครงสร้าง โดยเชื่อว่าความแตกต่างระหว่างโครงสร้างของภาษาแม่กับภาษาที่สองจะทำให้ผู้เรียนเกิดปัญหาในการเรียนภาษาที่สอง โดยเฉพาะเมื่อภาษาแม่กับภาษาที่สองมีความแตกต่างกันมาก จะทำให้ผู้เรียนยังมีปัญหามาก และสิ่งที่ผู้สอนต้องให้ความสำคัญ คือ ความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสองนั่นเอง (Selinker 1992) จุดประสงค์ของการศึกษาเปรียบเทียบ คือ การนำผลที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษา เพื่อช่วยผู้สอนพิจารณาว่าจะสอนในลักษณะใดจึงจะเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีภาษาแม่แตกต่างกัน นอกจากนั้นยังสามารถนำผลจากการเปรียบเทียบไปใช้สำหรับการเรียงลำดับเนื้อหาการสอนได้ว่าควรสอนอะไรก่อนหลัง รวมถึงการจัดเตรียมอุปกรณ์และสื่อการสอน การศึกษาเปรียบเทียบทำได้ทั้งในระดับภาษาศาสตร์จุลภาค และภาษาศาสตร์มหัพภาค

ในระดับภาษาศาสตร์จุลภาค เป็นการศึกษาเปรียบเทียบที่ระบบหรือโครงสร้างของภาษาโดยที่การศึกษาเปรียบเทียบขั้นแรกจะต้องมีการพรรณนาภาษาทั้งสองอย่างเป็นระบบ หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์ความเหมือนและความต่างของภาษาในลักษณะต่าง ๆ และนำผลที่ได้จากการเปรียบเทียบมา

ประยุกต์ เพื่อให้การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศง่ายขึ้น ส่วนในระดับภาษาศาสตร์ มหัพภาคเป็นการศึกษาเปรียบเทียบที่สถานการณ์การใช้ภาษาและบริบทโดยเน้นในหน้าที่ของการสื่อสาร

การถ่ายโอน (Transfer) ในทางภาษาศาสตร์ หมายถึง อิทธิพลในการใช้ภาษาที่มาจากความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างภาษาเป้าหมาย ซึ่งเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนกับภาษาแม่หรือภาษาอื่นใดที่ผู้เรียนได้ทำการเรียนรู้มาก่อน ซึ่งการเรียนรู้มาก่อนนี้อาจจะมีความสมบูรณ์หรือไม่ก็ได้ (Odlin 1989: 27) การถ่ายโอนนั้นเป็นตัวที่กำหนดถึงความยากง่ายของภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สองของผู้เรียน (Ellis 1994: 301) โดยถ้ารูปแบบของภาษาเป้าหมายเหมือนหรือคล้ายกับภาษาแม่หรือภาษาที่ได้เรียนรู้มาก่อนหน้าก็จะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายเป็นไปได้สะดวกและง่ายยิ่งขึ้น นั่นคือ การถ่ายโอนเชิงบวก แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกับภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้มาก่อนของผู้เรียนมากเท่าไร การเรียนภาษาเป้าหมายก็จะยากและมีข้อผิดพลาดมากขึ้นเป็นเงาตามตัว เรียกว่า การถ่ายโอนเชิงลบหรือการแทรกแซง คือ การนำรูปแบบหรือกฎของภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้มาก่อนมาใช้ในการเรียนภาษาที่สอง ซึ่งรูปแบบหรือกฎที่นำมาใช้ดังกล่าวไม่สอดคล้องหรือไม่เหมาะสม ดังนั้นเมื่อนำมาปรับใช้กับการเรียนรู้ภาษาที่สองจนทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นได้ (Fries 1945, Lado, 1957, Richards, Platt and Platt, 1993: 205)

การถ่ายโอนทางภาษานั้นจำแนกออกเป็น 4 ประเภท (Ellis 1994) อันได้แก่

1. การถ่ายโอนเพื่อความสะดวกในการใช้ภาษา (facilitation) คือ การถ่ายโอนเชิงบวกที่ผู้เรียนนำเอาความรู้ในสิ่งที่มีในภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้ก่อนหน้ามาใช้ทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นไปได้ง่ายขึ้น
2. การถ่ายโอนเพื่อการหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาด (avoidance) คือ การที่ผู้เรียนหลีกเลี่ยงการใช้ลักษณะหรือรูปแบบภาษาเป้าหมายที่ผู้เรียนพบว่ายากหรือไม่คุ้นเคยในการใช้ เนื่องจากความแตกต่างระหว่างภาษาแม่ของเขากับภาษาเป้าหมาย

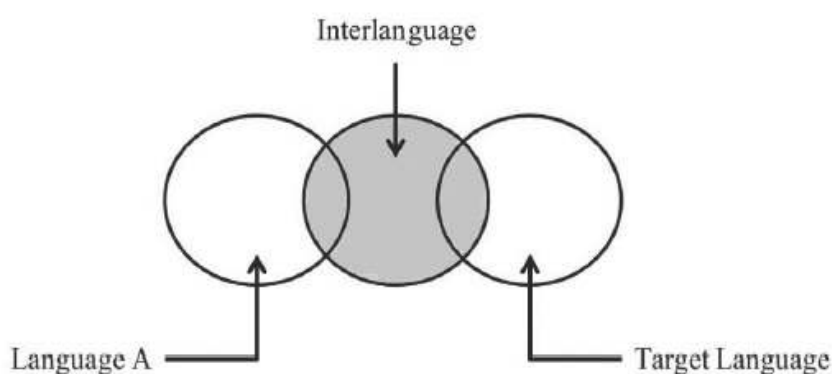
3. การถ่ายโอนที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด (errors) คือ การถ่ายโอนภาษาเชิงลบที่ผู้เรียนใช้รูปแบบภาษาเป้าหมายผิดไปจากมาตรฐานของภาษาเป้าหมาย ซึ่งเกิดจากการแทรกแซงโดยตรงของภาษาแม่ของผู้เรียน

4. การถ่ายโอนจากโดยการใช้เกิน (over-use) คือ การใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งในภาษาที่สองมากกว่าที่เจ้าของภาษาปกติใช้กัน

2.1.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) เป็นแนวคิดที่พยายามอธิบายและหาสาเหตุของปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง เนื่องจากพบว่าข้อผิดพลาดบางลักษณะมีความเหมือนกับข้อผิดพลาดของเด็กที่กำลังเรียนรู้ภาษาแม่ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเริ่มต้นมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของชอมสกี (Chomsky 1965) ที่เชื่อว่าเด็กทุกคนมีความสามารถเฉพาะตัวมาตั้งแต่กำเนิดในการเรียนรู้ภาษา มีกลไกการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition Device, LAD) ที่ทำให้สามารถสร้างข้อสรุปหรือกฎในการสร้างรูปภาษาที่เป็นความรู้ทางไวยากรณ์ขึ้นมา ซึ่งเป็นส่วนที่เรียกว่า “สมรรถนะทางภาษา” (Linguistic competence) และภาษาของเด็กไม่จำเป็นต้องถูกไวยากรณ์เหมือนภาษาของผู้ใหญ่เป็นสาเหตุให้เกิดการสร้างข้อผิดพลาดได้ (Overgeneralization) ในทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของชอมสกีนี้ทำให้เห็นมุมมองของการเรียนภาษาที่สองต่างออกไปจากที่กล่าวมาข้างต้นว่าความแตกต่างระหว่างภาษาที่หนึ่งของผู้เรียนกับภาษาที่สองไม่ได้เป็นสาเหตุประการเดียวที่ทำให้การเรียนไม่ประสบความสำเร็จ แต่ยังเกิดจากการที่ตัวผู้เรียนสร้างข้อสรุปหรือกฎภาษาของตนเองขึ้นมา แล้วนำกฎนั้นมาสร้างรูปภาษาที่ยังไม่มีความสมบูรณ์ทางไวยากรณ์ ซึ่งเกิดจากสมรรถนะทางภาษาที่มีติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด จึงเกิดเป็นข้อผิดพลาด (errors) ข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนสร้างขึ้นนั้นมีลักษณะใกล้เคียงกับระบบภาษาแม่ของผู้เรียนเอง การศึกษาข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนภาษาเป้าหมายสร้างขึ้นยังสามารถใช้เป็นแนวทางในการศึกษากระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนด้วย ซึ่งคอร์ดอร์ (Corder 1967) ได้ให้ความสำคัญกับข้อผิดพลาดที่เกิดจากผู้เรียนได้สร้างขึ้น สะท้อนให้เห็นสมรรถนะทางภาษาของผู้เรียนภาษาที่สองด้วย

2.1.3 ภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ของผู้เรียนภาษาที่สอง คือ ระบบภาษาที่ผู้เรียนภาษาสร้างขึ้นจากการตั้งข้อสังเกต สร้างสมมติฐาน และสรุปกฎของภาษาเป้าหมายมาใช้เอง ซึ่งในทุกขั้นตอนถือเป็นพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนภาษาที่อยู่ในระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่

สอง ปรากฏการณ์ที่ผู้เรียนภาษาที่สองยังไม่สามารถใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างเจ้าของภาษา (Native-like) จึงเรียกว่า ภาษาในระหว่าง เนื่องจากผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศจำนวนมาก จะถ่ายโอนลักษณะบางอย่างจากภาษาแม่ไปยังภาษาต่างประเทศที่ตนเองเรียน และจะสร้างระบบ ภาษาของตัวเองที่ไม่ใช่ทั้งภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย นั่นคือ ภาษาในระหว่าง (Selinker 1972, Corder 1981) แต่ภาษาในระหว่างนี้มีลักษณะต่อเนื่องไม่ถาวร สามารถพัฒนาไปสู่เป้าหมายได้ ซึ่ง Corder (1981) ได้นำเสนอภาพซึ่งอธิบายภาษาในระหว่างที่ Selinker (1972) ได้เสนอไว้เป็นอย่างดี ดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะในภาษาแม่ ภาษาในระหว่าง และภาษาเป้าหมาย

(Corder 1981)

ปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนถูกแทรกแซงจากภาษาแม่น้อยลงและใกล้เคียงกับภาษาเป้าหมายมากขึ้นคือ การสัมผัสกับภาษาหรือการที่ผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษามากขึ้น ซึ่งสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาในระหว่างของผู้เรียน (Tarone 1979, Selinker and Douglas 1985)

ปัญหาของภาษาในระหว่างนี้เกิดจากสาเหตุ 5 ประการ (Selinker 1972) คือ

1) กลวิธีในการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of Second Language Learning) คือ กลวิธีในการพยายามเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียน อาจเป็นการทำให้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในภาษาที่สองง่ายขึ้นแต่ไม่ถูกต้อง

2) การถ่ายโอนระบบภาษาแม่มายังภาษาที่สอง (L1 Transfer) คือ การที่ภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สอง ผู้เรียนถ่ายโอนคุณลักษณะบางประการของภาษาแม่มาใช้ในภาษาที่สอง ซึ่งมีทั้งการถ่ายโอนเชิงบวกและลบ

3) การวางนัยยะทั่วไปเกินเหตุ (Overgeneralization of Target Language) คือ การที่ผู้เรียนภาษาที่สองสร้างข้อสรุปด้วยตนเองเกี่ยวกับกฎและไวยากรณ์ของภาษาที่สอง และมีการนำข้อสรุปไปใช้ ซึ่งข้อสรุปนี้ทำให้ผู้เรียนสร้างรูปภาษาที่ไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์ เช่น I goed to school* ซึ่งที่ถูกต้องคือ I went to school

4) การถ่ายโอนมาจากประสบการณ์การเรียนรู้ (Transfer of Training) คือ การที่ผู้เรียนภาษาที่สองได้รับการถ่ายทอดด้านรูปแบบและโครงสร้างภาษาที่สองจากผู้สอนซึ่งใช้ภาษาไม่ถูกต้อง

5) กลวิธีการสื่อสารภาษาที่สอง (Strategies of Second Language Communication) คือ การที่ผู้เรียนภาษาที่สองพยายามสื่อสารภาษาที่สองโดยที่ยังมีความรู้ความสามารถในภาษาที่สองไม่ดีพอ จึงคิดกลวิธีการสื่อสารขึ้นมาเอง เช่น การหลีกเลี่ยงโครงสร้างภาษาที่สองที่ซับซ้อนที่ตนเองยังไม่ชำนาญ โดยจะใช้โครงสร้างที่ถนัดและคุ้นเคยแทน

2.2 ระบบการเขียนและการเว้นวรรคในภาษาญี่ปุ่นและภาษาไทย

2.2.1 ระบบการเขียนและการเว้นวรรคในภาษาญี่ปุ่น

ในภาษาญี่ปุ่นจะมีลักษณะตัวอักษรแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ (Rogers 2005) คือ

1. Kanji (漢字) คือ ตัวอักษรจีน ใช้เขียนแสดงความหมายของคำนามและรากศัพท์ของคำกริยา (content words) ปัจจุบันมีการใช้ตัวคันจิประมาณ 3,000-3,500 ตัว แต่คันจิที่นิยมใช้ในชีวิตประจำวันมีประมาณ 2,000 ตัว เช่น 電車 ‘รถไฟ’

2. Kana (仮名) คือ ตัวอักษรที่ใช้เขียนแทนเสียง แบ่งออกเป็น

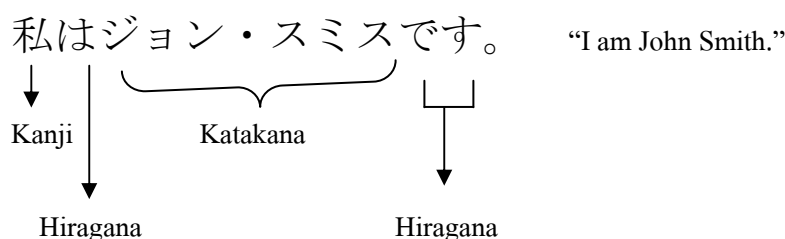
2.1 Hiragana (平仮名) มีทั้งหมด 46 ตัว ใช้เขียนคำ Expressive words ในภาษาญี่ปุ่น และคำประเภทไวยากรณ์ในภาษาญี่ปุ่น (function words) เช่น が、は

2.2 Katakana (片仮名) มีทั้งหมด 46 ตัว ใช้เขียนคำในภาษาญี่ปุ่นที่ต้องการเน้น คำยืมที่มาจากภาษาต่างประเทศ เช่น リーダーシップ ‘leadership’ และคำเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น ワンワン ‘เสียงร้องของสุนัข’

ตัวอย่างการเขียน คำว่า /Nippon/ ‘Japan’ สามารถเขียนได้ 3 แบบดังนี้

ลักษณะตัวอักษร	/Nippon/ ‘Japan’
Kanji	日本
Hiragana	にっぽん
Katakana	ニッポン

ตัวอย่างการเขียนประโยคในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งจะใช้ตัวอักษรทั้งสามชนิดร่วมกัน ดังนี้

นอกจากตัวอักษรญี่ปุ่นแล้ว ยังมีการใช้ระบบการถอดเสียงอักษรญี่ปุ่น เป็นอักษรโรมันแบบเฮบเบิร์นชิคิ (へボン式 : hebonshiki) ด้วย ซึ่งคิดค้นโดย James Curtis Hepburn เราเรียกตัวอักษรมันว่า “โรมันจิ” หรือ Romanji Hepburn สำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สอง

ในการเขียนภาษาญี่ปุ่นจะมีทั้งการเขียนแบบแนวตั้ง (Tategaki, 縦書き) ซึ่งเป็นรูปแบบดั้งเดิมคือ จะเขียนจากบนลงล่าง และเรียงจากขวาไปซ้ายเมื่อหมดแถวหนึ่ง ๆ ในปัจจุบันนี้ยังมีการใช้รูปแบบนี้อยู่ ซึ่งพบในหนังสือพิมพ์ หนังสืออ่านทั่วไป จดหมายส่วนตัว และการจัดบันทึกในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ส่วนการเขียนแบบแนวนอน (Yokogaki, 横書き) ซึ่งเป็นรูปแบบการเขียนตามแบบตะวันตกคือ จะเขียนจากซ้ายไปขวา ในการเขียนแบบนี้มีประโยชน์ต่อการเขียนที่มีการใช้ตัวเลขอาราบิก สูตรทางวิทยาศาสตร์ ตัวอักษรโรมัน และจากการยกข้อความที่เป็นภาษาต่างประเทศมาแสดงอีกด้วย (Seeley 2000) ตัวอักษรญี่ปุ่นแต่ละตัวจะมีการเว้นระยะที่เท่ากัน

ทั้งในการเขียนแบบแนวตั้งและแนวนอน ส่วนการเว้นวรรคที่ไม่เท่ากันในแต่ละตัวอักษร (Non-equidistant spacing (wakachi-gaki หรือ bunsetsu-gaki)) พบในการเขียนของเด็กญี่ปุ่นระดับประถมศึกษาและนักเรียนต่างชาติที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับต้นเท่านั้น ซึ่งไม่ใช่การเขียนโดยทั่วไป จะใช้ตัวคันจิกับตัวอักษร kana โดยที่จะมีการเว้นวรรคเป็นกลุ่มคำตามโครงสร้างประโยค ส่วนการเขียนแบบใช้ตัวอักษรโรมัน (romanji) ซึ่งพบในหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้น จะเขียนเว้นวรรคระหว่างคำและตามหน่วยคำ

การเขียนในภาษาญี่ปุ่นจะไม่มีการเว้นวรรคระหว่างคำหรือประโยคภายในหนึ่งย่อหน้า เนื่องจากตัวอักษรญี่ปุ่นทั้งสามชนิดที่ได้กล่าวไปแล้ว มีประสิทธิภาพในตัวเองในการระบุถึงขอบเขตของคำหรือแม้แต่หน้าที่ของคำภายในประโยค ดังนั้นถึงแม้ภาษาญี่ปุ่นจะไม่มีการเว้นวรรคระหว่างคำ แต่ผู้อ่านก็สามารถอ่านเข้าใจได้ ส่วนในการแบ่งเนื้อความ ภาษาญี่ปุ่นมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเพื่อแบ่งความ (Seeley 2000, Sanseido Henshujo 2005) ดังนี้

1. มหัพภาคญี่ปุ่น (。) (maru หรือ kuten) ใช้เขียนเมื่อจบประโยค เช่น

私はタイ人です。 “ผมเป็นคนไทย” แต่ถ้าเป็นวลีจะไม่ใช้เครื่องหมายนี้

2. จุดภาคญี่ปุ่น (、) (ten หรือ toten) ใช้เขียนคั่นภายในประโยค ใช้ชี้ว่าข้างหน้าเป็นประโยค ทำให้ประโยคชัดเจนขึ้น ไม่สับสน เช่น

私は分かりませんから、山川さんに聞いてください。

“ช่วยถามคุณยามาคาวะหน่อยนะครับ เพราะว่าผมไม่รู้”

3. จุดตรงกลาง (・) (nakaten) เครื่องหมายนี้จะวางไว้ตรงกลางเส้นบรรทัด เพื่อแบ่งคำภายในคำนามที่เป็นชุดเดียวกัน เพื่อระบุขอบเขตของคำในคำยืมจากภาษาต่างประเทศ เพื่อให้อ่านง่ายขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้กับตัวอักษรแบบคาตากานะ เช่น

ジュニア・ハイ・スクール “junior high school”

นอกจากนั้นยังใช้ในกรณีที่มีคำนามหรือตัวเลขเขียนเรียงต่อกันหลาย ๆ ตัว หรือเขียนตัวเลขโดยใช้ตัวคันจิ และยังใช้ในการบอกวันและเวลาในการเขียนแบบแนวตั้งอีกด้วย ส่วนในการเขียนวันและเวลาตามแนวนอนจะให้มหัพภาคปกติ เช่น

東京・大阪・名古屋は大変大きい町です。

“โตเกียว โอซาก้า นาโกยา เป็นเมืองใหญ่มาก”

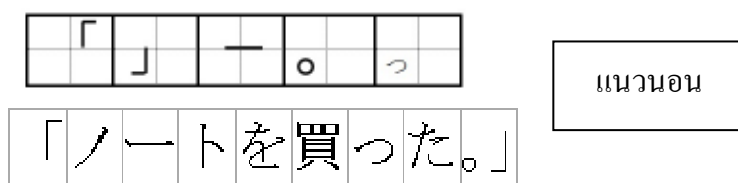
4. เครื่องหมายวงเล็บ (()) (kakko) ใช้เมื่อต้องการระบุรายละเอียดพิเศษเพิ่มขึ้น

5. เครื่องหมายวงเล็บแบบญี่ปุ่น เรียกว่า kagi หรือ kaku-gakko (「 」) ใช้ในกรณีที่หิบบกข้อความ หรือประโยคที่ตัดตอนมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อความที่สำคัญๆ เช่น

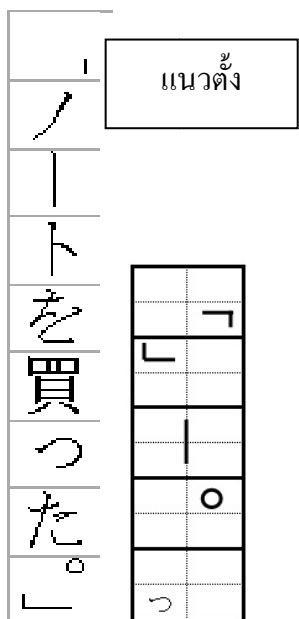
「日本に行きたい」と彼女は言った。「هلأونพูดว่า“อยากไปญี่ปุ่น””

นอกจากนั้นยังมีเครื่องหมายวงเล็บแบบญี่ปุ่นแบบสองชั้น (『 』) ซึ่งจะใช้ภายในเครื่องหมาย kagi อีกที ใช้เมื่อยกหรือตัดตอนประโยคออกมา

จะเห็นได้ว่า เครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้ในภาษาญี่ปุ่นนั้นแตกต่างจากทางยุโรปและในภาษาไทย เครื่องหมายวรรคตอนของญี่ปุ่นจะมีความกว้างของเครื่องหมายเท่ากับ 1 ช่องของตัวอักษรญี่ปุ่นทั่วไป ซึ่งเป็นแบบเต็มความกว้าง (full width) โดยที่เครื่องหมายวรรคตอนของญี่ปุ่นนี้จะชิดขอบไปทางด้านใดด้านหนึ่ง ขึ้นอยู่กับข้อความ ดังภาพที่ 2.2 และ 2.3

ภาพที่ 2.2 ลักษณะการเขียนภาษาญี่ปุ่นภายในหนึ่งช่องในแนวนอน

ภาพที่ 2.3 ลักษณะการเขียนภาษาญี่ปุ่นภายในหนึ่งช่องในแนวตั้ง

จากภาพที่ 2.2 และ 2.3 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของตำแหน่งของตัวอักษรและเครื่องหมายวรรคตอนในภาษาญี่ปุ่นภายในช่องแต่ละช่องทั้งในแนวตั้งและแนวนอน ตัวอักษรญี่ปุ่นจะอยู่กึ่งกลางภายในช่อง แต่เครื่องหมายวรรคตอนจะไม่ได้อยู่กึ่งกลางช่องแต่จะชิดขอบไปทางด้านใดด้านหนึ่ง ขึ้นอยู่กับลักษณะการเขียนว่าเป็นการเขียนในแนวตั้งหรือแนวนอน เช่น เครื่องหมายมหัพภาคญี่ปุ่นจะชิดขอบขวาบนเมื่อเป็นการเขียนในแนวตั้ง แต่จะชิดขอบซ้ายล่างหากเป็นการเขียนในแนวนอน ซึ่งเหตุผลที่ชิดไปทางขวาบนหรือซ้ายล่างก็เพื่อให้เครื่องหมายวรรคตอนใกล้เคียงกับข้อความมากที่สุด

จากที่ได้กล่าวไปแล้วว่า ในภาษาญี่ปุ่นจะไม่มีการเว้นวรรคในการเขียน แต่พบว่าการเขียนภาษาญี่ปุ่นในแบบที่เรียกว่า Genkou Youshi (原稿用紙) คือ การเขียนภาษาญี่ปุ่นในกระดาษ Genkou Youshi คือ กระดาษที่เป็นตารางเป็นช่อง ๆ หนึ่งช่องต่อหนึ่งตัวอักษรโดยในหนึ่งหน้าจะมีจำนวนช่องประมาณ 200 หรือ 400 ช่อง จะมีกฎการเว้นช่องในการเขียนด้วยกระดาษประเภทนี้ ซึ่งเป็นการเขียนในแนวตั้ง ดังภาพที่ 2.4

細く長い胸びれ、横に広がった薄い尾ひれを	流線型の体型をしており、尖った頭部をもつ	成体ではオスよりメスのほうが若干大きい。	体長二〇〜三〇m、体重一〇〇〜一六〇t。	特徴	横に付着した乳歯によって黄色味を帯びて見えることから、 <i>Sinorca borealis</i> (威黄色の鯨の意)とも呼ばれる。	横に付着した乳歯によって黄色味を帯びて見えることから、 <i>Sinorca borealis</i> (威黄色の鯨の意)とも呼ばれる。	で、水面に浮かび上がる際に水上からは白く見えることからこの和名がある。英語では腹	極まで確認されている。長須とは長身の意味	種であり、記録では体長三十四メートルのも	球上に存在したあらゆる哺乳類の中で最大の	る最大の生物は鯨物のセコイア)、かつて地	一種である。現存する最大の動物種(現存す	シロナガスクジラ(白長須鯨)はクジラの	シロナガスクジラ	名無し	標識
----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----	--	--	--	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	---------------------	----------	-----	----

ภาพที่ 2.4 แสดงหลักการเว้นช่องในการเขียนภาษาญี่ปุ่นแบบแนวตั้งในกระดาษ Genkou Youshi (Seward 1993)

จากภาพที่ 2.4 หลักการเว้นช่องในการเขียนภาษาญี่ปุ่นแบบแนวตั้งในกระดาษ Genkou Youshi มีดังนี้

1. หัวเรื่องจะเขียนที่บรรทัดแรก และเว้น 3 ช่อง ก่อนขึ้นหัวเรื่อง
2. ชื่อจะเขียนที่บรรทัดที่สอง โดยจะเขียนนามสกุลก่อน และเว้น 1 ช่อง จากนั้นจึงเขียนชื่อ โดยที่จะเหลือช่องสุดท้ายของบรรทัดว่างไว้ 1 ช่อง
3. เนื้อเรื่องจะเขียนที่บรรทัดต่อมา โดยต้องเว้น 1 ช่อง เพื่อแสดงการขึ้นย่อหน้าใหม่
4. เมื่อมีหัวข้อย่อย จะเว้น 1 บรรทัด (ในแนวตั้งก่อนและหลังหัวข้อย่อยนั้น) และเว้น 2 ช่องจากข้างบนก่อนขึ้นหัวข้อย่อยใหม่
5. เครื่องหมายวรรคตอนจะแยกออกมาอยู่เต็มช่องของมันเอง นอกจากนี้ถ้าเมื่อจบประโยคที่ช่องสุดท้ายจะอนุโลมให้เครื่องหมายวรรคตอนนั้น ๆ อยู่ในช่องเดียวกันกับตัวอักษร เพื่อไม่ให้เครื่องหมายวรรคตอนอยู่หน้าสุดของบรรทัดใหม่

กล่าวโดยสรุป ในภาษาญี่ปุ่นจะมีการเว้นวรรคเมื่อขึ้นย่อหน้าใหม่ แต่ไม่มีการเว้นวรรคภายในย่อหน้า ระหว่างคำ หรือประโยค นอกจากว่าการเขียนนั้นไม่มีการใช้ตัวคันจิคือ มีเฉพาะตัวอักษรโรมานะหรือคาตากานะเท่านั้น จึงจะใช้การเว้นวรรคตามแต่ละหน่วยความหมายคือ คำช่วยจะเขียนติดกับคำนามที่อยู่ข้างหน้า เนื่องจากคำช่วยจะบอกหน้าที่ของคำนามในประโยค เพื่อป้องกันการสับสน

2.2.2 ระบบการเขียนและการเว้นวรรคในภาษาไทย

ในการเขียนภาษาไทย เราจะเขียนคำเรียงต่อกันไปโดยไม่มีการเว้นระยะระหว่างคำ เมื่อจบความจึงเว้นวรรค (เอกฉันท จารุเมธีชน 2537) ดังนั้นการเว้นวรรคตอนจึงสำคัญมากในภาษาไทย เพราะถ้าเว้นวรรคผิดที่ก็จะทำให้เสียความไป ราชบัณฑิตยสถาน (2551) จึงได้กล่าวถึงการเว้นวรรคและบัญญัติหลักเกณฑ์การเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยไว้ในหนังสือหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ หลักเกณฑ์การเว้นวรรค หลักเกณฑ์การเขียนคำย่อ (ราชบัณฑิตยสถาน 2551) ไว้ดังนี้

“ในการเขียนหรือพิมพ์หนังสือไทย การเว้นช่องว่างระหว่างคำ ข้อความหรือประโยคให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะจะทำให้ข้อเขียนนั้นมีความถูกต้อง แจ่มแจ้ง ชัดเจน และอ่านได้ตรงตามความต้องการของผู้เขียน”

และได้ให้คำจำกัดความของ “วรรค” และ “การเว้นวรรค” ไว้ดังนี้

วรรค คือ คำ ข้อความ หรือประโยคช่วงหนึ่ง ๆ

การเว้นวรรค หมายถึง การเว้นช่องว่างระหว่างวรรค

หลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่บัญญัติไว้ในหนังสือหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (หน้า 56-66) ได้ระบุไว้ว่า หลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นแนวทางในการปฏิบัติ แต่บางครั้งอาจเว้นวรรคหรือไม่เว้นวรรคก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้เขียน นอกจากนั้นยังได้แบ่งการเว้นวรรคออกเป็น

- การเว้นวรรคเล็ก มีระยะห่างระหว่างวรรคประมาณเท่ากับความกว้างของพยัญชนะ ก
- การเว้นวรรคใหญ่ มีระยะห่างระหว่างวรรคประมาณ 2 เท่าของการเว้นวรรคเล็ก

ในการเขียนหรือพิมพ์หนังสือไทย มีหลักเกณฑ์ในการเว้นวรรค (ราชบัณฑิตยสถาน 2551) ดังนี้

1. กรณีที่ต้องเว้นวรรค

1.1 การเว้นวรรคใหญ่

เว้นวรรคใหญ่เมื่อจบข้อความแต่ละประโยค

ตัวอย่าง (1) นั่งให้เรียบร้อย อย่าไขว่ห้าง

(2) วิทยาการเป็นต้นธารให้บังเกิดความรู้และความสามารถในอันที่จะประกอบกิจตามหน้าที่ได้ดี ความเจริญงอกงามทั้งทางจิตใจและทางวัตถุย่อมเป็นผลสืบเนื่องมาจากวิทยาการบ้านเมืองจะเจริญหรือเสื่อมก็เนื่องด้วยวิทยาการ

1.2 การเว้นวรรคเล็ก ในกรณีต่อไปนี้

1.2.1 ในประโยครวมให้เว้นวรรคเล็กระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “และ” “หรือ” “แต่” ฯลฯ

ตัวอย่าง (1) นายแดงอยู่ที่บ้านคุณพ่อของเขาที่ปากน้ำโพ แต่พี่ชายของเขาอยู่ที่บ้านเชียงใหม่ในกรุงเทพฯ

(2) การเขียนหนังสือใช้หน้าเย็บหลังไม่เป็นระเบียบ หรือการขาดความระมัดระวังในเรื่องช่องไฟ อาจเป็นเครื่องหมายเตือนนิสัยของผู้เขียนเองได้

(3) พุทธรักษา กล้วย แม้ต่างกันเป็นคนละด้าน แต่ก็ไม่ใช่สิ่งขัดแย้งกันในความเชื่อถือของคนชั้นสามัญทั่วไป

แต่ถ้าเป็นประโยคสั้นให้เขียนติดกัน

ตัวอย่าง (1) เขาอยากได้ดีแต่เขาก็ไม่ได้ดี

(2) น้ำขึ้นแต่ลง

1.2.2 เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อกับนามสกุล

ตัวอย่าง นายเสริม วิจิชัยกุล

1.2.3 เว้นวรรคเล็กหลังคำนำพระนามพระบรมวงศานุวงศ์ พระนาม และ

ฐานันดรศักดิ์

ตัวอย่าง (1) สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ

(2) สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์

(3) สมเด็จพระเจ้าฟ้าจตุรนต์รัศมี กรมพระจักรพรรดิพงษ์

1.2.4 เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อบริษัท ธนาคาร ฯลฯ กับคำ “จำกัด” ที่อยู่

ท้ายชื่อ

ตัวอย่าง (1) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์มั่นคง จำกัด

(2) ธนาคารทหารไทย จำกัด

1.2.5 เว้นวรรคเล็กระหว่างคำ “ห้างหุ้นส่วนจำกัด” และ “ห้างหุ้นส่วน
สามัญนิติบุคคล” กับชื่อ

ตัวอย่าง (1) ห้างหุ้นส่วนจำกัด วีรสิน

(2) ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามัญนิติบุคคล ปัญญากิจ

1.2.6 วรรคเล็กระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถนน ตำบล/แขวง อำเภอ/
เขต จังหวัด

ตัวอย่าง ราชบัณฑิตยสถาน ในพระบรมมหาราชวัง ถนนหน้าพระลาน แขวง
พระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200

1.2.7 เว้นวรรคเล็กระหว่างคำนำหน้านามแต่ละชนิด

ตัวอย่าง (1) ศาสตราจารย์ นายแพทย์ หม่อมหลวงเกษตร สนิทวงศ์ หรือ

(2) ศ. นพ. ม.ล.เกษตร สนิทวงศ์

1.2.8 เว้นวรรคเล็กระหว่างยศกับชื่อ

ตัวอย่าง (1) จอมพล ป. พิบูลสงคราม

(2) พลเรือเอก สงัด ชลออยู่ หรือ พล.ร.อ. สงัด ชลออยู่

(3) ร้อยโทหญิง สุชาดา ทำความดี

1.2.9 เว้นวรรคเล็กระหว่างกลุ่มอักษรย่อ

ตัวอย่าง นายเสริม วินิจฉัยกุล ป.จ. ม.ป.ช. ม.ว.ม.

1.2.10 เว้นวรรคเล็กระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข

ตัวอย่าง เขาเตี้ยสูงนั่งไว้ที่บ้านตั้ง 30 ตัว

1.2.11 เว้นวรรคเล็กระหว่างวันกับเวลา

ตัวอย่าง ราชบัณฑิตยสถานกำหนดให้มีการประชุมคณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยทุกวันพฤหัสบดี เวลา 10.00 น.

1.2.12 เว้นวรรคเล็กหลังข้อความที่เป็นหน่วยมาตราต่าง ๆ กับข้อความที่

ตามมา

ตัวอย่าง โต๊ะประชุมแต่ละตัวมีขนาดกว้าง 0.80 เมตร ยาว 1.60 เมตร สูง 0.60 เมตร

1.2.13 เว้นวรรคเล็กระหว่างตัวหนังสือไทยกับตัวหนังสือภาษาอื่น

ตัวอย่าง ขำเย็นเหนือเป็นชื่อไม้เถาชนิด *Smilax china* L. ในวงศ์ Smilacaceae เหง้าใช้ทำยาได้.

1.2.14 เว้นวรรคเล็กระหว่างรายการต่าง ๆ เพื่อแยกรายการแต่ละรายการ
ทั้งที่เป็นข้อความและกลุ่มตัวเลข

- ตัวอย่าง
- (1) ศิล สมาธิ ปัญญา สามอย่างนี้เรียกว่า ไตรสิกขา
 - (2) เลือกข้อความที่ถูกต้องเพียงข้อเดียวจากข้อ ก ข ค ง
 - (3) 15 13 11 9 7 5 3 1 ต่างก็เป็นจำนวนเลขคี่

1.2.15 เว้นวรรคระหว่างเครื่องหมายต่าง ๆ

1.2.15.1 เว้นวรรคเล็กหน้าและหลังเครื่องหมายไปยาลใหญ่ ไม้ยมก เสมอภาคหรือ
เท่ากับ ทวิภาค วิชภาค เครื่องหมาย + ที่ใช้ในทางภาษา (มิใช่เครื่องหมาย + ที่ใช้ในทาง
คณิตศาสตร์)

- ตัวอย่าง
- (1) เขาเจริญพุทธคุณว่า อิติปิ โส ๗ลฯ ภควาติ
 - (2) วันหนึ่ง ๆ เขาทำอะไรบ้าง
 - (3) อเปหิ = อป + เอหิ
 - (4) กฤษณา : กฤษณาสอนน้อง แบบเรียนกวีนิพนธ์
 - (5) ในการจัดสัมมนาครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมการสัมมนา ได้แก่ :-

ราชบัณฑิต

ภาคีสมาชิก

ผู้แทนองค์กรที่เกี่ยวข้อง

นักวิชาการ

และประชาชนผู้สนใจ

1.2.15.2 เว้นวรรคเล็กหน้าเครื่องหมายอัฒประกาศเปิด และวงเล็บเปิด

ตัวอย่าง (1) สถานภาพของสตรีในสังคมอินเดียในอดีตมีลักษณะคล้าย “เถาวัลย์” หรือบางทีก็คล้าย “กาฝาก” เพราะสตรีไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้

(2) มนุษย์ได้สร้างโลกะ (ความโลภ) โทสะ (ความโกรธ) และโมหะ (ความหลง) ให้แก่ตัวเองทั้งสิ้น

1.2.15.3 เว้นวรรคเล็กหลังเครื่องหมาย จุลภาค อัฒภาค ไปยาลน้อย และวงเล็บปิด

ตัวอย่าง (1) พระพุทธ, พระธรรม, พระสงฆ์ เป็นรัตนะ 3 ของพุทธศาสนิกชน

(2) ชีวิตของตนเป็นที่รักยิ่งฉันใด ชีวิตของผู้อื่นก็ปานนั้น; สัตบุรุษเอาตนเข้าไปเทียบดังนี้ จึงกระทำความเมตตากุณาในสัตว์มีชีวิตทั่วไป

(3) สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

(4) สถานภาพของสตรีในสังคมอินเดียในอดีตมีลักษณะคล้าย “เถาวัลย์” หรือบางทีก็คล้าย “กาฝาก” เพราะสตรีไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้

(5) มนุษย์ได้สร้างโลกะ (ความโลภ) โทสะ (ความโกรธ) และโมหะ (ความหลง) ให้แก่ตนเองทั้งสิ้น

1.2.16 เว้นวรรคเล็กหลังข้อความที่เป็นหัวข้อ

ตัวอย่าง (1) อุทานวลี อุทานวลีหมายถึงคำอุทานที่มีคำอื่นประกอบท้ายให้เป็นวลียืดยาวออกไป เช่น คุณพระช่วย

(2) วิเคราะห์กลวิธีดำเนินเรื่อง ในการวิเคราะห์กลวิธีดำเนินเรื่องจำเป็นต้องเข้าใจศิลปะการอ่าน หรือกติกานักอ่าน นักอ่านต้องพยายามทำใจเกี่ยวกับสัจนิยมของการแต่งหนังสือ

1.2.17 เว้นวรรคเล็กทั้งข้างหน้าและข้างหลังคำ ณ ษ

ตัวอย่าง (1) การนำสัตว์ขึ้นหรือลง ณ สถานีใด ให้เป็นคุณประโยชน์ของเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์ประจำท้องที่

(2) ผลพระคุณ ๒ รักษา ปวงประชาเป็นสุขสานต์

1.2.18 เว้นวรรคเล็กหน้าและหลังคำว่า “ได้แก่” ที่ตามด้วยรายการมากกว่า 1 รายการ

- ตัวอย่าง
- (1) เครื่องล่อใจให้ติดอยู่ในโลก **ได้แก่** รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส
 - (2) อาหารที่ช่วยป้องกันและต้านทานโรค **ได้แก่** โปรตีน เกลือแร่ และวิตามิน

1.2.19 เว้นวรรคเล็กหน้าและหลังคำ “เช่น” (ในความหมายว่า ยกตัวอย่าง)

ตัวอย่าง ส่วนหนึ่งแห่งสกลจักรวาล เช่น มนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลก

ยกเว้น “เช่น” ที่มีความหมายว่า “อย่าง, เหมือน” ไม่ต้องเว้นวรรคทั้งหน้าและหลังคำ

- ตัวอย่าง
- (1) คำ ว. มีสี**เช่น**สีเขม่า, มีค.
 - (2) ใจคำ**เช่น**กา

1.2.20 เว้นวรรคเล็กหน้าคำสันธาน “และ”, “หรือ” ในรายการ

- ตัวอย่าง
- (1) ระเบียบคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายว่าด้วยการผลิต การบรรจุ การเก็บรักษา การสำรวจ การขนย้าย การจำหน่าย และการส่งมอบน้ำตาลทราย
 - (2) แล้วยก (ปาก) ว. ออกเสียงแสดงความไม่พอใจ ตกใจ เสียใจ หรือประหลาดใจ เป็นต้น.

ยกเว้น ถ้ามีเพียง 2 รายการ ไม่ต้องเว้นวรรค

- ตัวอย่าง
- (1) ส่งเสริมสวัสดิการของครูและนักเรียนของโรงเรียน
 - (2) เสียงสระทุกเสียงเป็นเสียงก้องหรือเสียงโหมะ

1.2.21 เว้นวรรคเล็กหน้าคำ “เป็นต้น” ที่อยู่หลังรายการ

ตัวอย่าง (1) ประเภท น. ส่วนที่แบ่งย่อยออกไปเป็นพวก จำพวก ชนิด หมู่ เหล่า อย่าง
แผนก เป็นต้น.

(2) บ้านเป็นคำไทย เดิมหมายความว่าหมู่บ้าน ปัจจุบันยังมีเค้าให้เห็นอยู่ในชื่อ
ตำบลต่าง ๆ มี บ้านหม้อ บ้านหมี่ บ้านไร่ บ้านนา บ้านบ่อ เป็นต้น

1.2.22 เว้นวรรคเล็กหลังคำว่า “ว่า” ในกรณีที่ข้อความต่อมาเป็นประโยค

ตัวอย่าง จะสังเกตได้ว่า คนถนัดมือซ้ายมีน้อยกว่าคนที่ถนัดมือขวา

2. กรณีที่ไม่เว้นวรรค

2.1 ไม่เว้นวรรคระหว่างคำนำหน้าชื่อกับชื่อ

ตัวอย่าง (1) พระมหาสุทธิ สุทธิญาโณ

(2) นายเสริม วินิจฉัยกุล

(3) ท่านผู้หญิงพั้ว อนุรักษราษฎร์

2.2 ไม่เว้นวรรคระหว่างบรรดาศักดิ์ สมณศักดิ์ ฐานันดรศักดิ์ กับนาม หรือราชทิน
นาม

ตัวอย่าง (1) หลวงวิศาลศิลปกรรม

(2) หม่อมราโชทัย

(3) สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์

(4) หม่อมเจ้าโวฒยากร วรวรรณ

2.3 ไม่เว้นวรรคระหว่างคำนำหน้าชื่อที่เป็นตำแหน่งหรืออาชีพกับชื่อ

ตัวอย่าง (1) ศาสตราจารย์รอง ศยามานนท์

(2) นายแพทย์ดำรง เพ็ชรพลาย

2.4 ไม่เว้นวรรคระหว่างคำนำชื่อที่แสดงฐานะของนิติบุคคล หน่วยงาน หรือกลุ่มบุคคลกับชื่อ

ตัวอย่าง (1) สมาคมข้าราชการพลเรือนแห่งประเทศไทย

(2) มูลนิธิสายใจไทย

(3) สำนักพิมพ์เมืองโบราณ

2.5 ไม่เว้นวรรคหลังเครื่องหมายไปยาลน้อย ในกรณีที่มีเครื่องหมายอื่นตามมา

ตัวอย่าง รถไฟเที่ยวจากกรุงเทพฯ-เชียงใหม่

2.6 ไม่เว้นวรรคทั้งหน้าและหลังเครื่องหมายยัติภังค์ ยัติภาค

ตัวอย่าง (1) -กระแฉง ไซ้เข้าคู่กับคำกระฉับ เป็น กระฉับกระแฉง.

(2) ภาษาตระกูลไทย-จีน

หลักเกณฑ์นี้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ แต่บางครั้งอาจเว้นวรรคหรือไม่เว้นวรรคก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้เขียน

ตัวอย่าง นอกจากเงิน ยังมีโล่ทุกรางวัล

หรือ นอกจากเงินยังมีโล่ทุกรางวัล

จากการบัญญัติหลักเกณฑ์การเว้นวรรคของราชบัณฑิตพบว่า ผู้เขียนไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์นั้น ๆ เสมอไป ผู้เขียนสามารถเว้นวรรคมากกว่าหรือน้อยกว่ากฎได้ หากการเว้นวรรคนั้นไม่ทำให้เสียความไป กลวิธีที่ใช้ในการเว้นวรรคนี้ยังแตกต่างกันไปได้ในผู้เขียนแต่ละคน ซึ่งอาจจะเป็นแบบลีลาในการเขียนเฉพาะตัวของผู้เขียนก็ได้

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นในหัวข้อที่ 2.2.1 และ 2.2.2 จะเห็นได้ว่า ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นมีความแตกต่างกันอยู่ การเขียนโดยทั่วไปในภาษาญี่ปุ่นจะไม่มี การเว้นวรรค แต่จะใช้เครื่องหมายวรรคตอนญี่ปุ่นในการแบ่งความซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยโดย

สั้นเชิง นอกจากนั้นภาษาไทยไม่ใช่เครื่องหมายวรรคตอนเพื่อแบ่งตอนของข้อความเลย แต่ใช้วิธีเว้นวรรคเพื่อให้เข้าใจว่าจบความตอนหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นลักษณะที่สำคัญของภาษาไทยประการหนึ่ง (ผะอบ โปษกฤษณะ 2538)

2.2.3 การวิจัยด้านการเว้นวรรค

กอบกุล ถาวรานนท์ (2521) ได้ศึกษาการเว้นวรรคในการเขียนหนังสือไทย โดยศึกษาและสำรวจในสมัยปัจจุบัน รวมทั้งประวัติความเป็นมาของการเว้นวรรคจากเอกสารเก่า ๆ เช่น จดหมายเหตุ หลักศิลาจารึก หนังสือประเภทต่าง ๆ สิ่งตีพิมพ์ รวมถึงการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเขียนภาษาไทยอีกด้วย เช่น อาจารย์สอนภาษาไทย นักเขียน และพนักงานพิมพ์ดีด เป็นต้น พบว่า เริ่มมีการใช้เว้นวรรคตามลำพังเป็นครั้งแรกในสมัยอยุธยา และยังพบอีกว่าการไม่ใช้เว้นวรรคทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการตีความจากศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหง พ.ศ. 1830

ผลการสำรวจของกอบกุล (2521: 131) เห็นว่า หนังสือในสมัยปัจจุบันมีหลักในการเว้นวรรคที่แน่นอนอยู่เพียงประการเดียวคือ การเว้นวรรคขนาบประโยค นั่นคือ เมื่อจบประโยคแล้วจะขึ้นประโยคใหม่ ก็เว้นวรรคระหว่างประโยคเหล่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม การไม่เว้นวรรคระหว่างประโยคก็มีเกิดขึ้น ถ้าประโยคนั้นมีใจความสั้นหรือมีจำนวนคำน้อย จึงอาจจะเขียนประโยคต่อไปได้โดยไม่ต้องใช้เว้นวรรค

ส่วนการเว้นวรรคอื่น ๆ นั้นไม่แน่นอน ผู้เขียนจะเว้นวรรคอย่างไรก็ได้ ในกลุ่มคำหรือคำเดียวกันบางแห่งอาจเว้นวรรคขนาบ บางแห่งอาจเว้นวรรคข้างหน้า บางแห่งอาจเว้นวรรคข้างหลัง หรือบางแห่งอาจไม่เว้นวรรคเลยก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ใจความของกลุ่มคำหรือคำนั้นว่า มีความสัมพันธ์กับใจความในบริบทนั้นมากน้อยเพียงใด ถ้าใจความของอนุพากย์ กลุ่มคำหรือคำเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กันมาก ผู้เขียนหนังสือไทยก็อาจไม่เว้นวรรคก็ได้หรืออาจจะขึ้นอยู่กับจำนวนคำที่อยู่ข้างหน้าและข้างหลังกลุ่มคำหรือคำนั้น หรือความมุ่งหมายของผู้เขียน เช่น ต้องการจะเน้นหรือต้องการให้ผู้อ่านเห็นกลุ่มคำหรือคำนั้นเด่นชัดกว่าคำอื่น ๆ หรือไม่ เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าที่สำคัญนั้นจะเว้นวรรคตามใจความและใจความนั้นจะเป็นไปตามหน่วยไวยากรณ์ต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่ การที่ใจความหรือความหมายของข้อความ (ที่เว้นวรรค) เป็นไปตามหน่วยไวยากรณ์ต่าง ๆ เป็นการยืนยันว่า หน่วยไวยากรณ์เป็นหน่วยที่มีความหมาย

ผลการสำรวจการเว้นวรรคที่ปรากฏในสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ได้พบการเว้นวรรค ดังนี้

1. ในระดับประโยคมีการเว้นวรรค
 - ขนานประโยค
 - ข้างหน้าอนุพากย์หลัก
 - ข้างหน้าอนุพากย์วิเศษณ์
 - ข้างหน้าอนุพากย์คุณศัพท์
2. ในระดับกลุ่มคำมีการเว้นวรรค
 - ขนานกลุ่มคำที่ต้องการเน้น
 - ขนานกลุ่มคำบอกตำแหน่ง
 - ข้างหน้ากลุ่มคำบอกตำแหน่ง
 - ขนานคำบอกเวลา ปี เดือน วัน
 - ขนานคำบอกเวลาคุณศัพท์
 - ขนานรายการต่าง ๆ
3. ในระดับหน่วยต่าง ๆ ของประโยคมีการเว้นวรรค
 - ข้างหลังหน่วยประธานที่เป็นกลุ่มคำ
 - ข้างหลังหน่วยประธานที่เป็นชื่อคน
 - ระหว่างหน่วยประธาน กริยา กรรม
4. ในระดับคำมีการเว้นวรรค
 - ขนานคำจำนวนนับ
 - ขนานคำลักษณนาม
 - ข้างหน้าคำลักษณนาม
 - ขนานคำบุพบท ณ
 - ข้างหน้าคำบุพบท ณ
 - ข้างหน้าคำบุพบท เพื่อ
 - ขนานคำเชื่อมอนุพากย์ต่าง ๆ
 - ขนานคำ ข้างหน้าคำ และข้างหลังคำ ต่อไปนี้ คือ เป็น เช่น ได้แก่

- ข้างหลังคำเชื่อมอนุพากย์ ว่า
- ข้างหน้าคำเชื่อมอนุพากย์ ว่า

จากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนหนังสือไทยของกอบกุล ถาวรานนท์ (2521) พบว่า การเว้นวรรคมีความมุ่งหมาย ดังนี้

1. เพื่อเสริมความเข้าใจในการอ่าน เป็นการเว้นวรรคชนิดที่เมื่อผู้เขียนใช้เว้นวรรคแล้วจะมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเขียนเรียงติดกันไปโดยไม่เว้นวรรคหรือใช้เว้นวรรคเปลี่ยนไปจากเดิม อาจทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรืออาจจะไม่สื่อความหมายก็ได้ เช่น

แดง ชื่อลูกประจำดีควาย รากจี่กาขาวด้วยนะ (ประโยคคำสั่ง)

แดง ชื่อลูกประจำดีควาย รากจี่กาขาวด้วยนะ (ประโยคบอกเล่า)

แดงชื่อ ลูกประจำดีควาย รากจี่กาขาวด้วยนะ

แดงชื่อ ลูกประจำ ดีควาย รากจี่กาขาวด้วยนะ

ฉะนั้น เมื่อต้องการจะให้มีความหมายอย่างไร ผู้เขียนก็จะให้เว้นวรรค เพื่อช่วยเสริมความเข้าใจของผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจได้ตรงกัน

2. เพื่อแสดงให้เห็นทราบว่า ข้อความนั้นเป็นข้อความคนละตอนกันคือ เมื่อเขียนจบความแล้วจะขึ้นความใหม่ ตอนใหม่ หรือเรื่องใหม่ ก็จะใช้เว้นวรรคกันระหว่างข้อความเดิมกับข้อความใหม่ หรือมีเช่นนั้นก็อาจขึ้นย่อหน้าใหม่ได้ ถ้าเรื่องใหม่ ตอนใหม่ หรือใจความใหม่นั้น ๆ แตกต่างจากความเดิมมาก

3. เพื่อความสวยงามสบายตาและเป็นการพักสายตาด้วย

ในความเห็นเรื่องการเว้นวรรคในการเขียนไทยของครูสอนภาษาไทย เห็นว่า การเว้นวรรคเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นเครื่องแสดงความรู้และประสบการณ์ของผู้เขียน ถ้าผู้เขียนใช้เว้นวรรคไม่เป็น ไม่เหมาะสม หรือใช้เว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรใช้ ก็จะทำให้ผู้อ่านคิดว่าผู้เขียนไม่มีความรู้หรือเพิ่งจะเริ่มหัดเขียนหนังสือ มีผลให้ไม่เต็มใจอ่านข้อเขียนนั้น

การวิจัยในเรื่องของลักษณะและหน้าที่ของการหยุดเว้นระยะในภาษาไทย (Luksaneeyanawin 1988) ซึ่งศึกษาลักษณะของการหยุดเว้นระยะในภาษาพูดที่ใช้เสนอความเป็น

หลัก ข้อมูลที่ใช้ศึกษาเป็นการอ่านข้อความที่กำหนดโดยผู้อ่านข่าวอาชีพซึ่งถือเป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาไทยมาตรฐาน เนื่องจากในระบบการเขียนของไทยโดยปกติจะไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนใด ๆ นอกจากการเว้นวรรค (ซึ่งนี้จะไม่กล่าวถึงเครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้ในสมัยโบราณ หรือเครื่องหมายวรรคตอนที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษซึ่งมิใช่ใช้ในการเขียนบางแบบในปัจจุบัน) อย่างไรก็ตามผู้อ่านจะมีการหยุดเว้นระยะทั้งในกรณีที่มีการเว้นวรรคปรากฏและในกรณีที่ไม่มีการเว้นวรรคปรากฏด้วย การหยุดเว้นระยะในกรณีที่ไม่มีการเว้นวรรคปรากฏนั้นมีจำนวนมาก

จากการวิจัยพบว่า การหยุดเว้นระยะที่มีความพ้องจองสูงส่วนใหญ่เป็น Juncture Pause คือ เกิดระหว่างจุดแยกระหว่างประโยค (sentence boundary) จุดแยกระหว่างอนุประโยค (clause boundary) และจุดแยกระหว่างวลี (phrase boundary) และได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์กับการหยุดเว้นระยะ โดยนำแนวความคิดเกี่ยวกับลักษณะเบี่ยงเบน (markedness) มาอธิบาย ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่า ในการสื่อความที่ไม่มีลักษณะเบี่ยงเบน (unmarked) นั้น ผู้พูดจะมีการหยุดเว้นระยะที่จุดแยกระหว่างหน่วยทางวากยสัมพันธ์ ทั้งที่เป็น ประโยค อนุประโยค และวลี การเกิดการหยุดเว้นระยะภายในวลีเกิดขึ้นเป็นจำนวนไม่น้อยในการวิจัยนี้ แต่ส่วนใหญ่จะเกิดที่ความพ้องจองต่ำคือมีการแปรระหว่างบุคคลมาก ลักษณะเช่นนี้อาจจัดให้เป็นลักษณะที่เบี่ยงเบนได้ คือเบี่ยงเบนไปจากพฤติกรรมของคนส่วนใหญ่ แต่การหยุดเว้นระยะภายในวลีนั้นเกิดขึ้นได้ (potential) แม้ในการอ่านที่ราบรื่นดีมาก

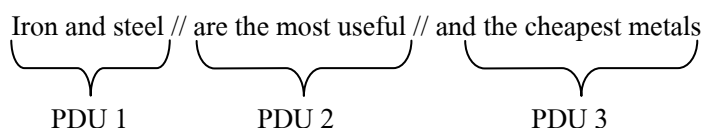
เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการเว้นวรรคและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนกับการหยุดเว้นระยะแล้วพบว่า การหยุดเว้นระยะที่มีความพ้องจองสูงเกิดที่ตำแหน่งซึ่งมีการเว้นวรรคหรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียน ส่วนการหยุดเว้นระยะที่มีความพ้องจองต่ำคือ มีการแปรระหว่างบุคคลมากจะเกิดที่ตำแหน่งซึ่งไม่มีการเว้นวรรคหรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียน เนื่องจากมีการแปรระหว่างบุคคลในการหยุดเว้นระยะในตำแหน่งที่ไม่มีการเว้นวรรคหรือใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตำแหน่งของการหยุดเว้นระยะส่วนใหญ่จึงไม่ตรงกับการเว้นวรรคหรือใช้เครื่องหมายวรรคตอน

จากการวิจัยเกี่ยวกับการประมวลผลภาษา (language processing) ในผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับความเชี่ยวชาญทางภาษาที่แตกต่างกันของ Sorabud

Rungrojsuwan (2007) โดยใช้วิธีการศึกษาจากแบบทดสอบการคัดลอกข้อความภาษาอังกฤษที่จัดทำขึ้น เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทำดังนี้

1. อ่านแล้วจำข้อความต้นแบบ
2. หยุดอ่าน
3. เขียน หรือลอกข้อความนั้นๆ ลงในกระดาษเปล่า
4. หยุดเขียน
5. เริ่มอ่านใหม่ แล้วทำซ้ำตามขั้นตอน

ซึ่งในการทดสอบครั้งนี้ สามารถวัดการประมวลผลภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกันได้เป็นอย่างดีจาก กลุ่มก้อน (chunk) ของตัวอักษร คำ หรือประโยคที่เขียนลงในกระดาษเปล่า หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ การหยุดในการเขียน (Pause in writing) จากการมองในแต่ละครั้งนั่นเอง จะเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญมากที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถทางภาษา ซึ่ง Sorabud ได้อ้างถึง “Pause Defined Unit” หรือ PDU ใน Luksaneeyanawin (1988) ว่าเป็นตัววัดที่ดีตัวหนึ่งในการระบุกลุ่มก้อนของข้อมูลที่อยู่ระหว่างการหยุด (Pause) ทั้งสองแห่ง เช่น

Note : // pause

จากการวิจัยพบว่า ลักษณะของ PDU จะแตกต่างกันออกไป โดยจะมีความสัมพันธ์กับความเชี่ยวชาญทางภาษา โดยที่ กลุ่มตัวอย่างที่มีความเชี่ยวชาญทางภาษาต่ำ จะมีกลุ่มก้อนของข้อมูล (Chunk of Information) หรือจำนวน PDU มากกว่ากลุ่มสูง แสดงว่าใช้จำนวนครั้งในการมองมากกว่าและสัมพันธ์กับขนาดของ PDU ด้วย โดยกลุ่มต่ำจะมีขนาด PDU เล็กกว่ากลุ่มสูง

เมื่อพิจารณาดำเนินการหยุดพบว่า PDU สัมพันธ์กับความรู้ทางภาษาจริงคือ นักเรียนในกลุ่มภาษาสูงจะหยุดที่ระหว่างขอบเขตของโครงสร้างภาษา เช่น อนุภาคหรือประโยค ในขณะที่ในกลุ่มต่ำจะหยุดระหว่างคำหรือแม้แต่ภายในคำ และจะหยุดในตำแหน่งที่ไม่สามารถระบุได้ว่า

มีโครงสร้างเป็นอะไร ดังนั้นผลที่ได้จึงเป็นการสนับสนุนว่า ความสามารถทางภาษากับความสามารถในการประมวลผลภาษานั้น มีความสัมพันธ์กัน และในการหยุดหรือการเว้นวรรคในการเขียนนั้นจะเป็นไปตามใจความและโครงสร้างของประโยค ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของกอบกุล (2521) ที่ว่า วิธีเว้นวรรคจะสอดคล้องกับหน่วยไวยากรณ์ต่าง ๆ และใจความ (หน้า 175)

จากงานวิจัยของอมรทิพย์ (2546) ซึ่งศึกษาบริบทบ่งบอกชื่อเฉพาะในภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์ เนื่องจากว่า ชื่อเฉพาะเป็นหน่วยภาษาที่ทำหน้าที่ในการเก็บข้อมูลที่ใช้สื่อถึงสัต์ (entity) พื้นฐาน เช่น ใคร (ชื่อคน ชื่อองค์กร) ที่ไหน (ชื่อสถานที่) ซึ่งข้อมูลที่บอกว่าใครที่ไหน เป็นใจความส่วนสำคัญของการใช้ภาษาให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และภาษาไทยสร้างประโยคโดยนำคำมาเรียงต่อกัน ไม่มีตัวบ่งชี้ขอบเขตของคำหรือประโยคที่ชัดเจนเหมือนภาษาอังกฤษ อาศัยลำดับการเรียงคำ (word order) ที่ต่างกันประโยคเป็นคำบอกหน้าที่และเครื่องหมายของแต่ละคำ ด้วยเหตุที่ภาษาไทยไม่มีสิ่งที่บ่งชี้ได้ว่า รูปภาษานั้นเป็นชื่อเฉพาะดังเช่นบางภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ที่ใช้การขึ้นต้นด้วยตัวอักษรตัวพิมพ์ใหญ่เป็นตัวบ่งชี้ จากงานวิจัยชิ้นนี้ชี้ให้เห็นว่า การเว้นวรรค (Space) เป็นตัวบ่งชี้ที่สามารถใช้บ่งบอกชื่อเฉพาะภาษาไทย คือ มีการเว้นวรรคเมื่อปรากฏชื่อเฉพาะ ซึ่งในงานวิจัยพบปรากฏการณ์เช่นนี้ถึง 1,809 ชื่อ หรือคิดเป็น 71.02% ของชื่อเฉพาะที่ศึกษา โดยมีรูปแบบการปรากฏที่เด่นชัด 3 รูปแบบ คือ 1) ปรากฏการเว้นวรรคก่อนแล้วจึงปรากฏชื่อเฉพาะ 2) ปรากฏชื่อเฉพาะแล้วจึงปรากฏการเว้นวรรค และ 3) ปรากฏการเว้นวรรคที่หน้าและหลังของสายอักขระชื่อเฉพาะ รูปแบบที่พบมากที่สุดคือแบบที่ 2 นอกจากการเว้นวรรคที่เป็นบริบทที่สามารถบ่งบอกชื่อเฉพาะภาษาไทยได้แล้ว ยังมีคำที่ปรากฏติดกับชื่อเฉพาะหรือคำบ่งบอก เช่น โรงเรียนหรือบริษัท เป็นต้น ที่สามารถเป็นบริบทบ่งบอกชื่อเฉพาะได้และพบว่าการปรากฏร่วมของชื่อเฉพาะกับบริบทบ่งบอกทั้งสองชนิดนี้มากถึง 79.55%

2.3 ความรู้ภิกษาศาสตร์ (Metalinguistic Knowledge)

ก่อนจะกล่าวถึงความรู้ภิกษาศาสตร์ (Metalinguistic Knowledge) นั้น ขอกล่าวถึงคำว่า Metalanguage หรือที่เรียกว่า “ภิกษา” ก่อน ซึ่งมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ภิกษา (Metalanguage) คือ ภาษาที่ใช้ในการอธิบายทฤษฎี กฎ ระบบสัญลักษณ์ หรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นปรากฏการณ์ทางวิทยาศาสตร์ เช่น ฟิสิกส์ เคมี หรือทางคณิตศาสตร์

คอมพิวเตอร์ ตรรกศาสตร์ หรือแม้แต่ในภาษาศาสตร์เอง ก็ใช้อภิภาษาในการอธิบายปรากฏการณ์เหล่านั้น สาเหตุที่อภิภาษามีใช้กันในทุกวงการการศึกษา อาจเป็นเพราะว่า ในการอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ นั้น เราจำเป็นต้องใช้ภาษาในการอธิบาย ซึ่งภาษาก็คือ ระบบสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นอภิภาษาจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ช่วยให้เราเข้าใจทฤษฎีหรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยจะมีการกำหนดค่านามธรรมขึ้นมาแทนปรากฏการณ์ต่าง ๆ เช่น ทางคณิตศาสตร์ จะมีการใช้ภาษาไทยเป็นอภิภาษาเมื่อกล่าวถึงจำนวนนับ 1, 2, 3 คือ คำว่า “หนึ่ง” “สอง” “สาม” เป็นต้น

ในทางภาษาศาสตร์ อภิภาษา คือ ภาษาที่ใช้ในการอธิบายภาษาซึ่งเป็นนามธรรม ไม่สามารถจับต้องได้ เช่น adjective ในภาษาอังกฤษ ก็เป็นอภิภาษาในการบรรยายถึงคำที่ใช้ในการอธิบายค่านามนั้น ๆ เช่น คำคุณศัพท์ (adjective) “red” ที่ใช้อธิบายค่านาม “car” ใน ‘red car’ เป็นส่วนหนึ่งของอภิภาษาในภาษาอังกฤษ (Nida 1964 : 56) หรือจะใช้อภิภาษาในการอธิบายภาษาเป้าหมายสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศก็ได้ เช่น คนไทยใช้ภาษาไทยในการอธิบายภาษาอังกฤษ ดังนั้นภาษาไทยจึงเป็นอภิภาษาสำหรับภาษาอังกฤษ Gombert (1992 : 13) ให้คำจำกัดความ คำว่า Metalinguage ไว้ว่าเป็นกิจกรรมที่สะท้อนภาษาและการใช้ และเป็นความสามารถในการคิด พัฒนาภาษา และวางแผนวิธีการในการผลิตภาษาของผู้เรียนเอง ซึ่งทั้งหมดนี้จะเกี่ยวข้องกับภาษาในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสัทวิทยา หน่วยคำ วากยสัมพันธ์ วรรคศาสตร์ หรือ วัจนปฏิบัติศาสตร์ ซึ่งก็คือ อภิภาษาศาสตร์ (Metalinguistics) นั่นเองซึ่งสอดคล้องกับ Han & Ellis (1986 : 6) ที่ได้อธิบาย Metalinguage ไว้ว่า คือ ภาษาที่ใช้เพื่อวิเคราะห์หรืออธิบายภาษา และเป็นสิ่งที่ผู้เรียนตระหนักรู้ได้ซึ่งสามารถประกอบไปด้วยคำศัพท์เทคนิคเฉพาะทาง หรือกึ่งเทคนิคก็ได้ เนื่องจากว่า อภิภาษาใช้ในการอธิบายภาษาดังที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น เราจึงสามารถนำอภิภาษามาศึกษาได้ว่า ผู้ใช้ภาษาแต่ละคน มีความรู้เกี่ยวกับภาษาที่ใช้อย่างไรบ้าง ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่ใช้นี้ เรียกว่า ความรู้ อภิภาษาศาสตร์ (Metalinguistic Knowledge) ซึ่งในการศึกษาความรู้อภิภาษาศาสตร์นี้ ก็ต้องอาศัยการศึกษาอภิภาษาของผู้ใช้ด้วย โดยจะให้ผู้ใช้ภาษาอธิบายความรู้เหล่านั้น ซึ่งได้มาจากการเรียนนั่นเอง อภิภาษานี้เป็นส่วนหนึ่งของความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge)

Explicit Knowledge หรือ ความรู้ที่ชัดเจน คือความรู้ที่ชัดเจนที่เราสามารถตระหนักถึงได้ รับรู้ได้ คิดได้ ยืนยัน และอธิบายเป็นคำพูดได้ และพร้อมที่จะนำมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งเป็นความรู้ที่ได้จากการเรียนในชั้นเรียน จึงต้องอาศัยการคิดและวิเคราะห์ (Hulstijn 2005) ในทางตรงกันข้าม Implicit Knowledge หรือความรู้ที่ซ่อนเร้นนั้นจะเป็นความรู้ที่ไม่สามารถใช้ความรู้ความคิดได้ ไม่สามารถทำให้ชัดเจนได้ หรืออีกนัยหนึ่งคือ เป็นความรู้ที่ออกมาจากสัญชาตญาณ ดังนั้นความแตกต่างระหว่างความรู้สองชนิดนี้ คือ การเข้าถึงความรู้ และการตระหนักถึงรู้นั้น ๆ

ความรู้ภาษาศาสตร์ หรือในภาษาอังกฤษที่ว่า Metalinguistic Knowledge เป็นความรู้แขนงหนึ่งของความรู้ที่ชัดเจน (Explicit Knowledge) นักภาษาศาสตร์กำหนดคำนี้ขึ้นมา เมื่อประมาณปี ค.ศ. 1950-1960 เพื่ออธิบายกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอภิปรัชญา ความรู้ภาษาศาสตร์ คือ ความรู้ที่ชัดเจน (explicit knowledge) ของผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับภาษา (Bialystok 1979 อ้างใน Isarankura 2008) รวมถึงความสามารถของผู้เรียนภาษาที่สอง ในการอธิบายและบรรยายเกี่ยวกับความรู้ของหลักไวยากรณ์ภาษา ความคิดเห็น การรับรู้และความเข้าใจในการพูด และความรู้ทางทฤษฎีเกี่ยวกับภาษาในเรื่องของโครงสร้างและการใช้ นอกจากนี้ความรู้ภาษาศาสตร์ยังเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาที่สองอีกด้วย (Roehr 2005) คือเมื่อระดับความสามารถของภาษาที่สองมากขึ้น การใช้ความรู้ภาษาศาสตร์ก็จะมากขึ้นตามประสบการณ์หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ความรู้ภาษาศาสตร์มาจากการพัฒนาทางภาษาและประสบการณ์ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

2.3.1 การวิจัยด้านความรู้ภาษาศาสตร์

จากงานวิจัยด้านความรู้ภาษาศาสตร์ (Metalinguistic Knowledge) ที่สัมพันธ์กันกับประสบการณ์การสัมผัสภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาที่สองของผู้เรียน พบว่า เมื่อผู้เรียนภาษาที่สองมีปริมาณการสัมผัสภาษาสูง จะทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาที่สองและความรู้ภาษาศาสตร์ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่าผู้เรียนที่มีปริมาณการสัมผัสภาษาดำ ผู้เรียนภาษาที่สองมีพัฒนาการที่จะนำไปสู่ภาษาเป้าหมายได้ (Roehr 2005, Isarankura 2008)

Isarankura (2008) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้การใช้คำนำหน้านามในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยโดยการวิเคราะห์ความรู้ภาษาศาสตร์ เพื่อศึกษาความรู้ภาษาศาสตร์เกี่ยวกับ

ระบบคำนำหน้านามในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย โดยทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษา 1 กลุ่ม และกลุ่มนักเรียนไทย 2 กลุ่ม ซึ่งจำแนกโดยความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มที่มีความสามารถระดับสูงและระดับต่ำ จำนวนกลุ่มละ 30 คน รวม 90 คน ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมดทำแบบทดสอบโดยการเลือกเติมคำนำหน้านามลงในช่องว่างในบทความที่ใช้เป็นแบบทดสอบ ในทันทีที่ทำแบบทดสอบเสร็จ กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความรู้ไวยากรณ์โดยการให้เหตุผลของการเลือกใช้คำนำหน้านามนั้น ๆ โดยเขียนคำตอบลงในแบบสอบถาม นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาสูงส่วนใหญ่จะใช้ความรู้ไวยากรณ์เชิงวัจนปฏิบัติในการพิจารณาคำนำหน้านามซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มเจ้าของภาษา ในการให้เหตุผลของนักเรียนทั้งสองกลุ่มพบว่า สมมติฐานมีความหลากหลาย บางสมมติฐานก็ตรงกับที่เจ้าของภาษาใช้ บางสมมติฐานก็แตกต่าง ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้การเลือกใช้คำนำหน้านามมีความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในบทนี้จะกล่าวถึงรูปแบบของการวิจัยและระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งในส่วนแรกจะอธิบายเกี่ยวกับการพัฒนาเครื่องมือ ส่วนที่สองจะกล่าวถึงการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย และในส่วนสุดท้ายจะอธิบายเกี่ยวกับการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และระบบสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ความรู้ภาษาศาสตร์

3.1 การพัฒนาเครื่องมือ

ในการพัฒนาเครื่องมือที่จะใช้ในการวิจัย เพื่อตอบสนองมาตรฐานได้นั้นจะเริ่มทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเล็ก ๆ ก่อน ดังนั้นจึงจะเริ่มจากการทำวิจัยนำร่อง (Pilot Study) ก่อน

3.1.1 การวิจัยนำร่อง

ในการออกแบบแบบทดสอบความสามารถในการเว้นวรรคนั้น จะเริ่มจากการพิจารณาหลักเกณฑ์การเว้นวรรคของราชบัณฑิตก่อนว่า มีหลักเกณฑ์อะไรบ้าง แล้วจึงสร้างแบบทดสอบโดยการแต่งเนื้อเรื่องที่อยู่ในเนื้อเรื่องนั้นมีการเว้นวรรคอยู่ครบทุกหลักเกณฑ์ ซึ่งจะดึงเอาเว้นวรรคที่มีในเนื้อเรื่องออกทั้งหมด ดังนั้นจะได้แบบทดสอบที่เป็นบทความซึ่งมีตัวหนังสือเรียงติดกันไปตั้งแต่ต้นจนจบ โดยสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างจะต้องทำคือ การใส่เครื่องหมายทับ (/) ในตำแหน่งที่ต้องการจะเว้นวรรค หลังจากทำแบบทดสอบความสามารถในการเว้นวรรคเสร็จ กลุ่มตัวอย่างจะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการเว้นวรรคแต่ละที่ทันทีโดยการสัมภาษณ์ จากการทำวิจัยนำร่องกับกลุ่มตัวอย่างคนไทยซึ่งเป็นเจ้าของภาษา 5 คน และกลุ่มตัวอย่างคนญี่ปุ่น 5 คน ทำให้สามารถสังเกตเห็นถึงข้อดี ข้อด้อย และปัญหาของแบบทดสอบได้ นำมาซึ่งการพัฒนาเครื่องมือในการทดสอบการเว้นวรรคที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ที่มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

การวิจัยนำร่องทำให้พบว่า การเว้นวรรคใหญ่กับวรรคเล็กที่ทางราชบัณฑิตได้กำหนดไว้นั้น ผู้ใช้ภาษาไม่ค่อยให้ความสำคัญในการใช้จริง โดยที่ส่วนใหญ่จะเว้นวรรคเพียงหนึ่งตัวอักษร

เท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า ควรจะรวมหลักเกณฑ์การเว้นวรรคเข้าด้วยกันเป็นการเว้นวรรคเล็กขนาดหนึ่งตัวอักษร จำนวน 25 ข้อ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 2

ในส่วนการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างถึงเหตุผลที่ใช้ในการเว้นวรรคจากการทำวิจัยนำร่องพบว่า การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนญี่ปุ่นนั้น เป็นสิ่งที่ค่อนข้างยากในการให้คำตอบสำหรับกลุ่มตัวอย่างคนญี่ปุ่น เนื่องจากการสัมภาษณ์เป็นภาษาไทยและเป็นแบบเผชิญหน้ากัน จึงอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความตื่นตระหนก อาจเป็นผลทำให้แสดงความรู้ไวยากรณ์ที่ใช้ในการเว้นวรรคได้ไม่เต็มที่ นอกจากนั้นการให้คำตอบเป็นภาษาไทยอาจเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นที่ยังพูดภาษาไทยได้ไม่มากนัก และผู้วิจัยเองอาจเกิดการพูดซ้ำได้ ดังนั้น จึงมีความเห็นว่า ควรจะให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคได้อย่างเต็มที่ โดยการให้เขียนตอบแบบสอบถามที่ถามเกี่ยวกับเหตุผลที่ใช้ในการเว้นวรรคเป็นคำตอบภาษาญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างจะได้มีเวลาคิด ตกตะกอนความรู้ และสามารถเข้าถึงความรู้ไวยากรณ์ได้อย่างแท้จริง

3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่จะใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีอยู่ 2 ส่วนด้วยกัน ส่วนแรกจะเป็นการวัดความสามารถในการเว้นวรรค ในส่วนที่สองจะเป็นการวัดความรู้ไวยากรณ์เกี่ยวกับการเว้นวรรค คือ การให้คำอธิบายเกี่ยวกับความรู้ที่ใช้ในการเว้นวรรคในการตอบคำถามส่วนแรก ซึ่งทำทันทีหลังจากการทำแบบทดสอบแรกเสร็จ

3.1.2.1 แบบทดสอบการเว้นวรรค

ในการทดสอบสมมติฐานที่ว่า เจ้าของภาษาจะมีความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยตรงตามกรอบที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้มากกว่าผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาสูงจะมีความสามารถในการเว้นวรรคใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ ผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการเว้นวรรคขึ้นมา โดยในการวิจัยครั้งนี้จะใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีของการเว้นวรรคจากหลักเกณฑ์การเว้น

วรรคที่บัญญัติไว้ในหนังสือหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2551)

ก. หลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถาน (2551)

รายละเอียดของหลักเกณฑ์ได้กล่าวไว้ในบทที่ 2 หลักเกณฑ์ดังกล่าวแบ่งการเว้นวรรคออกเป็นการเว้นวรรคใหญ่ 1 ข้อ และการเว้นวรรคเล็ก 22 ข้อ โดยที่เกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายจะมีข้อย่อย 3 ข้อ ทำให้มีหลักเกณฑ์การเว้นวรรคทั้งหมด 25 ข้อ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักเกณฑ์การเว้นวรรคตอนทั้ง 25 ข้อ และได้วิเคราะห์และจัดระบบของหลักเกณฑ์เหล่านี้ใหม่เพื่อให้หลักเกณฑ์การเว้นวรรคมีความชัดเจนและง่ายต่อการนำมาเป็นกรอบความรู้ในการพัฒนาเครื่องมือในการทดสอบ หลักเกณฑ์ที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับปัจจัยทางภาษา แต่เนื่องจากการนำเสนอหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถานยังมีข้อบกพร่องคือ การจัดลำดับไม่เป็นระบบ ไม่คงที่ ไม่สม่ำเสมอ การใช้คำพูดที่แตกต่างกันในการเสนอกฎเกณฑ์ทำให้ไม่ชัดเจน ไม่เป็นหมวดหมู่ การใช้คำพูดในการกำหนดเกณฑ์บางส่วนเป็นการใช้เงื่อนไขที่เกินเหตุ จากที่กล่าวมาหลักเกณฑ์การเว้นวรรคของราชบัณฑิตที่มีลักษณะดังกล่าว มีดังนี้

1. การนำเสนอหลักเกณฑ์การเว้นวรรคเล็กมีลักษณะต่อเนื่องกันไปถึง 22 ข้อ โดยที่ลำดับของหลักเกณฑ์สลับ ไม่เป็นหมวดหมู่ ไม่เป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน เช่น จากหลักเกณฑ์การเว้นวรรคของราชบัณฑิตข้อที่ 1.2.2–1.2.8 กล่าวไว้ดังนี้

- 1.2.2 เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อกับนามสกุล
- 1.2.3 เว้นวรรคเล็กหลังคำนำพระนามพระบรมวงศานุวงศ์ พระนาม และฐานันดรศักดิ์
- 1.2.4 เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อบริษัท ธนาคาร ฯลฯ กับคำ “จำกัด” ที่อยู่ท้ายชื่อ
- 1.2.5 เว้นวรรคเล็กระหว่างคำ “ห้างหุ้นส่วนจำกัด” และ “ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล” กับชื่อ
- 1.2.6 เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถนน ตำบลเขต/แขวง อำเภอ/จังหวัด
- 1.2.7 เว้นวรรคเล็กระหว่างคำนำหน้านามแต่ละชนิด
- 1.2.8 เว้นวรรคเล็กระหว่างยศกับชื่อ

จะเห็นว่า เกณฑ์ที่ 1.2.2 และ 1.2.3 ได้กล่าวเกี่ยวกับชื่อที่เป็นตัวบุคคล จึงน่าจะตามด้วย เกณฑ์ที่ 1.2.7 และ 1.2.8 ที่เป็นเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคลเช่นกัน แต่กลับถูกค้นด้วยเกณฑ์ที่เป็น ชื่อที่บริษัท ห้างร้าน และสถานที่ ฉะนั้นหากผู้วิจัยจัดลำดับใหม่ เกณฑ์ข้อที่ 1.2.2, 1.2.3, 1.2.7, และ 1.2.8 จะอยู่ต่อกัน แล้วจึงตามด้วยเกณฑ์ข้อที่ 1.2.4, 1.2.5 และ 1.2.6 ที่เกี่ยวกับชื่อสถานที่เหมือนกัน

2. ภาษาที่ใช้ในการระบุตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรคไม่เป็นระบบ มีการใช้คำพูดที่ เกินเหตุคือ ตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรคปรากฏ 4 แบบด้วยกันคือ เว้นวรรคระหว่าง เว้นวรรคหน้า เว้นวรรคหลัง และเว้นวรรคหน้าและหลัง โดยที่ผู้วิจัยคิดว่า สามารถรวมให้เหลือตำแหน่งการเว้น วรรคเพียง 2 แบบเท่านั้นคือ การเว้นวรรคระหว่าง และการเว้นวรรคหน้าและหลัง เนื่องจากว่าการ เว้นวรรค 3 แบบแรก คือ เว้นวรรคระหว่าง เว้นวรรคหน้า และเว้นวรรคหลัง นั้นสามารถรวมเป็น การเว้นวรรคแบบเดียว คือ เว้นวรรคระหว่าง เท่านั้นได้ เนื่องจากการใช้คำพูดในการระบุตำแหน่ง ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้พูด กล่าวคือ กรณีที่มีตัวแปร 2 ตัว คือ การเว้นวรรคระหว่าง x กับ y ใน “ $x y$ ” ถ้าเราให้ความสำคัญกับทั้ง x และ y ก็จะพูดว่า เว้นวรรคระหว่าง x กับ y แต่ถ้าเราให้ ความสำคัญกับ x มากกว่า y เราจะพูดว่า เว้นวรรคหลัง x ซึ่งจะไม่สนใจ y เลย ในทางกลับกัน ถ้า เราให้ความสำคัญกับ y มากกว่า x เราจะพูดว่า เว้นวรรคหน้า y โดยไม่ให้ความสำคัญกับ x เช่นเดียวกันราชบัณฑิตให้ความสำคัญกับตัวใดตัวหนึ่งโดยใช้คำว่า หลัง x หรือหน้า y เช่น ใน หลักเกณฑ์ข้อที่

1.2.12 เว้นวรรคเล็กหลังข้อความที่เป็นหน่วยมาตราต่าง ๆ กับข้อความที่ตามมา

1.2.20 เว้นวรรคเล็กหน้าคำสันธาน “และ”, “หรือ” ในรายการ

ข้อที่ 1.2.12 ให้ความสำคัญที่ x แต่ข้อที่ 1.2.20 ให้ความสำคัญที่ y ซึ่งจริง ๆ แล้ว ควรจะให้ ความสำคัญทั้ง x และ y จึงสามารถพูดเป็นแบบเดียวได้ว่า “เว้นวรรคระหว่าง” ซึ่งเป็นการให้ ความสำคัญกับตัวแปรทั้งสอง เพื่อความประหยัดทางด้านคำพูด และจัดหลักเกณฑ์ให้เป็นระบบ และจดจำได้ง่ายขึ้นผู้วิจัยจึงขอให้ความสำคัญกับตัวแปรทั้ง 2 ตัว ด้วยเหตุนี้จึงปรากฏตำแหน่งที่เกิด การเว้นวรรคเพียง 2 รูปแบบเท่านั้น คือ “การเว้นวรรคตำแหน่งระหว่าง” และ “การเว้นวรรค ตำแหน่งหน้าและหลัง” ซึ่งการเว้นวรรคตำแหน่งหน้าและหลังนั้นไม่สามารถรวมกับตำแหน่ง ระหว่างได้ เนื่องจากการเว้นวรรคหน้าและหลังคำ เช่น “ณ ธ” หรือเครื่องหมาย เช่น “ฯลฯ” นั้น

เป็นคำและเครื่องหมายที่สำคัญที่มีความเฉพาะสูง จึงต้องแยกคำนี้ออกจากคำหรือข้อความอื่น ๆ คือ เว้นทั้งหน้าและหลังคำเหล่านี้โดยที่จะไม่สนใจสิ่งที่อยู่รอบข้าง เพื่อให้เห็นเด่นชัด จึงเป็นการพิจารณาที่คำเหล่านี้เท่านั้น ไม่สามารถรวมเข้ากับการเว้นวรรคตำแหน่งระหว่างได้

3. ใช้คำพูดไม่คงที่ ไม่สม่ำเสมอคือ คำเดียวกันแต่ไม่ได้ใช้คำพูดเดียวกันตลอดคือ ในการพูดถึงการเว้นวรรคทั้งหน้าและหลัง x นั้น ราชบัณฑิตมีการใช้คำพูดที่แตกต่างกัน ดังนี้ เกณฑ์ข้อที่ 1.2.17 ใช้ว่า “ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง” ส่วนในข้อที่, 1.2.18 และ 1.2.19 ใช้ว่า “หน้าและหลัง” ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าควรจะใช้ว่า “เว้นวรรคหน้าและหลัง x ” เพียงอย่างเดียวเท่านั้น เพื่อให้หลักเกณฑ์มีคำพูดที่สม่ำเสมอเหมือนกัน จะทำให้เป็นระบบและประหยัดคำมากขึ้น

4. การใช้คำพูดที่ซ้ำซ้อน เช่น ระบุคำว่า “เว้นวรรคเล็ก” ในทุกหลักเกณฑ์ที่เป็นการเว้นวรรคเล็กซึ่งมีมากถึง 24 ข้อ เนื่องจากว่า การเว้นวรรคเล็กของราชบัณฑิต คือ การเว้นวรรคในการเขียนโดยทั่วไปจะมีระยะห่างระหว่างวรรคเท่ากับความกว้างของพยัญชนะ ก หรือเท่ากับ 1 ตัวอักษร จึงอาจจะระบุเพียง “เว้นวรรค” ในการเว้นวรรคเล็ก และระบุ “เว้นวรรคใหญ่” ในการเว้นวรรคใหญ่ในระดับประโยคเท่านั้น เพื่อความกระชับและประหยัดคำพูด

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงนำหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตทั้ง 25 ข้อย่อย มาวิเคราะห์สังเคราะห์โดยจะจัดลำดับและคำพูดให้เป็นหมวดหมู่และเป็นระบบมากขึ้น โดยที่ทั้ง 25 ข้อย่อยนี้ยังมีอยู่เหมือนเดิม เพื่อให้ง่ายต่อตัวผู้วิจัยในการวิเคราะห์การเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตต่อไป รวมถึงผู้เรียนและผู้ที่มีความสนใจศึกษาการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทย

ข. โครงสร้างขององค์ประกอบของหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่กำหนดโดยผู้วิจัย

ผู้วิจัยได้จัดประเภทของหลักเกณฑ์การเว้นวรรคทั้ง 25 ข้อนี้ใหม่โดยใช้เกณฑ์ใหญ่ 2 เกณฑ์ ในการพิจารณา คือ

1) เกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ คือ การเว้นวรรคตามระดับของหน่วยทางภาษาหรือโครงสร้างไวยากรณ์ สามารถจัดประเภทการเว้นวรรคตามหน่วยไวยากรณ์ที่มีความหมาย ได้เป็นประเภทใหญ่ ๆ 5 ประเภท คือ

1. ระดับประโยค คือ การเว้นวรรคระหว่างประโยค

2. ระดับอนุพากย์ คือ การเว้นวรรคระหว่างอนุประโยคกับประโยคที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน

3. ระดับวลี คือ การเว้นวรรคที่กำหนดจากกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ

4. ระดับคำ คือ การเว้นวรรคที่กำหนดจากคำ แบ่งเป็น

4.1 คำชี้เฉพาะ คือ คำจำพวกชื่อ ชื่อคน คำน่าพระนาม คำน่าหน้านาม ชื่อบริษัทห้างร้าน ชื่อสถานที่ ดังนั้น คำชี้เฉพาะในการวิจัยนี้คือ คำที่เป็นชื่อเฉพาะซึ่งเป็นหน่วยภาษาที่ทำหน้าที่ในการเก็บข้อมูลที่ใช้สื่อถึงสัจ (entity) พื้นฐาน เช่น ไคร (ชื่อคน ชื่อองค์กร) ที่ไหน (ชื่อสถานที่) ซึ่งข้อมูลที่บอกว่าไคร ที่ไหน เป็นใจความส่วนสำคัญของการใช้ภาษาให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในภาษาไทยจะใช้การเว้นวรรคเป็นตัวบ่งชี้ที่สามารถใช้บ่งบอกชื่อเฉพาะภาษาไทยได้ (อมรทิพย์ 2546)

4.2 คำเฉพาะ คือ คำที่กำหนดให้เว้นวรรคโดยเฉพาะ ได้แก่ คำว่า “ณ ธ ได้แก่ เช่น และ หรือ เป็นต้น”

5. ระดับเครื่องหมาย คือ การเว้นวรรคที่กำหนดจากเครื่องหมาย

2) เกณฑ์ที่เกี่ยวกับตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค คือ การแบ่งประเภทของการเว้นวรรคตามตำแหน่งที่เกิด จากที่ได้กล่าวไปแล้วว่า หลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถาน พบรูปแบบตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค 4 แบบ คือ

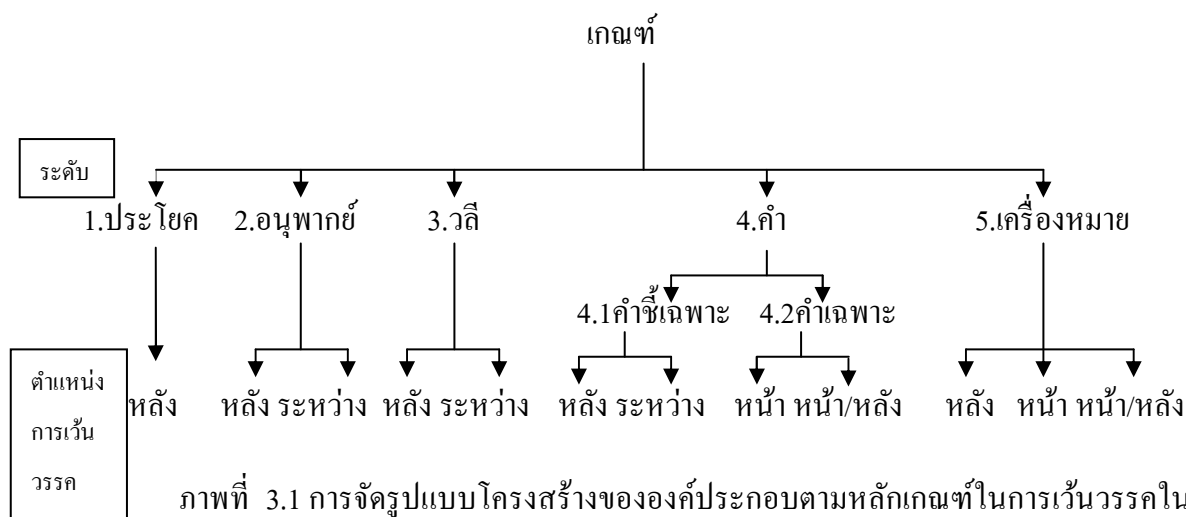
1. ตำแหน่งหลัง คือ การเว้นวรรคหลังข้อความระดับประโยค วลี คำ หรือเครื่องหมาย เช่น เว้นวรรคหลังข้อความที่เป็นหัวข้อ

2. ตำแหน่งหน้า คือ การเว้นวรรคหน้าคำหรือเครื่องหมาย เช่น เว้นวรรคหน้าคำ “ เป็นต้น” ที่อยู่หลังรายการ

3. ตำแหน่งระหว่าง คือ การเว้นวรรคระหว่างข้อความระดับอนุพากย์ วลี หรือคำ เช่น เว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข

4. ตำแหน่งหน้าและหลัง คือ การเว้นวรรคทั้ง “หน้าและหลัง” คำที่กำหนดหรือเครื่องหมาย เช่น เว้นวรรคหน้าและหลังคำว่า “เช่น”

รูปแบบโครงสร้างขององค์ประกอบของหลักเกณฑ์การเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถาน ดังแสดงในภาพที่ 3.1

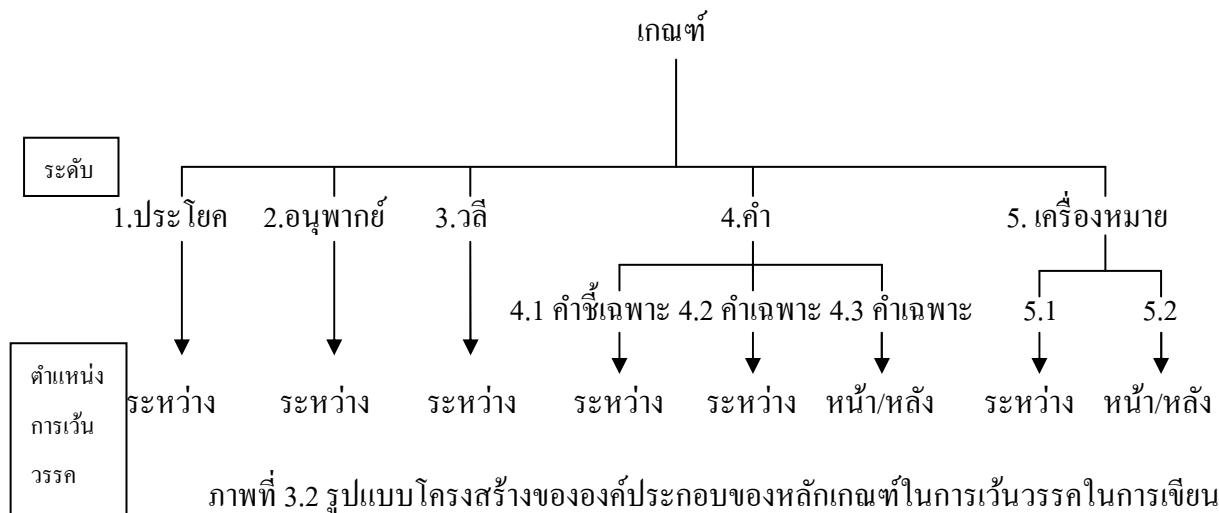

ภาพที่ 3.1 การจัดรูปแบบโครงสร้างขององค์ประกอบตามหลักเกณฑ์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตยสถานจำนวน 25 ข้อ โดยเกณฑ์ระดับภาษาและตำแหน่งการเว้นวรรค เป็น 5 ข้อใหญ่

แต่จากที่ได้กล่าวไปในหัวข้อที่แล้วว่า ตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรคสามารถรวมให้เหลือเพียง 2 รูปแบบ เท่านั้น คือ

1. ตำแหน่งระหว่าง คือ การเว้นวรรคระหว่างประโยค อนุพากย์ วลี คำ หรือ เครื่องหมาย เช่น เว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข
2. ตำแหน่งหน้าและหลัง คือ การเว้นวรรคทั้ง “หน้าและหลัง” คำเฉพาะหรือ เครื่องหมาย เช่น เว้นวรรคหน้าและหลังคำว่า “เช่น”

จึงได้รูปแบบโครงสร้างขององค์ประกอบของหลักเกณฑ์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยใหม่ ดังภาพที่ 3.2

จากภาพที่ 3.2 จะเห็นได้ว่า รูปแบบโครงสร้างขององค์ประกอบของหลักเกณฑ์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยที่กำหนดโดยผู้วิจัยนั้นมีความเป็นระบบมากขึ้น คือ การเว้นวรรคใน 1) ระดับประโยค 2) ระดับอนุพากย์ 3) ระดับวลี และ 4.1) ระดับคำชี้เฉพาะ จะมีตำแหน่งการเว้นวรรคเพียงแบบเดียวเท่านั้น คือ ตำแหน่งระหว่าง ส่วนการเว้นวรรคใน 4.2) และ 4.3) ระดับคำเฉพาะและ 5.1) และ 5.2) ระดับเครื่องหมายมีตำแหน่งการเว้นวรรคสองแบบ คือ ตำแหน่งระหว่าง และ ตำแหน่งหน้าและหลัง

เมื่อได้โครงสร้างขององค์ประกอบของหลักเกณฑ์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยแล้ว ผู้วิจัยจึงนำหลักเกณฑ์การเว้นวรรคของราชบัณฑิตยสถานมาจัดกลุ่มและแจกแจงใหม่ โดยที่ในแต่ละระดับมีจำนวนข้อย่อยแตกต่างกันไป ดังนี้

1. ระดับประโยค มี 1 ข้อย่อย ที่ควรจัดให้เข้ากลุ่มนี้ คือ หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยศาสตร์ข้อที่ 1.1 เว้นวรรคใหญ่เมื่อจบข้อความแต่ละประโยค โดยจะแก้ไขลำดับหลักเกณฑ์และคำพูดใหม่เป็น

เกณฑ์ข้อที่ 1 เว้นวรรคใหญ่ระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่

2. ระดับอนุพากย์ มี 2 ข้อย่อย ที่ควรจัดให้เข้ากลุ่มนี้ โดยที่หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตเดิมมีตำแหน่งการเว้นวรรค 2 ชุด คือ การเว้นวรรคตำแหน่งระหว่างและตำแหน่งหลัง คือหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตข้อที่

1.2.1 ในประโยครวมให้เว้นวรรคเล็กระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “และ” “หรือ” “แต่” ฯลฯ

1.2.22 เว้นวรรคเล็กหลังคำว่า “ว่า” ในกรณีที่ข้อความต่อมาเป็นประโยค

จะเห็นได้ว่า หลักเกณฑ์ 2 เกณฑ์ในระดับอนุพากย์นี้มีลักษณะเหมือนกันคือ เป็นประโยครวมที่มีคำสันธานเชื่อมระหว่างประโยคย่อย โดยที่เกณฑ์หนึ่งจะเกิดการเว้นวรรคข้างหน้าคำสันธาน ส่วนอีกเกณฑ์หนึ่งเกิดการเว้นวรรคข้างหลังคำสันธาน ผู้วิจัยต้องการจัดระเบียบคำพูดของหลักเกณฑ์โดยจะแก้ไขลำดับของหลักเกณฑ์และคำพูดใหม่เป็น

เกณฑ์ข้อที่ 2.1 เว้นวรรคระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์กับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “และ” “หรือ” “แต่” ฯลฯ ในประโยครวม

เกณฑ์ข้อที่ 2.2 เว้นวรรคระหว่างคำว่า “ว่า” กับประโยคที่ตามมา

3. ระดับวลี มี 7 ข้อย่อย ที่ควรจัดให้เข้ากลุ่มนี้ โดยที่หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตเดิมมีตำแหน่งการเว้นวรรค 2 ชุด คือ การเว้นวรรคตำแหน่งระหว่างและตำแหน่งหลัง คือ หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตข้อที่

1.2.9 เว้นวรรคเล็กระหว่างกลุ่มอักษรย่อ

1.2.10 เว้นวรรคเล็กระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข

1.2.11 เว้นวรรคเล็กระหว่างวันกับเวลา

1.2.12 เว้นวรรคเล็กหลังข้อความที่เป็นหน่วยมาตราต่าง ๆ กับข้อความที่ตามมา

1.2.13 เว้นวรรคเล็กระหว่างตัวหนังสือไทยกับตัวหนังสือภาษาอื่น

1.2.14 เว้นวรรคเล็กระหว่างรายการต่าง ๆ เพื่อแยกรายการแต่ละรายการ ทั้งที่เป็นข้อความและกลุ่มตัวเลข

1.2.16 เว้นวรรคเล็กหลังข้อความที่เป็นหัวข้อ

จะเห็นได้ว่าในกลุ่มนี้อยู่ในการเว้นวรรคเล็กจากเกณฑ์ข้อที่ 1.2.9-1.2.14 และข้อ 1.2.16 และมีเกณฑ์การเว้นวรรคในตำแหน่งหลังแทรกอยู่ในเกณฑ์ตำแหน่งระหว่างด้วย ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะแก้ไขคำพูดและจัดลำดับภายในกลุ่มนี้ใหม่ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เมื่อจัดใหม่แล้วพบว่า ในระดับวลีมีตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรคเพียงตำแหน่งเดียวเท่านั้น คือ ตำแหน่งระหว่าง โดยจะแก้ไขลำดับของหลักเกณฑ์และคำพูดใหม่เป็น

เกณฑ์ข้อที่ 3.1 เว้นวรรคระหว่างข้อความที่เป็นหัวข้อกับประโยคที่ตามมา

เกณฑ์ข้อที่ 3.2 เว้นวรรคระหว่างกลุ่มอักษรย่อ

เกณฑ์ข้อที่ 3.3 เว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข

เกณฑ์ข้อที่ 3.4 เว้นวรรคระหว่างวันกับเวลา

เกณฑ์ข้อที่ 3.5 เว้นวรรคระหว่างหน่วยมาตราต่าง ๆ กับข้อความที่ตามมา

เกณฑ์ข้อที่ 3.6 เว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือไทยกับตัวหนังสือภาษาอื่น

เกณฑ์ข้อที่ 3.7 เว้นวรรคระหว่างรายการต่าง ๆ เพื่อแยกรายการแต่ละรายการ ทั้งที่เป็นข้อความและกลุ่มตัวเลข

4. ระดับคำ แบ่งเป็น 4.1 คำชี้เฉพาะ และ 4.2 และ 4.3 คำเฉพาะ

4.1 คำชี้เฉพาะ มี 7 ข้อย่อย ที่ควรจัดให้เข้ากลุ่มนี้ โดยที่หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตเดิมมีตำแหน่งการเว้นวรรค 2 ชุด คือ การเว้นวรรคตำแหน่งระหว่างและตำแหน่งหลังคือ หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตข้อที่

1.2.2 เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อกับนามสกุล

1.2.3 เว้นวรรคเล็กหลังคำนำพระนามพระบรมวงศานุวงศ์ พระนาม และฐานันดรศักดิ์

1.2.4 เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อบริษัท ธนาคาร ฯลฯ กับคำ “จำกัด” ที่อยู่ท้ายชื่อ

1.2.5 เว้นวรรคเล็กระหว่างคำ “ห่างหุ้นส่วนจำกัด” และ “ห่างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล” กับชื่อ

1.2.6 เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถนน ตำบล/แขวง อำเภอ/เขต จังหวัด

1.2.7 เว้นวรรคเล็กระหว่างคำนำหน้านามแต่ละชนิด

1.2.8 เว้นวรรคเล็กระหว่างยศกับชื่อ

ในระดับคำชี้เฉพาะนี้ หมายถึง คนหรือสถานที่เพียง 1 เดียว แต่มีส่วนประกอบหลายส่วนรวมเข้าเป็นชื่อ ซึ่งแทน 1 สิ่ง จึงรวมถึงการบอกที่อยู่หรือสถานที่ตั้งของสถานที่นั้น ๆ ด้วย จะเห็นได้ว่าในกลุ่มนี้จะรวมหลักเกณฑ์การเว้นวรรคข้อที่ 1.2.6 ที่ว่า เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถนน ตำบล/แขวง อำเภอ/เขต จังหวัด เนื่องจากการระบุถึงสถานที่ตั้งของสถานที่ใดสถานที่หนึ่งจะต้องมีส่วนประกอบหลายส่วนคือ ถนน ตำบล อำเภอ และจังหวัดรวมกันเข้าเป็น 1 สิ่งที่สามารถระบุที่ตั้งของสถานที่นั้นได้ ดังนั้นหลักเกณฑ์นี้จึงอยู่ในระดับคำชี้เฉพาะด้วย

ในกลุ่มนี้ มีการเว้นวรรคเล็กจากเกณฑ์ข้อที่ 2-8 และมีเกณฑ์การเว้นวรรคในตำแหน่งหลังแทรกอยู่ในเกณฑ์ตำแหน่งระหว่างด้วย ผู้วิจัยเห็นว่า ควรจะแก้ไขคำพูดและจัดลำดับภายในกลุ่มนี้ใหม่ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ ควรจะจัดลำดับของเกณฑ์ที่เกี่ยวกับตัวบุคคลให้อยู่ต่อเนื่องกัน เมื่อจัดใหม่แล้วพบว่า ในระดับคำชี้เฉพาะมีตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรคเพียงชุดเดียวเท่านั้นคือ ตำแหน่งระหว่าง โดยจะแก้ไขลำดับของหลักเกณฑ์และคำพูดใหม่เป็น

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.1 เว้นวรรคระหว่างชื่อกับนามสกุล

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.2 เว้นวรรคระหว่างคำนำพระนามพระบรมวงศานุวงศ์ พระนาม และฐานันดรศักดิ์แต่ละชนิด

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.3 เว้นวรรคระหว่างคำนำหน้านามแต่ละชนิด

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.4 เว้นวรรคระหว่างยศกับชื่อ

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.5 เว้นวรรคระหว่างชื่อบริษัท ธนาคาร ฯลฯ กับคำ “จำกัด” ที่อยู่ท้ายชื่อ

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.6 เว้นวรรคระหว่างคำ “ห่างหุ้นส่วนจำกัด” และ “ห่างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล” กับชื่อ

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.7 เว้นวรรคระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถนน ตำบล/แขวง อำเภอ/เขต จังหวัด

4.2 คำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่าง มี 2 ข้อย่อย ที่ควรจัดให้เข้ากลุ่มนี้ โดยที่หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตเดิมมีตำแหน่งการเว้นวรรค 1 ชุด คือ การเว้นวรรคตำแหน่งหน้า คือหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตข้อที่

1.2.20 เว้นวรรคเล็กหน้าคำสันธาน “และ”, “หรือ” ในรายการ

1.2.21 เว้นวรรคเล็กหน้าคำ “เป็นต้น” ที่อยู่หลังรายการ

ผู้วิจัยเห็นว่า ควรจะแก้ไขคำพูดและจัดลำดับภายในกลุ่มนี้ใหม่เป็น

เกณฑ์ข้อที่ 4.2.1 เว้นวรรคระหว่างรายการกับคำสันธาน “และ” “หรือ” ในรายการ

เกณฑ์ข้อที่ 4.2.2 เว้นวรรคระหว่างรายการกับคำ “เป็นต้น” ที่อยู่หลังรายการ

4.3 คำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลัง มี 3 ข้อย่อย ที่ควรจัดให้เข้ากลุ่มนี้ โดยที่หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตเดิมมีตำแหน่งการเว้นวรรค 1 ชุด คือ การเว้นวรรคตำแหน่งหน้า และหลัง คือ หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตข้อที่

1.2.17 เว้นวรรคเล็กทั้งข้างหน้าและข้างหลังคำ “ณ ธ”

1.2.18 เว้นวรรคเล็กหน้าและหลังคำว่า “ได้แก่” ที่ตามด้วยรายการ มากกว่า 1 รายการ

1.2.19 เว้นวรรคเล็กหน้าและหลังคำ “เช่น” (ในความหมายว่า ยกตัวอย่าง)

ในกลุ่มนี้ มีการเว้นวรรคเล็กจากหลักเกณฑ์ข้อที่ 17-19 ซึ่งจะมีตำแหน่งการเว้นวรรคเหมือนกันแต่ใช้คำพูดต่างกัน ผู้วิจัยคิดว่า ควรจะปรับเปลี่ยนคำพูดเพื่อให้เกณฑ์มีความสม่ำเสมอมากขึ้น เมื่อแก้ไขลำดับของหลักเกณฑ์และคำพูดใหม่แล้ว เป็นดังนี้

เกณฑ์ข้อที่ 4.3.1 เว้นวรรคหน้าและหลังคำ ณ ฐ

เกณฑ์ข้อที่ 4.3.2 เว้นวรรคหน้าและหลังคำ “ได้แก่” ที่ตามด้วยรายการ มากกว่า 1 รายการ

เกณฑ์ข้อที่ 4.3.3 เว้นวรรคหน้าและหลังคำ “เช่น” (ในความหมายว่า ยกตัวอย่าง)

5.1 ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งระหว่าง มี 2 ข้อย่อย ที่ควรจัดให้เข้ากลุ่มนี้ โดยที่หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตเดิมมีตำแหน่งการเว้นวรรค 2 ชุด คือ การเว้นวรรคตำแหน่งหน้าและตำแหน่งหลัง คือ หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตข้อที่

1.2.15.1 เว้นวรรคเล็กหน้าเครื่องหมายอัญประกาศเปิดและวงเล็บเปิด

1.2.15.2 เว้นวรรคเล็กหลังเครื่องหมาย จุดภาค อัมภาค ไปยาลน้อย อัญประกาศปิด และวงเล็บปิด

ในกลุ่มนี้ มีการเว้นวรรคเล็กจากหลักเกณฑ์ข้อย่อยที่ 15 ผู้วิจัยเห็นว่า ควรจะแก้ไขคำพูด และจัดลำดับภายในกลุ่มนี้ใหม่เป็น

เกณฑ์ข้อที่ 5.1.1 เว้นวรรคระหว่างข้อความข้างหน้ากับเครื่องหมายอัญประกาศเปิด (‘) และวงเล็บเปิด (()

เกณฑ์ข้อที่ 5.1.2 เว้นวรรคระหว่างเครื่องหมายจุดภาค (,) อัมภาค (;) ไปยาลน้อย (๑) อัญประกาศปิด (”) และวงเล็บปิด ()) กับข้อความที่ตามมา

5.2 ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลัง มี 1 ข้อย่อย ที่ควรจัดให้เข้ากลุ่มนี้ โดยที่หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตเดิมมีตำแหน่งการเว้นวรรค 1 ชุด คือ การเว้นวรรคตำแหน่งหน้าและหลัง คือ หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตข้อที่

1.2.15.3 เว้นวรรคเล็กหน้าและหลังเครื่องหมายไปยาลใหญ่ ไ้ม้มก เสมอภาคหรือเท่ากับ ทวิภาค วิชภาค และเครื่องหมาย + ที่ใช้ในทางภาษา

ในกลุ่มนี้ เป็นการเว้นวรรคเล็กจากหลักเกณฑ์ข้อย่อยที่ 15 ผู้วิจัยเห็นว่า ควรจะแก้ไขคำพูด และจัดลำดับภายในกลุ่มนี้ใหม่เป็น

เกณฑ์ข้อที่ 5.2.1 เว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายไปยาลใหญ่ (๑๑๑) ไ้ม้มก (๑) เสมอภาคหรือเท่ากับ (=) ทวิภาค (:) วิชภาค (-) และเครื่องหมาย + ที่ใช้ในทางภาษา (+)

หลังจากที่ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มและเรียบเรียงคำพูดใหม่ให้เป็นระบบมากขึ้นแล้ว สามารถสรุปหลักเกณฑ์การเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยตามเกณฑ์ภาษาศาสตร์และตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค ดังแสดงในตารางที่ 3.1 ซึ่งจะใช้เป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ต่อไป

ตารางที่ 3.1 หลักเกณฑ์การเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยตามเกณฑ์ภาษาศาสตร์และตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค

ระดับ โครงสร้าง	ตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค	ระหว่าง	หน้า/หลัง
1. ระดับประโยค	ระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่ (เว้นวรรคใหญ่)	✓	
2. ระดับอนุภาคย์	2.1 ระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “และ” “หรือ” “แต่” ฯลฯ ในประโยครวม 2.2 ระหว่างคำ “ว่า” กับประโยคที่ตามมา	✓ ✓	
3. ระดับวลี	3.1 ระหว่างข้อความที่เป็นหัวข้อกับประโยคที่ตามมา 3.2 ระหว่างกลุ่มอักษรย่อ 3.3 ระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข 3.4 ระหว่างวันกับเวลา 3.5 ระหว่างหน่วยมาตราต่าง ๆ กับข้อความที่ตามมา 3.6 ระหว่างตัวหนังสือไทยกับตัวหนังสือภาษาอื่น 3.7 ระหว่างรายการต่าง ๆ เพื่อแยกรายการแต่ละรายการ ทั้งที่เป็นข้อความและกลุ่มตัวเลข	✓ ✓ ✓ ✓ ✓ ✓ ✓	

ระดับ โครงสร้าง	ตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค	ระหว่าง	หน้า/หลัง
4. ระดับคำ	4.1.1 ระหว่างชื่อกับนามสกุล	✓	
4.1 คำชี้เฉพาะ	4.1.2 ระหว่างคำนำพระนามพระบรมวงศานุวงศ์ พระนาม และฐานันดรศักดิ์ แต่ละชนิด	✓	
	4.1.3 ระหว่างคำนำหน้านามแต่ละชนิด	✓	
	4.1.4 ระหว่างยศกับชื่อ	✓	
	4.1.5 ระหว่างชื่อบริษัท ธนาคาร ฯลฯ กับคำ “จำกัด” ที่อยู่ท้ายชื่อ	✓	
	4.1.6 ระหว่างคำ “ห้างหุ้นส่วนจำกัด” และ “ห้าง หุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล” กับชื่อ	✓	
	4.1.7 ระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถนน ตำบล/ แขวง อำเภอ/เขต จังหวัด	✓	
4.2 คำเฉพาะ (ตำแหน่งระหว่าง)	4.2.1 ระหว่างรายการกับคำสันธาน “และ” “หรือ” ในรายการ	✓	
	4.2.2 ระหว่างรายการกับคำ “เป็นต้น” ที่อยู่หลัง รายการ	✓	
4.3 คำเฉพาะ (ตำแหน่งหน้าและ หลัง)	4.3.1 หน้าและหลังคำ ณ ฐ		✓
	4.3.2 หน้าและหลังคำ “ได้แก่” ที่ตามด้วยรายการ มากกว่า 1 รายการ		✓
	4.3.3 หน้าและหลังคำ “เช่น” (ในความหมายว่า ยกตัวอย่าง)		✓

ระดับ โครงสร้าง	ตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค	ระหว่าง	หน้า/หลัง
5.1 ระดับ เครื่องหมาย (ตำแหน่งระหว่าง)	5.1.1 ระหว่างข้อความข้างหน้ากับเครื่องหมาย อัญประกาศเปิด (“) และวงเล็บเปิด (() 5.1.2 ระหว่างเครื่องหมายจุลภาค (,) อັฒภาค (;) ไปยาลน้อย (๑) อัญประกาศปิด (”) และวงเล็บปิด () กับข้อความที่ตามมา	✓ ✓	
5.2 ระดับ เครื่องหมาย (ตำแหน่งหน้าและ หลัง)	5.2.1 หน้าและหลังเครื่องหมายไปยาลใหญ่ (๑๗๑) ไม้ยมก (๑) เสมอภาคหรือเท่ากับ (=) ทวิภาค (:), วิกัษ ภาค (-) และเครื่องหมาย + ที่ใช้ในทางภาษา (+)		✓

จากตารางที่ 3.1 เมื่อพิจารณาหลักเกณฑ์การเว้นวรรคทั้งหมดแล้ว ยังสามารถแบ่งระดับของหลักเกณฑ์ทั้ง 5 ข้อนี้ ออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ

1) กลุ่มที่เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือก (Optional Rules) คือ การเว้นวรรคในกลุ่มนี้ ผู้เขียนจะเว้นวรรคหรือไม่เว้นก็ได้ ดังนั้น การเว้นวรรคในกลุ่มนี้จะมีความแตกต่างกันไปตามลีลาในการเขียนภาษา (Stylistic) ของผู้เขียนแต่ละคน นั่นคือ เกณฑ์ในระดับที่ 1-3 คือ ระดับประโยค ระดับอนุพยางค์และระดับวลี เนื่องจากเนื่องจากการวิจัยของ Luksaneeyanawin (1988) ซึ่งให้เห็นว่าการหยุดเว้นระยะในการอ่านในภาษาไทยนั้นสัมพันธ์กับโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์คือ มีการหยุดเว้นระยะที่จุดแยกระหว่างหน่วยทางวากยสัมพันธ์ ทั้งที่เป็นประโยค อนุประโยค และวลี การหยุดเว้นระยะยังสัมพันธ์กับการเว้นวรรคและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนด้วย ซึ่งการหยุดเว้นระยะในการอ่านจะเกิดที่ตำแหน่งซึ่งมีการเว้นวรรคหรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียน นอกจากนั้นการหยุดเว้นระยะยังเกิดขึ้นในตำแหน่งซึ่งไม่มีการเว้นวรรคหรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนด้วย ซึ่งมีการแปรระหว่างบุคคลมาก อธิบายได้จากความเห็นในเชิงโสตสัทศาสตร์และภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ว่า การหยุดเว้นระยะเป็นความจำเป็นในแง่กายภาพของ

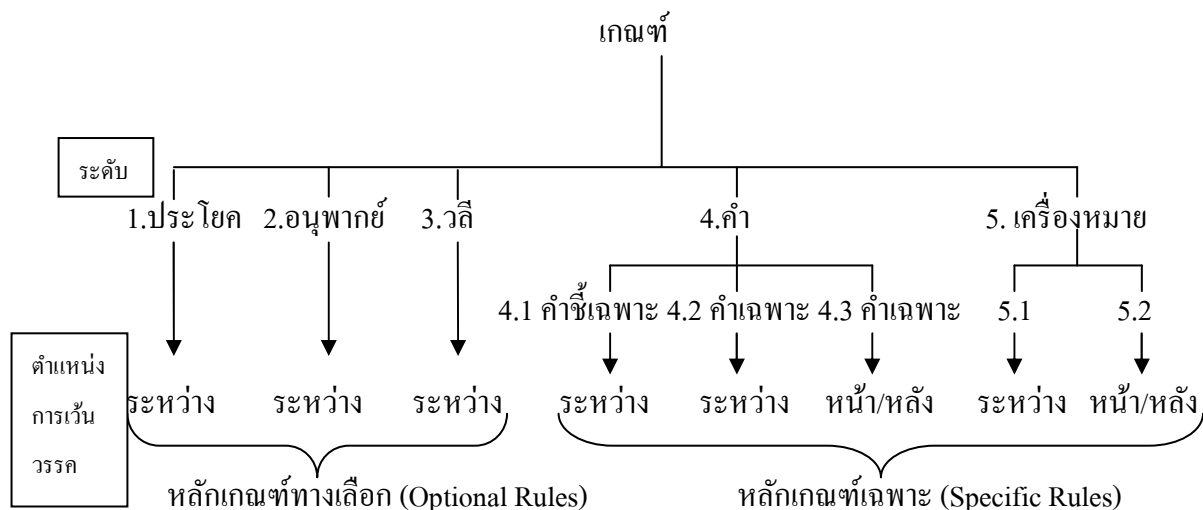
การฟัง คือ ในการฟังข้อความต่อเนื่อง ผู้ฟังมีการเก็บความเป็นช่วงการจำระยะสั้น (Short term memory) ซึ่งเมื่อรวมกันเข้าหลาย ๆ ช่วงจะได้ใจความที่สมบูรณ์ของเนื้อความทั้งหมด ซึ่งจะเก็บไว้เป็นช่วงการจำระยะยาว (Long term memory) หากการพูดไม่มีการหยุดเลยคือ ไม่มีการแบ่งความเป็นช่วงสั้น ๆ แล้ว ผู้ฟังย่อมไม่สามารถจะเก็บความเพื่อนำมาต่อกันเพื่อให้ได้ใจความที่สมบูรณ์ของเนื้อความทั้งหมดได้ จากความสัมพันธ์ที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า การเว้นวรรคในการเขียนก็เช่นกันที่ผู้เขียนเลือกที่จะเว้นวรรคหรือไม่เว้นวรรคก็ได้ในระดับที่เป็นโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์คือ ในระดับประโยค ระดับอนุพยางค์ และระดับวลี เพื่อให้ผู้อ่านสามารถอ่านและเก็บความให้ได้ใจความที่ตรงตามความต้องการของผู้เขียน การเว้นวรรคในระดับเหล่านี้จึงจัดเป็นหลักเกณฑ์ทางเลือกที่ผู้เขียนจะเว้นวรรคในการเขียนหรือไม่เว้นวรรคก็ได้ เป็นวัจนลีลาในการเขียนของผู้เขียน ตัวอย่างของการเขียนที่ไม่มีการเว้นวรรค เช่น ในการเขียนของ ศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญศรี คุ้ม ในหนังสือการต่างประเทศกับเอกราชและอธิปไตยของไทย (2542 : 3) ที่ว่า

“อย่างไรก็ดี เหตุผลเบื้องหลังและรายละเอียดในการดำเนินนโยบายต่างประเทศของไทยในช่วงสมัยนั้นยังไม่เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายนัก ประกอบกับหนังสือที่เกี่ยวกับการดำเนินนโยบายต่างประเทศของไทยอย่างละเอียดยังไม่ปรากฏในตลาดหนังสือเมืองไทย หนังสือเล่มนี้ซึ่งรวมบทความ ทางวิชาการต่าง ๆ อันเป็นผลงานวิจัยเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายต่างประเทศของไทยตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวจนถึงสิ้นสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม จะทำให้ นิสิต นักศึกษา ครู อาจารย์ และผู้ที่สนใจทั่วไปได้รู้และเข้าใจเหตุผลและรายละเอียดของการดำเนินนโยบายต่างประเทศของไทยอย่างลึกซึ้งและสืบเนื่องติดต่อกัน ทำให้เห็นวิวัฒนาการของการดำเนินนโยบายต่างประเทศของไทยที่มีจุดมุ่งหมายหลัก 2 ประการ”

จากบทความที่ยกมานี้ จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนมีการเว้นวรรคในตำแหน่งที่ไม่จำเป็นต้องมีเว้นวรรค เช่น การเว้นวรรคระหว่างคำว่า “บทความ” กับ “ทาง” ในประโยค “หนังสือเล่มนี้ซึ่งรวมบทความ ทางวิชาการต่าง ๆ” นอกจากนั้น ยังมีการเขียนประโยคยาวติดต่อกันไปในบางประโยคทั้งที่จริง ๆ แล้วผู้เขียนสามารถเว้นวรรค เพื่อให้ผู้อ่านได้มีเวลาในการหยุดพักเพื่อเก็บความ เช่น ใน

ประโยค “...และผู้ที่เกี่ยวข้องทั่วไปได้รู้และเข้าใจเหตุผลและรายละเอียดของการดำเนินนโยบายต่างประเทศของไทยอย่างลึกซึ้งและสืบเนื่องติดต่อกัน...” ด้วยเหตุนี้ การเว้นวรรคในระดับนี้จึงเป็นการเว้นวรรคในหลักเกณฑ์ทางเลือก (Optional Rules)

2) กลุ่มที่เป็นหลักเกณฑ์เฉพาะ (Specific Rules) คือ การเว้นวรรคในการเขียนที่ผู้เขียนจำเป็นต้องเว้นวรรคในระดับคำและเครื่องหมายซึ่งไม่ได้อยู่ในระดับโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ นั่นคือ เกณฑ์ในระดับที่ 4-5 คือ ระดับคำและระดับเครื่องหมาย ดังแสดงในภาพที่ 3.3

ภาพที่ 3.3 รูปแบบ โครงสร้างขององค์ประกอบของเกณฑ์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยที่กำหนดโดยผู้วิจัย ซึ่งแบ่งเป็นสองกลุ่มใหญ่

การวิเคราะห์และจัดระบบหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่บัญญัติโดยราชบัณฑิตดังกล่าว จะทำให้ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ผลการวิจัยได้เป็นระบบมากขึ้น

ค. โครงสร้างของแบบทดสอบการเว้นวรรค

เมื่อได้โครงสร้างการเว้นวรรคที่เป็นระบบดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสร้างแบบทดสอบการเว้นวรรคขึ้นมา (ดูภาคผนวก ง) โดยจะเป็นบทความที่ผู้วิจัยแต่งขึ้นมาเอง ในบทความนี้มีตำแหน่งที่จะต้องเว้นวรรคอยู่ครบทุกหลักเกณฑ์ซึ่งผู้วิจัยจะดึงเอาเว้นวรรคที่มีใน

บทความออกทั้งหมด ดังนั้นลักษณะของแบบทดสอบจึงเป็นข้อความยาวเรียงต่อกันไปจนจบ ในแบบทดสอบการเว้นวรรคที่จัดทำขึ้นมีตำแหน่งที่จะต้องเว้นวรรคซ่อนอยู่ทั้งหมด 66 ตำแหน่ง ซึ่งในแต่ละหลักเกณฑ์การเว้นวรรคจะมีจำนวนข้อที่ปรากฏในแบบทดสอบไม่เท่ากัน

ง. การตรวจสอบแบบทดสอบ

การตรวจสอบแบบทดสอบกระทำโดยเจ้าของภาษาชาวไทยจำนวน 2 คน ซึ่งเป็นนิสิตปริญญาเอกด้านภาษาศาสตร์ หลังจากที่ได้ทำความเข้าใจกับหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแล้ว เจ้าของภาษาจึงได้ลงมือทำแบบทดสอบการเว้นวรรคโดยยึดตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคตามที่บัญญัติไว้ในหนังสือหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2551) ซึ่งได้มีการถกเถียงและแก้ปัญหาเกี่ยวกับตำแหน่งที่ควรเว้นวรรค และได้มีการปรับปรุงแบบทดสอบเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรค

จ. การดำเนินการทดสอบ

กลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่น รวม 50 คน แบ่งออกเป็น 1) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษา (Native Speaker ; NS) ซึ่งคือ นิสิตชั้นปีที่ 3 และ 4 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 30 คน ซึ่งถือเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีการเรียนภาษาอย่างเข้มข้น และ 2) กลุ่มผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองชาวญี่ปุ่น (Non-Native Speaker ; NNS) จำนวน 20 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างนี้จะเป็นผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่นที่เรียนอยู่ในโรงเรียนสอนภาษาไทยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ซึ่งเรียนอยู่ในระดับกลางคือเรียนมาแล้วประมาณ 400 ชั่วโมง สามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจำนวน 20 คน จำแนกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาสูง (NNSH) กับกลุ่มที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาดำ (NNSL) จากแบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษา (ที่จะกล่าวในหัวข้อ 3.1.2.3) กลุ่มตัวอย่างจะได้รับแบบทดสอบการเว้นวรรคที่ได้พัฒนาเรียบร้อยแล้ว โดยที่แบบทดสอบจะมี 2 แผ่นที่เหมือนกัน และมีกระดาษทำสำเนาคั่นระหว่างแบบทดสอบทั้งสองแผ่น เพื่อทำการอัดสำเนาระหว่างที่กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการเว้นวรรค สิ่งที่กลุ่มตัวอย่างจะต้องทำคือ อ่านแบบทดสอบที่เป็นบทความที่ไม่มีการเว้นวรรคอยู่เลย 1 รอบ จากนั้นให้ใส่เครื่องหมาย

ทับ (/) ในตำแหน่งที่ต้องการจะเว้นวรรค ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถใส่เครื่องหมายทับ (/) ที่ตำแหน่งก็ได้ เมื่อใส่คำตอบเสร็จแล้วจึงกำกับลำดับที่ของตำแหน่งที่ได้เว้นวรรคไปตั้งแต่ลำดับที่ 1 ไปจนถึงลำดับสุดท้าย ซึ่งทุกขั้นตอนสามารถแก้ไขคำตอบได้โดยการขีดฆ่าในจุดที่ไม่ต้องการ ใช้เวลาในการทำประมาณ 20 นาที แต่เวลาที่ใช้จริงไม่ได้มีการกำหนด จุดประสงค์ของการทำสำเนานี้เพื่อนำไปใช้ในการทดสอบลำดับต่อไปที่ต้องทำทันที นั่นคือ แบบสอบถามความรู้หรือภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรค ดังจะกล่าวต่อไป ในหัวข้อที่ 3.1.2.2 เนื่องจากว่าในการทำแบบสอบถามความรู้หรือภาษาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างจะต้องดูตำแหน่งที่ตนเว้นวรรคในแบบทดสอบแรกจากกระดาษสำเนาควบคู่กับการให้เหตุผลในการเว้นวรรคในแบบทดสอบที่สองในระหว่างที่ทำแบบสอบถามความรู้หรือภาษาศาสตร์นี้กลุ่มตัวอย่างสามารถเปลี่ยนคำตอบในแบบทดสอบแรกได้ ซึ่งการแก้ไขคำตอบจะใช้ปากกาในกระดาษสำเนา ทำให้ผู้วิจัยสามารถแยกแยะได้ว่าการแก้ไขคำตอบนี้เกิดขึ้นก่อนหรือหลังการให้เหตุผลการเว้นวรรค ดังนั้นคำตอบสุดท้ายของแบบทดสอบการเว้นวรรคนี้จะอยู่ในกระดาษสำเนา และคำตอบนี้จะสัมพันธ์กับการให้เหตุผลภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคด้วย การที่กลุ่มตัวอย่างจะสามารถแก้ไขคำตอบได้ในระหว่างที่ทำแบบสอบถามความรู้หรือภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรค เนื่องจากเมื่อก่อนกลุ่มตัวอย่างได้ใช้เวลาในการคิดพิจารณามากขึ้น เพื่อหาเหตุผลหรือกฎภาษาที่เขาเหล่านั้นใช้ในการเว้นวรรคในตำแหน่งนั้น ๆ กลุ่มตัวอย่างอาจมองเห็นข้อผิดพลาดของตนเองได้ ซึ่งในการทำแบบทดสอบในตอนแรกอาจทำอย่างรวดเร็วโดยไม่ได้ระมัดระวังมากนักจนเกิดข้อผิดพลาดขึ้น หากกลุ่มตัวอย่างมีการแก้ไขคำตอบให้เป็นคำตอบที่ถูกต้องได้ในขณะที่ทำแบบทดสอบความรู้หรือภาษาศาสตร์ แสดงว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนั้นเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากความประมาท (mistake) ส่วนข้อผิดพลาดอื่น ๆ ที่พบถือว่าเป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนสร้างขึ้น (error)

3.1.2.2 แบบสอบถามความรู้หรือภาษาศาสตร์

แบบสอบถามความรู้หรือภาษาศาสตร์จะทำทันทีหลังจากที่กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบทดสอบการเว้นวรรคเสร็จ พัฒนามาจากการทำวิจัยนำร่อง ซึ่งจะใช้เป็นแบบสอบถามเพื่อถามถึงเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการตัดสินใจการเว้นวรรคในตำแหน่งที่ได้ทำเครื่องหมายทับ (/) ไว้ในแบบทดสอบการเว้นวรรคที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น สาเหตุที่ใช้เป็นแบบสอบถามแทนการสัมภาษณ์คือ กลุ่มตัวอย่างจะได้มีเวลาในการคิด พิจารณา ไตร่ตรองหาเหตุผลหรือกฎทางภาษาที่

เขาเหล่านั้นใช้ได้อย่างถ่องแท้ ซึ่งหากใช้การสัมภาษณ์อาจทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกตื่นเต้นและกดดันกับการเผชิญหน้ากับผู้วิจัย มีผลทำให้แสดงความรู้หรือภาษาศาสตร์ได้ไม่เต็มที่นั่นเอง

แบบสอบถามความรู้หรือภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคนี้ จะทำให้ผู้วิจัยได้เข้าใจความสามารถในการเว้นวรรคและความรู้ที่แท้จริงที่นักเรียนใช้ในการเว้นวรรคได้มากขึ้น เนื่องจากว่าแบบทดสอบแรกคือ แบบทดสอบการเว้นวรรคนั้น สามารถบอกได้แค่ว่ากลุ่มตัวอย่างตอบคำถามถูกหรือผิดเท่านั้น ไม่ได้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเหล่านั้นใช้กฎทางภาษา (Linguistic rule) ที่ถูกต้องและสอดคล้องกับคำตอบมาสนับสนุนการตัดสินใจเว้นวรรคหรือไม่ เนื่องจากบางครั้งคำตอบที่ถูกต้องอาจมาจากการเดาคำตอบก็มีความเป็นไปได้ หรือถ้ามีข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในแบบทดสอบการเว้นวรรคจะทำให้ผู้วิจัยทราบว่า กลุ่มตัวอย่างได้ใช้กฎอะไรมาตัดสินใจเว้นวรรคในตำแหน่งที่ผิดดังกล่าวด้วย ดังนั้นแบบสอบถามนี้จะทำให้ผู้วิจัยเข้าใจปัญหาในการเว้นวรรคของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

ข้อคิดที่เกิดขึ้นและปัญหาที่พบในการใช้ภาษาของผู้เรียนนั้น นักวิจัยส่วนใหญ่จะเน้นไปในทางภาษาศาสตร์จิตวิทยา เช่น เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ นอกจากนี้ข้อผิดพลาดนี้ยังอาจมีสาเหตุมาจากมาจากปัจจัยอื่น ๆ เช่น จากการถ่ายโอนจากการฝึกฝน หรือกลวิธีของผู้เรียนเองซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ดังนั้นวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้คือ เพื่อจะได้เข้าใจความรู้หรือภาษาศาสตร์ที่ใช้ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น และหาเหตุผลว่าทำไมผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจึงมีความยากลำบากในการเขียนภาษาไทยในด้านของการเว้นวรรคจากการทำวิจัยนำร่องพบว่า เจ้าของภาษาสามารถแสดงเหตุผลที่ใช้ในการเว้นวรรคได้เป็นอย่างดี จากหลักฐานนี้จึงเป็นข้อโต้แย้งความเชื่อที่ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาจากสัญชาตญาณไม่มีความรู้หรือภาษาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเจ้าของภาษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 3 และ 4 ซึ่งจะมีความสามารถในการอธิบายกฎทางภาษาได้ไม่มากนักน้อยตามประสบการณ์การเรียนที่ผ่านมา

แบบสอบถามความรู้หรือภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคนี้มีทั้งภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น ผู้ตอบจะตอบในภาษาของตนเอง นั่นคือกลุ่มตัวอย่างคนไทยจะแสดงผลเป็น

ภาษาไทย ส่วนกลุ่มตัวอย่างคนญี่ปุ่นจะแสดงผลเป็นภาษาญี่ปุ่นในคำพูดของเขาเอง ตามตำแหน่งที่ได้ทำการเว้นวรรคไปแล้ว ซึ่งจะทำทันทีหลังจากที่กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบทดสอบการเว้นวรรคเสร็จ คำตอบที่ได้อาจตรงกับกฎทางภาษาหรือไม่ก็ได้ การทดสอบในส่วนนี้จะทำให้ผู้วิจัยได้รู้ว่า ผู้เรียนเข้าใจหรือไม่เข้าใจอะไรเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทย เวลาที่ใช้ในการแบบสอบถามนี้ 30-40 นาที โดยประมาณ แต่ไม่ได้มีการกำหนดเวลาในการทำจริง

3.1.2.3 แบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษา

นอกจากแบบทดสอบทั้งสองชุดที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ยังมีแบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษาไทยสำหรับกลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นอีกหนึ่งชุด ซึ่งเขียนเป็นภาษาญี่ปุ่นเพื่อให้สะดวกแก่กลุ่มตัวอย่างในการตอบคำถาม (ดูภาคผนวก ข ส่วนแบบสอบถามที่เป็นภาษาไทย ดูภาคผนวก ก) แบบสอบถามนี้ใช้เพื่อแยกกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา นั่นคือ กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์สูงและกลุ่มที่มีประสบการณ์ต่ำ

แบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษาไทยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้พัฒนามาจากแบบสอบถามที่ใช้กันในกลุ่มของผู้วิจัยเองซึ่งตีพิมพ์แล้ว ล้วนเป็นส่วนหนึ่งในชุดโครงการวิจัยในการกำกับดูแลของ ผศ. ดร. สุดาพร ลักษณ์นิยนาวิน ที่ศูนย์วิจัยการประมวลผลภาษาและวัจนวิทยา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางภาษากับความสามารถทางภาษาในแง่มุมต่าง ๆ โดยแบบสอบถามการวิจัยได้พัฒนามาจากวิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต 2 เรื่อง เริ่มจากงานวิจัยของพนอเนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยา (2545) ในเรื่องแบบจำลองระบบคลังคำในผู้พูดทวิภาษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาที่สองสูงและต่ำ: การศึกษาการนึกรู้คำเชิงทดลอง ที่ได้พิสูจน์แล้วว่า ประสบการณ์ทางภาษา มีความสัมพันธ์กับการนึกรู้คำ ซึ่งจากการวิจัยนี้ได้แนวความคิดด้านประสบการณ์การสัมผัสภาษาอย่างเข้มข้น (Intensive) และวิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิตเรื่อง การแก้ความเข้าใจผิดในผู้พูดคนไทยและคนอเมริกัน: การศึกษาวัจนปฏิบัติศาสตร์ข้ามวัฒนธรรม และวัจนปฏิบัติศาสตร์ภาษาในระหว่าง ของปราณี โหมดศิริ (2548) แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกโดยใช้แบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มประสบการณ์สูง และกลุ่มประสบการณ์ต่ำ มีพฤติกรรมทางภาษาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่ง

แบบสอบถามได้แนวความคิดด้านประสบการณ์การสัมผัสภาษาใน 1 วัน (24 ชั่วโมง) ตามจริง โดยค่าคะแนน (Score weight) ของแบบสอบถามเรื่องประสบการณ์การสัมผัสภาษาจะคิดจากกิจกรรมการสัมผัสภาษาในชีวิตประจำวันของผู้เรียนต่อวัน โดยแบ่งสัดส่วนของช่วงเวลาสัมพันธ์กับกิจกรรมในการสัมผัสภาษาดังนี้

- 1) เวลานอน 7 ชั่วโมง
- 2) เวลาทำธุระส่วนตัว (เช่น กินข้าว อาบน้ำ เดินทาง) 5 ชั่วโมง
- 3) เวลาในชั้นเรียน 7 ชั่วโมง (วิชาภาษาไทย 3 ชั่วโมง และวิชาอื่น ๆ 4 ชั่วโมง)
- 4) เวลาเรียนพิเศษ 2 ชั่วโมง (tutoring class)
- 5) กิจกรรมเรียนรู้ด้วยตนเองอื่น ๆ 3 ชั่วโมง

นอกจากนี้ แบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษาโดยใช้แนวคิดนี้ยังมีใช้ใน งานวิจัยที่สนใจศึกษาความสามารถทางภาษาด้านอื่น ๆ ของผู้เรียนภาษาที่สอง ดังนี้ วิทยานิพนธ์ คุษฎีบัณฑิตเรื่อง A study of interlanguage English intonation in Thai learners, and the degree of intelligibility and comprehensibility in native speakers' judgements. ของ Rachada Pongprairat (2011) วิทยานิพนธ์ปริญญาโทเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนเสียงสระในนักเรียนไทย (เกศรา ตาลอิสาร 2554) การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและข้อคิดของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกันในการสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (พิมพ์พรณ์ วงศ์อร่าม 2554) และการตีความความกำกวมทางวากยสัมพันธ์ในประโยคภาษาอังกฤษโดยนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ (สุวิชา ถาวร 2554)

ในการพัฒนาแบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการปรับคำถามและรูปแบบคำถามบางข้อเพื่อให้สะดวกแก่การตอบเป็นภาษาญี่ปุ่น และมีความทันสมัยมากขึ้น เช่น การเพิ่มคำถามเกี่ยวกับสื่อทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน

ในการตั้งคำถามจะพิจารณาจากความเป็นไปได้และโอกาสที่กลุ่มตัวอย่างจะได้สัมผัสกับภาษาไทย นั่นคือ การศึกษาในโรงเรียน (ในระบบ) การศึกษานอกโรงเรียน (นอกระบบ) และการศึกษาตามอัธยาศัย รวมทั้งประสบการณ์ภาษาไทยอย่างเข้มข้น โดยจะครอบคลุมทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งมีการคำนวณค่าน้ำหนักคะแนนความน่าจะเป็นที่ผู้เรียนจะมีโอกาสสัมผัสกับภาษาไทยในแต่ละวัน โดยมีการแบ่งสัดส่วนเวลาที่ใช้ในการเรียนและทำกิจกรรมอื่น ๆ ภายใน 1 วัน หรือ 24 ชั่วโมง ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในตอนต้น ดังนั้นในช่วงเวลา 1 วัน หรือ 24 ชั่วโมง นักเรียนจะมีโอกาสสัมผัสกับภาษาไทยจากการเรียนในห้องเรียน การเรียนพิเศษ และการทำกิจกรรมเสริมการเรียนรู้ตามอัธยาศัย รวมเป็นเวลาประมาณ 8 ชั่วโมง จุดประสงค์ของแบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษา เพื่อจะได้ทราบปริมาณการสัมผัสภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นว่าแต่ละท่านมีประสบการณ์การสัมผัสภาษามากน้อยเพียงไร ซึ่งจะใช้เป็นข้อมูลสำคัญในการแบ่งกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นและวิเคราะห์ได้ว่า ประสบการณ์การสัมผัสภาษาไทยมีผลอย่างไรต่อความสามารถและการให้เหตุผลในการเว้นวรรคของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

แบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษาประกอบด้วย 3 ส่วน คะแนนรวม 333 คะแนน ดังนี้

1) ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาไทยและปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน ในโรงเรียน และผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนปัจจุบัน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกจะเป็นข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ ซึ่งจะไม่มีคะแนนในส่วนนี้ และเป็นประสบการณ์การสัมผัสภาษาไทยทั่วไปในชีวิตประจำวันตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน รวม 52 คะแนน ส่วนส่วนที่สองจะเป็นปริมาณการสัมผัสภาษาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน รวม 64 คะแนน รวมทั้งสองส่วนมีคะแนน 116 คะแนน

2) ปริมาณการสัมผัสกับภาษาไทยในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย 25 ข้อ รวม 100 คะแนน โดยจะเป็นการเลือกปริมาณการสัมผัสภาษาโดยพิจารณาจากความถี่จาก ไม่เคย (0 คะแนน) น้อยมาก (1 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) บ่อย (3 คะแนน) บ่อยมาก (4 คะแนน)

3) การสัมผัสกับภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive) 117
คะแนน

แบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษามีสัดส่วนดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 แสดงสัดส่วนคะแนนของแบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษาและ
อัตราร้อยละของคะแนนทั้งหมด

	คำถามเรื่องประสบการณ์การสัมผัสภาษาไทย			รวม
	ส่วนที่ 1	ส่วนที่ 2	ส่วนที่ 3	
คะแนน	116	100	117	333
ร้อยละ	35	30	35	100

สำหรับเจ้าของภาษามีแบบสอบถามอย่างสั้น เพื่อถามเพียงข้อมูลส่วนตัว สาขาที่สังกัดอยู่
และระดับชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่เท่านั้น เนื่องจากว่าในการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษาเป็น
การสุ่มอย่างมีเกณฑ์ จึงได้มีการคัดเลือกเบื้องต้นอยู่ก่อนแล้ว

3.2 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีทั้งสิ้น 50 คน แบ่งเป็น

- 1) เจ้าของภาษา จำนวน 30 คน
- 2) ผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่น จำนวน 20 คน

ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนั้น จะใช้วิธีคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบมีเกณฑ์
(Stratified Random Sampling) ดังนี้

3.2.1 เจ้าของภาษาชาวไทย

จะคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษาโดยการสุ่มแบบมีเกณฑ์ (Stratified
Random Sampling) จำนวน 30 คน คือ จะคัดเลือกเจ้าของภาษาเป็นผู้ที่มีการเรียนภาษาไทยอย่าง

เข้มข้น ซึ่งถือได้ว่าเป็นกลุ่มผู้ใช้ภาษาไทยในระดับสูง นั่นคือ นิสิตปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 และ 4 โดยจะใช้การสุ่ม

3.2.2 ผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่น

จะคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบมีเกณฑ์ (Stratified Random Sampling) จำนวน 20 คน ซึ่งเป็นคนญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย และกำลังศึกษาภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง อยู่ในระดับที่สามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้ในระดับกลาง คือ ระดับ 7 หรือประมาณ 400 ชั่วโมง ของโรงเรียนสอนภาษาไทยแห่งหนึ่ง ย่านสุขุมวิท ซึ่งเป็นโรงเรียนภาษาไทยที่มีนักเรียนชาวญี่ปุ่นเท่านั้น ในหลักสูตรการเรียนภาษาไทยแห่งนี้ เป็นหลักสูตร 8 เดือน เดือนละ 60 ชั่วโมง มีทั้งหมด 8 ระดับ คือ ระดับ 1-4 เน้นสนทนาโดยตัวอักษรที่ใช้จะเป็นตัวสัทอักษร ส่วนในระดับ 5-8 จะเรียนโดยใช้ตัวอักษรไทย ผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้ง 20 คนนี้ ออกเป็น 2 กลุ่ม จากแบบสอบถามประสบการณ์การสัมผัสภาษา (ที่ได้กล่าวในหัวข้อที่แล้ว) โดยการแบ่งคะแนนเต็มของแบบสอบถามที่มีคะแนนเต็ม 333 คะแนน ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 1) ระดับต่ำ (low) คะแนน 0-66 คะแนน
- 2) ระดับกลางค่อนข้างต่ำ (medium-low) คะแนน 67-133 คะแนน
- 3) ระดับกลาง (medium) คะแนน 134-200 คะแนน
- 4) ระดับกลางค่อนข้างสูง (medium-high) คะแนน 201-267 คะแนน
- 5) ระดับสูง (high) คะแนน 268-333 คะแนน

เมื่อแบ่งคะแนนเต็มออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้แล้ว สามารถแบ่งกลุ่มผู้เรียนได้เป็นสองกลุ่มคือ ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจำนวน 11 คน ตกอยู่ในระดับกลาง (medium) คือ มีคะแนนประสบการณ์การสัมผัสภาษาระหว่าง 140-193 คะแนน จาก 333 คะแนน ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 169.82 คะแนน และผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจำนวน 9 คน ตกอยู่ในระดับกลางค่อนข้างต่ำ (medium-low) คือ มีคะแนนประสบการณ์การสัมผัสภาษาระหว่าง 93-133 คะแนน จาก 333 คะแนน ค่าเฉลี่ยอยู่ที่

114.22 คะแนน ด้วยจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีปริมาณจำกัดในการวิจัยนี้ จึงจัดให้ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจำนวน 11 คน ที่อยู่ในระดับกลางถือเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพการสัมผัสภาษาสูงหรือกลุ่มสูง (NNSH) และผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจำนวน 9 คน ที่อยู่ในระดับกลางก่อนไปทางต่ำถือเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพการสัมผัสภาษาต่ำหรือกลุ่มต่ำ (NNSL)

3.3 การเก็บข้อมูล

แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

- 1) กลุ่มเจ้าของภาษา จะเก็บข้อมูลที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยกลุ่มตัวอย่างจะต้องแบบทดสอบความสามารถการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยและแบบสอบถามความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรค
- 2) กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น จะเก็บข้อมูลที่โรงเรียนสอนภาษาไทยย่านสุขุมวิท โดยที่กลุ่มตัวอย่างจะต้องตอบแบบสอบถามประสิทธิภาพการสัมผัสภาษาไทย แบบทดสอบการเว้นวรรคและแบบสอบถามความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรค

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจะวิเคราะห์ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

3.4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรค - วิเคราะห์เชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจะมุ่งไปที่การทำแบบทดสอบความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างและความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคที่ได้จัดแบ่งประเภทไว้ในหัวข้อที่จะกล่าวต่อไป คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการเว้นวรรคและจากประเภทของความรู้ไวยากรณ์ที่ได้แบ่งไว้จะนำมาคำนวณค่าทางสถิติโดยการใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรค – วิเคราะห์เชิงปริมาณและคุณภาพ

คำอธิบายของความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยซึ่งจะอยู่ในส่วนของแบบสอบถามความรู้ภาษาศาสตร์ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการใช้ค่าร้อยละ และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจะวิเคราะห์ความรู้ภาษาศาสตร์โดยจัดประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์ตามคำตอบที่ได้จริงจากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบในแบบสอบถาม ซึ่งจะแบ่งออกเป็นสองประเภทใหญ่ ๆ โดยมีการตรวจสอบแล้วว่า ถูกต้องตรงกันกับการวิเคราะห์ของผู้เชี่ยวชาญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักขณีย์นาวิน ดังนี้

ก. เหตุผลที่ชัดเจน (Explicit reason) คือ เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างใช้หลักเกณฑ์ทางภาษาในการอธิบายการตัดสินใจการเว้นวรรค ณ ตำแหน่งนั้น ๆ เหตุผลที่ชัดเจนเป็นประเภทกฎไวยากรณ์หรือคำอธิบายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่ชัดเจน ในเหตุผลที่ชัดเจนนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้เหตุผลที่จำแนกเป็นประเภทใหญ่ได้ 2 ประเภท คือ

1. ความรู้ที่ชัดเจนประเภทรูปภาษา (Form) คือ การให้เหตุผลการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับรูปภาษาแบ่งเป็น

1.1 วากยสัมพันธ์ (Syntax) คือ การให้เหตุผลในการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้ทางด้านโครงสร้างประโยค เช่น “จบประโยค ขึ้นประโยคใหม่”

1.2 หน่วยคำ (Lexicon) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ทางด้านคำเป็นเกณฑ์ในการเว้นวรรค เช่น “เว้นวรรคระหว่างยศกับชื่อ เว้นวรรคหน้าและหลังคำ “ณ ธ” ”

1.3 หน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntactico-Lexicon) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ทางด้านคำที่เป็นคำไวยากรณ์ เช่น “เว้นวรรคเนื่องจากมีคำว่า แต่”

1.4 รูปเครื่องหมาย (Symbol Form) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับรูปของเครื่องหมายที่ใช้ในทางภาษา เช่น “เว้นวรรคหลังเครื่องหมายวงเล็บปิด”

1.5 วากยสัมพันธ์และหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntax + Syntactico-lexicon) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ เช่น “เริ่มประโยคใหม่ + คำสันธาน”

1.6 วากยสัมพันธ์และรูปเครื่องหมาย (Syntax + Symbol Form) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับรูปเครื่องหมาย เช่น “จบประโยค + หลังเครื่องหมายไม้มก”

2. ความรู้ที่ชัดเจนประเภทความหมาย (Meaning) คือ การให้เหตุผลการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับความหมาย แบ่งเป็น

2.1 วจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ทางด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อสื่อความหมาย เช่น “จบความ ขึ้นความใหม่”

2.2 อรรถศาสตร์ (Semantics) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ทางด้านความหมายเป็นเกณฑ์ในการเว้นวรรค หรือแปลความหมายมา เช่น “แปลเนื้อเรื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาญี่ปุ่นมาเป็นคำตอบ”

ข. เหตุผลที่ไม่ชัดเจน (non-explicit reason) คือ เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนว่าเหตุใดจึงเว้นวรรคในตำแหน่งนั้น ๆ แสดงถึงความคลุมเครือ ไม่มั่นใจ ในเหตุผลที่ไม่ชัดเจนนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้เหตุผลที่จำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ความรู้ที่ไม่ชัดเจนประเภทไม่มีเหตุผล (No Reason) คือ การที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถอธิบายหรือให้เหตุผลที่ชัดเจนในการเว้นวรรคได้ จึงให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจน เช่น การให้เหตุผลว่า “ไม่รู้”

2. ความรู้ที่ไม่ชัดเจนประเภทความรู้สึก (Impressionistics Reasons) คือ การที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถอธิบายหรือให้เหตุผลที่ชัดเจนในการเว้นวรรคได้ จึงให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนที่มาจากความรู้สึก เช่น การให้เหตุผลว่า “รู้สึกว่าจะต้องเว้นวรรคหรือคิดว่าต้องเว้นวรรค”

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทย

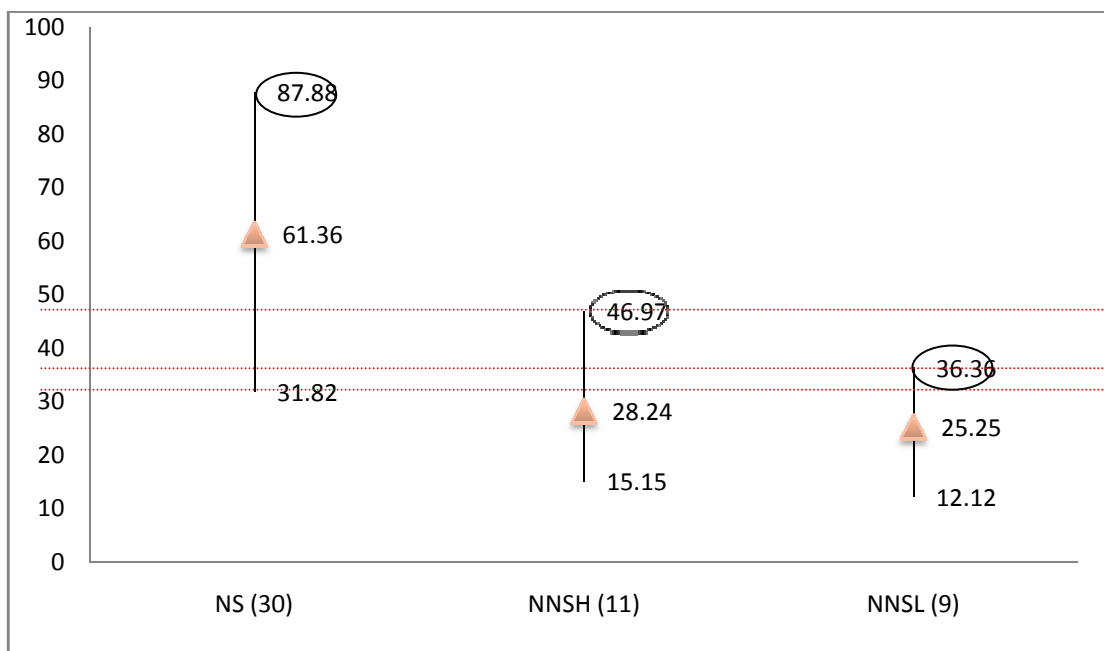
ผลของความสามารถในการเว้นวรรคจะวิเคราะห์ในเชิงปริมาณ ซึ่งจะสัมพันธ์กับคำอธิบายความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่ใช้ในการเว้นวรรคในบทที่ 5 โดยที่จะวิเคราะห์ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ

4.1 ผลการทดสอบความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น (Performance)

จากแบบทดสอบการเว้นวรรคที่มีตำแหน่งที่จะต้องเว้นวรรคทั้งหมด 66 ตำแหน่ง โดยกำหนดตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ (2551) แต่ละตำแหน่งมีคะแนน 1 คะแนน ทำให้ผลคะแนนดิบมีคะแนนเต็ม 66 คะแนน ร้อยละของคะแนนที่กลุ่มตัวอย่างทำได้ถูกต้องตามเกณฑ์ซึ่งเป็นคะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด และคะแนนเฉลี่ย รวมทั้งค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากแบบทดสอบการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ดังแสดงในตารางที่ 4.1 และแผนภาพในแผนภาพที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 คะแนนและร้อยละของความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนไทยของกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

กลุ่ม	เจ้าของภาษา (NS=30)		ผู้เรียนกลุ่มสูง (NNSH=11)		ผู้เรียนกลุ่มต่ำ (NNSL=9)	
	Raw Score (66x30)	Percent (100%)	Raw Score (66x11)	Percent (100%)	Raw Score (66x9)	Percent (100%)
คะแนนเฉลี่ย	40.5	61.36%	18.64	28.24%	16.67	25.25%
ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	8.34	-	7.06	-	4.66	-
คะแนนสูงสุด	58	87.88%	31	46.97%	24	36.36%
คะแนนต่ำสุด	21	31.82%	10	15.15%	8	12.12%

ภาพที่ 4.1 ร้อยละของคะแนนความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนไทยของกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม กลุ่มเจ้าของภาษาซึ่งเป็นนิสิตระดับปริญญาตรีคณะอักษรศาสตร์ชั้นปีที่ 3 และ 4 จำนวน 30 คน สามารถทำการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยได้ดีที่สุดคือ ทำได้ถูกต้องตามเกณฑ์เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 61.36 (สูงสุด = 87.88% ต่ำสุด = 31.82%) กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มสามารถทำคะแนนเฉลี่ยได้ไม่แตกต่างกันมากนัก คือ ทำได้ค่อนข้างต่ำ คิดเป็นร้อยละ 28.24 ในกลุ่มสูง (สูงสุด = 46.97% ต่ำสุด = 15.15%) และ 25.25 ในกลุ่มต่ำ (สูงสุด = 36.36% ต่ำสุด = 12.12%) จุดที่น่าสนใจคือ ในกลุ่มสูงจะมีการกระจายของข้อมูลมากกว่ากลุ่มต่ำ ($7.06 > 4.66$) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มต่ำจะมีข้อผิดพลาดที่เกาะกลุ่มกันมากกว่า และกลุ่มสูงมีการกระจายของข้อมูลสูงเกือบเท่าเจ้าของภาษา กลุ่มเจ้าของภาษาจะมีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด (S.D. = 8.34) แสดงให้เห็นว่า การเว้นวรรคที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถานของเจ้าของภาษานั้นมีการกระจายของคะแนนมากกว่าผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

เมื่อพิจารณาคะแนนสูงสุดและต่ำสุดที่ทำได้ในทั้งสามกลุ่ม พบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาทำคะแนนได้สูงสุดเท่ากับ 58 คะแนน คิดเป็น 87.88% คะแนนต่ำสุด 21 คะแนน คิดเป็น 31.82% คะแนนสูงสุดของกลุ่มสูงคือ 31 คะแนน คิดเป็น 46.97% และกลุ่มต่ำคือ 24 คะแนน คิดเป็น

36.36% ซึ่งเป็นคะแนนที่ทำได้พอ ๆ กับเจ้าของภาษาหรือมากกว่าเจ้าของภาษาบางคนเสียอีก ดังภาพที่ 4.1 จะเห็นได้ว่า คะแนนสูงสุดสุดของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีส่วนที่ซ้อนทับอยู่กับเจ้าของภาษา และในกลุ่มสูงมีการซ้อนทับกับกลุ่มเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้เรียนที่มีประสบการณ์ภาษาสูงจะมีความสามารถในการเว้นวรรคได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ เมื่อพิจารณาคะแนนต่ำสุดของกลุ่มผู้เรียนพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีคะแนนที่ค่อนข้างต่ำมาก ในกลุ่มสูงมีคะแนนต่ำสุด 10 คะแนน คิดเป็น 15.15% และในกลุ่มต่ำมีคะแนนต่ำสุด 8 คะแนน คิดเป็น 12.12% คะแนนเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า การเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์เป็นปัญหาที่สำคัญของกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ซึ่งผู้วิจัยจะพิจารณาในหัวข้อต่อไปถึงปัญหาการเว้นวรรคแบ่งตามโครงสร้างของระดับภาษาและตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค เพื่อให้มองเห็นปัญหาได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

4.2 ความแตกต่างระหว่างความสามารถในการเว้นวรรคในหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับ

เมื่อพิจารณาความสามารถในการเว้นวรรคโดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์การเว้นวรรคของราชบัณฑิตที่ผู้วิจัยได้จัดระบบใหม่ตามโครงสร้างของระดับภาษาและตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรคดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 3 คะแนนร้อยละของความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนไทยของกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นโดยแบ่งตามโครงสร้างของระดับภาษาและตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค แสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 คะแนนร้อยละของความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนไทยของกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดยแบ่งตามระดับภาษาและตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค

หลักเกณฑ์ การเว้นวรรค		Optional Rules N=43 (65.15%)			Specific Rules N=23 (34.85%)				
		1 ประโยค	2 อนุ พยางค์	3 วลี	4 คำ			5	
กลุ่มตัวอย่าง					4.1 คำชี้ เฉพาะ	4.2 คำ เฉพาะ	4.3 คำ เฉพาะ	5.1 เครื่องหมาย	5.2 เครื่องหมาย
		จำนวนข้อ ทดสอบ(ข้อ)		17	9	17	10	2	6
คะแนน ที่ได้	NS	84.51%	51.48%	41.57%	46.33%	91.67%	90.56%	48.89%	53.33%
		$\bar{x} = 59.19\%$			$\bar{x} = 76.19\%$			$\bar{x} = 51.11\%$	
ตาม เกณฑ์	NNSH	53.48%	25.25%	14.97%	11.82%	4.55%	25.76%	30.30%	50%
		$\bar{x} = 31.23\%$			$\bar{x} = 14.04\%$			$\bar{x} = 40.15\%$	
คิดเป็น ร้อยละ	NNSL	50.33%	37.04%	11.76%	2.22%	0%	11.11%	33.33%	44.44%
		$\bar{x} = 33.04\%$			$\bar{x} = 4.44\%$			$\bar{x} = 38.89\%$	

จากตารางที่ 4.2 เมื่อแสดงคะแนนร้อยละของความสามารถในการเว้นวรรคแยกตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคตามระดับภาษา ตำแหน่งในการเว้นวรรค และลักษณะของหลักเกณฑ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มแล้วพบว่า

1) กลุ่มเจ้าของภาษา (NS)

เมื่อพิจารณาตามลักษณะของหลักเกณฑ์แล้วพบว่า เจ้าของภาษาทำการเว้นวรรคตามเกณฑ์ได้ดีที่สุดในหลักเกณฑ์เฉพาะ (Specific Rules) ที่ระดับคำ คิดเป็น 76.19% โดยที่ภายในระดับคำนี้ เจ้าของภาษาทำได้ดีที่สุดในเกณฑ์ที่ 4.2 ระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่าง ทำได้ 91.67% รองมาคือ เกณฑ์ที่ 4.3 ระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลัง ทำได้ 90.56% จะเห็นได้ว่าในระดับคำเฉพาะทั้ง 2 เกณฑ์นี้เจ้าของภาษาเกือบทุกคนมีความสามารถในการเว้นวรรคตามเกณฑ์ เนื่องจากหลักเกณฑ์ทั้งสองนี้มีความเฉพาะเจาะจงสูงคือ เป็นหลักเกณฑ์ที่กำหนดคำที่ต้องเว้นวรรคซึ่งเจ้าของภาษาสามารถนำหลักเกณฑ์นี้ไปใช้ในการเขียนได้เป็นอย่างดี ต่างกับการเว้นวรรคใน

เกณฑ์ที่ 4.1 ระดับคำชี้เฉพาะ ที่เจ้าของภาษาทำได้เพียง 46.33% ซึ่งถือเป็นคะแนนที่ค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับในระดับคำเฉพาะ เมื่อพิจารณารายละเอียดของหลักเกณฑ์ที่ 4.1 แล้วพบว่า เป็นหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่มีความหลากหลายของคำชี้เฉพาะคือ มีทั้งชื่อเฉพาะของคน สถานที่ ยศ ตำแหน่ง ฐานันดรศักดิ์ ซึ่งยากลำบากต่อการทำความเข้าใจและนำไปใช้การเขียน จึงทำให้เจ้าของภาษามีความสามารถค่อนข้างต่ำในการเว้นวรรคระดับนี้ตามเกณฑ์ ทั้งที่เป็นหลักเกณฑ์ที่ต้องจะเว้นวรรค ซึ่งให้เห็นว่า การเว้นวรรคในระดับคำชี้เฉพาะเป็นหนึ่งในปัญหาการเว้นวรรคของเจ้าของภาษา

การเว้นวรรคในหลักเกณฑ์ทางเลือก (Optional Rules) เป็นกลุ่มต่อมาที่เจ้าของภาษาทำได้ดีรองจากระดับคำคือ ทำได้ตามเกณฑ์เฉลี่ย 59.19% ซึ่งเมื่อพิจารณาภายในหลักเกณฑ์ทางเลือกนี้แล้วพบว่า ในเกณฑ์ที่ 1 ระดับประโยคเจ้าของภาษาสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ค่อนข้างสูงคือ ทำได้ 84.51% รองมาคือ เกณฑ์ที่ 2 ระดับอนุพจน์ ทำได้ปานกลางคือ 51.48% ส่วนในเกณฑ์ที่ 3 ระดับวลี ทำได้ตามเกณฑ์ต่ำที่สุดคือ ทำได้เพียง 41.57% ซึ่งเป็นคะแนนที่ต่ำที่สุดของเจ้าของภาษาเมื่อเทียบกับทุกระดับ แสดงให้เห็นว่า การเว้นวรรคในระดับวลีมีลักษณะที่เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือกมากที่สุด การที่เจ้าของภาษาทำการเว้นวรรคตามเกณฑ์ได้ค่อนข้างต่ำในหลักเกณฑ์ทางเลือกนั้น เนื่องจากว่า ลักษณะของเกณฑ์ประเภทนี้ผู้เขียนจะเว้นวรรคหรือไม่เว้นก็ได้ สามารถมีการแปรได้ด้วยปัจจัยหลายประการ แสดงให้เห็นว่า การเว้นวรรคในระดับนี้เป็นจินตลีลาในการเขียนของแต่ละบุคคล (Stylistic) ทำให้สอนได้ยากแม้แต่วเจ้าของภาษาเอง การเว้นวรรคในหลักเกณฑ์ทางเลือกจึงเป็นปัญหาที่สำคัญของเจ้าของภาษา ซึ่งการวิจัยทางด้านจินตลีลาในการเว้นวรรคในการเขียนนั้นยังไม่มีผู้ใดทำวิจัยทางด้านนี้เลย

สุดท้าย การเว้นวรรคในหลักเกณฑ์เฉพาะที่ระดับเครื่องหมาย เจ้าของภาษาทำได้ตามเกณฑ์เป็นคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ทำได้ 51.11% ซึ่งเมื่อพิจารณาภายในกลุ่มนี้แล้วพบว่า การเว้นวรรคในเกณฑ์ที่ 5.2 คือ ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลัง เจ้าของภาษาสามารถทำได้ตามเกณฑ์ 53.33% ซึ่งมากกว่าในเกณฑ์ที่ 5.1 ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งระหว่างที่ทำได้ 48.89% เมื่อพิจารณาที่หลักเกณฑ์ที่ 5.1 แล้วพบว่า ในแบบทดสอบเป็นการเว้นวรรคระหว่างเครื่องหมายวงเล็บกับข้อความ ซึ่งเจ้าของภาษาส่วนใหญ่เว้นวรรคที่วงเล็บปิดมากกว่าวงเล็บเปิด

และส่วนใหญ่ไม่ได้เว้นวรรคระหว่างเครื่องหมายไปยาลน้อยกับข้อความที่ตามมา ส่วนในหลักเกณฑ์ที่ 5.2 เป็นการเว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายไม้ยมก (๓) ซึ่งเจ้าของภาษาทุกคนเว้นวรรคที่ตำแหน่งหลังและน้อยคนที่เว้นวรรคที่ตำแหน่งหน้าเครื่องหมายไม้ยมก เนื่องจากการเขียนในปัจจุบันนิยมเขียนให้เครื่องหมายไม้ยมกอยู่ติดกับคำหรือวลีที่ต้องอ่านซ้ำ เป็นผลมาจากโปรแกรมประมวลผลคำที่ใช้อยู่ในคอมพิวเตอร์ใช้การเว้นวรรคเป็นเครื่องแบ่งคำ ดังนั้นหากใช้คำสั่งจัดหน้าแบบชิดขวาเมื่อใด เครื่องหมายไม้ยมกที่เว้นวรรคห่างออกมาจากคำหรือวลีอาจจะโดนแยกออกไปไกลจนน่าเกลียดได้ ปัจจุบันจึงไม่นิยมเว้นวรรคหน้าเครื่องหมายนี้ การบัญญัติให้มีการเว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายไม้ยมก มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เห็นเครื่องหมายได้ชัดเจนขึ้นว่า คำหรือวลีนี้ต้องอ่านซ้ำ นอกจากนี้ เครื่องหมายไม้ยมกมาจากเลขสองไทย (๒) ซึ่งปรากฏในจารึกเมื่อ พ.ศ. 2079 ซึ่งหลักเกณฑ์การเว้นวรรคของตัวเลข จำนวนตัวเลขคือ เว้นวรรคหน้าและหลังตัวเลขหรือจำนวนตัวเลข ดังนั้นการเว้นวรรคของเครื่องหมายไม้ยมกจึงกำหนดเช่นเดียวกัน (ราชบัณฑิต 2554) จากคะแนนร้อยละที่ค่อนข้างต่ำของเจ้าของภาษาที่ทำการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ในระดับเครื่องหมายนี้ชี้ให้เห็นว่า เจ้าของภาษายังไม่สามารถนำหลักเกณฑ์การเว้นวรรคในระดับเครื่องหมายไปใช้ในการเขียนได้เป็นอย่างดีทั้งที่เป็นหลักเกณฑ์ที่ต้องเว้นวรรคและยังเนื่องมาจากยุคสมัยที่เปลี่ยนไปดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้น การเว้นวรรคในระดับนี้จึงเป็นปัญหาสำหรับเจ้าของภาษาด้วย

2) กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาสูงหรือกลุ่มสูง (NNSH)

ในกลุ่มสูงสามารถทำการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์เฉลี่ยดีที่สุดที่สุดในหลักเกณฑ์เฉพาะที่ระดับเครื่องหมายคือ ทำได้ 40.15% รองมาคือ ในหลักเกณฑ์ทางเลือก ทำได้ 31.23% และทำได้น้อยที่สุดในหลักเกณฑ์เฉพาะที่ระดับคำ ทำได้เพียง 14.04% ซึ่งต่างจากเจ้าของภาษาอย่างเห็นได้ชัดที่ทำได้ดีที่สุดในระดับคำ ผลความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มสูงเมื่อแยกตามเกณฑ์ที่ 1-5 แล้วพบว่า การเว้นวรรคในเกณฑ์ที่ 1 ระดับประโยค กลุ่มสูงสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ที่ดีที่สุด ทำได้ 53.48% เมื่อเทียบกับระดับอื่น ๆ ผู้วิจัยเห็นว่า สาเหตุที่กลุ่มสูงสามารถเว้นวรรคได้ดีในระดับประโยค เนื่องจากการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มายังภาษาที่สองในทางบวก (Positive L1 Transfer) เนื่องจากการเขียนในภาษาญี่ปุ่นจะใช้เครื่องหมายมหัพภาคญี่ปุ่น (。)

แสดงการจบประโยคและในภาษาไทยไม่ใช่เครื่องหมายนี้แสดงการจบประโยค แต่ใช้การเว้นวรรคแทนจึงทำให้ผู้เรียนสามารถสรุปและเกิดการถ่ายโอนในเชิงบวกได้ว่า ในภาษาไทยจะใช้การเว้นวรรคแทนเครื่องหมายห้พภาคเพื่อแสดงการจบประโยค นอกจากนั้นยังอาจมาจากการถ่ายโอนมาจากประสบการณ์การเรียนรู้ (Transfer of Training) หรือจากการสอนของอาจารย์ผู้สอน

ส่วนเกณฑ์ที่ 5.2 ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลัง ที่ทำได้ดีรองจากระดับประโยคนั้น กลุ่มสูงทำการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 50% ผู้วิจัยเห็นว่าสาเหตุที่กลุ่มสูงสามารถทำได้ค่อนข้างดีเนื่องมาจากการถ่ายโอนมาจากประสบการณ์การเรียนรู้ (Transfer of Training) และกลวิธีในการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of SLA) เนื่องจากว่าเครื่องหมายในแบบทดสอบในเกณฑ์นี้เป็นไม้ยมกซึ่งเป็นเครื่องหมายพิเศษที่มีเฉพาะในภาษาไทย จึงทำให้อาจารย์ผู้สอนมีการเน้นเป็นพิเศษและผู้เรียนก็ให้ความสำคัญกับเครื่องหมายพิเศษนี้ด้วย ซึ่งเมื่อเทียบกับการเว้นวรรคระดับเครื่องหมายที่เป็นตำแหน่งระหว่าง (เกณฑ์ที่ 5.1) นั้นจะเป็นเครื่องหมายสากล เช่น เครื่องหมายอัฒประกาศ เครื่องหมายวงเล็บ เป็นต้น ทำให้ผู้เรียนไม่ได้ให้ความสำคัญเท่า จึงทำได้เพียง 30.3% และเมื่อพิจารณาเกณฑ์ที่ 5.1 ที่เครื่องหมายวงเล็บเปิดและวงเล็บปิดที่อยู่ในแบบทดสอบ พบว่า กลุ่มสูงส่วนใหญ่จะเว้นวรรคที่วงเล็บปิดมากกว่า เนื่องจากมีลักษณะของการจบประโยคมากกว่า

ในระดับอนุพากย์และระดับวลีซึ่งอยู่ในหลักเกณฑ์ทางเลือก กลุ่มสูงทำได้ค่อนข้างต่ำคือ ทำได้เพียง 25.25% และ 14.97% ตามลำดับ แน่นอนว่าจะแนบที่ทำได้ตามเกณฑ์ค่อนข้างต่ำของกลุ่มสูงนี้ไม่ได้มาจากจันลีลาในการเขียนของกลุ่มสูง ซึ่งเป็นความสามารถในระดับสูง ผู้วิจัยเห็นว่า คະแนบที่ค่อนข้างต่ำนี้เกิดจากการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มายังภาษาที่สองในทางลบ (Negative L1 Transfer) คือ ในระดับอนุพากย์ในภาษาญี่ปุ่นไม่ได้เว้นวรรคระหว่างประโยคย่อย แต่จะใช้เครื่องหมายจุลภาคญี่ปุ่น (、) คั่นระหว่างประโยคย่อย ต่างจากภาษาไทยที่จะใช้การเว้นวรรคแทนโดยจะยึดหลักที่คำสันธานคือ จะมีการเว้นวรรคระหว่างประโยคย่อยกับคำสันธานเชื่อมประโยค เช่น คำ “และ แต่” เป็นต้น (เกณฑ์ที่ 2.1) และการเว้นวรรคระหว่างคำ “ว่า” กับประโยคที่ตามมา (เกณฑ์ที่ 2.2) ซึ่งไม่มีในภาษาญี่ปุ่น จึงเป็นเหตุให้กลุ่มผู้เรียน

ทำคะแนนได้น้อยในส่วนนี้ ส่วนในระดับวลีก็เช่นกันที่ในภาษาญี่ปุ่นจะไม่มีการเว้นวรรคในหลักเกณฑ์เหล่านี้

1. การเว้นวรรคระหว่างข้อความที่เป็นหัวข้อกับประโยคที่ตามมา (เกณฑ์ที่ 3.1)
2. การเว้นวรรคระหว่างกลุ่มอักษรย่อ (เกณฑ์ที่ 3.2)
3. การเว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข (เกณฑ์ที่ 3.3)
4. การเว้นวรรคระหว่างวันกับเวลา (เกณฑ์ที่ 3.4)
5. การเว้นวรรคระหว่างหน่วยมาตรากับข้อความที่ตามมา (เกณฑ์ที่ 3.5)
6. การเว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือไทยกับตัวหนังสือภาษาอื่น (เกณฑ์ที่ 3.6)
7. การเว้นวรรคระหว่างรายการต่าง ๆ เพื่อแยกรายการ(เกณฑ์ที่ 3.7)

จึงทำให้เกิดการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สองคือ กลุ่มผู้เรียนไม่เว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยเหมือนภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นภาษาแม่ จากที่ได้กล่าวไปแล้ว หลักเกณฑ์ในระดับนี้เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือก ทำให้มีลักษณะของความเป็นลีลาเฉพาะตัวของผู้เขียนด้วยซึ่งยากต่อการสอนแม้แต่ตัวเจ้าของภาษาเอง ด้วยเหตุนี้การเว้นวรรคในระดับนี้จึงเป็นปัญหาในการเขียนของกลุ่มสูงด้วย

เมื่อพิจารณาความสามารถในการเว้นวรรคในระดับคำที่เป็นหลักเกณฑ์เฉพาะของกลุ่มสูง ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ที่ทำได้แตกต่างจากเจ้าของภาษามากที่สุดและทำการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ต่ำที่สุดคือ ในเกณฑ์ที่ 4.1 ระดับคำชี้เฉพาะ ทำได้ 11.82% ในเกณฑ์ที่ 4.2 ระดับคำเฉพาะตำแหน่งระหว่าง ทำได้ 4.55% และในเกณฑ์ที่ 4.3 ระดับคำเฉพาะตำแหน่งหน้าและหลัง ทำได้ 25.76% จะเห็นได้ว่า กลุ่มสูงสามารถทำได้ถูกต้องน้อยมาก ในบางเกณฑ์อาจเรียกได้ว่าแทบจะไม่มีความสามารถในการเว้นวรรคในระดับนี้เลย เนื่องจากในภาษาแม่ นั่นคือ ภาษาญี่ปุ่น เป็นภาษาที่ลักษณะของตัวอักษรซึ่งมีอยู่ 3 แบบ เป็นแนวคิดแบบแทนคำอยู่แล้ว จึงไม่มีการเว้นวรรคในระดับคำเลย ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจึงไม่เว้นวรรคในภาษาเป้าหมาย (ภาษาไทย) ตามภาษาแม่ แสดงให้เห็นการถ่ายโอนระบบจากภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สองในทางลบ

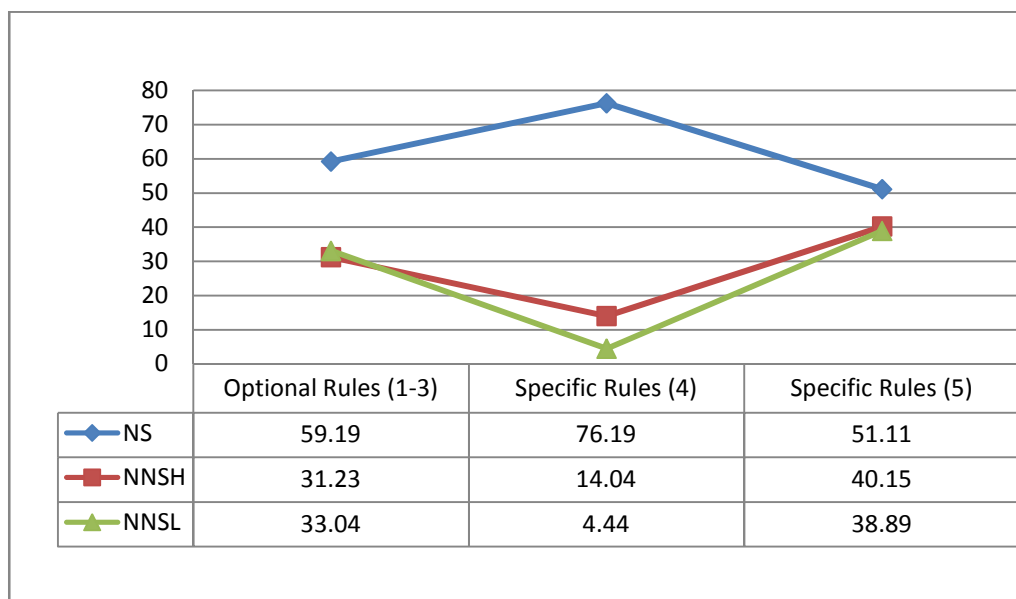
- 3) กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำหรือกลุ่มต่ำ (NNSL)

ความสามารถในการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ของกลุ่มต่ำนั้นมีทิศทางเป็นไปในแนวเดียวกับกลุ่มสูงทุกประการ เพียงแต่มีคะแนนร้อยละที่แตกต่างกันดังนี้ คะแนนเฉลี่ยที่ดีที่สุดอยู่ในหลักเกณฑ์เฉพาะที่ระดับเครื่องหมาย คือ ทำได้ 38.89% รองมาคือ ในหลักเกณฑ์ทางเลือก ทำได้ 33.04% และทำได้น้อยที่สุดในหลักเกณฑ์เฉพาะที่ระดับคำ ทำได้เพียง 4.44% ผลความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มต่ำเมื่อแยกตามเกณฑ์ที่ 1-5 แล้วพบว่า การเว้นวรรคในเกณฑ์ที่ 1 ระดับประโยค กลุ่มต่ำสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ที่ดีที่สุด ทำได้ 50.33% ลำดับต่อมาคือ เกณฑ์ที่ 5.2 ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลัง ทำได้ 44.44% และเกณฑ์ที่ 5.1 ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งระหว่าง ทำได้ 33.33%

ส่วนในระดับอนุภาค กลุ่มต่ำทำได้ 37.04% ซึ่งทำได้สูงกว่าในระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งระหว่าง ซึ่งเป็นเพียงจุดเดียวที่ลำดับความสามารถในการเว้นวรรคต่างจากกลุ่มสูง ส่วนในระดับวลี กลุ่มต่ำทำได้ค่อนข้างต่ำคือ ทำได้เพียง 11.76% เมื่อพิจารณาความสามารถในการเว้นวรรคในระดับคำที่เป็นหลักเกณฑ์เฉพาะของกลุ่มต่ำ ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ที่ทำได้แตกต่างจากเจ้าของภาษามากที่สุดเช่นกันและทำการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ต่ำที่สุดคือ ในเกณฑ์ที่ 4.1 ระดับคำชี้เฉพาะ ทำได้ 2.22% ในเกณฑ์ที่ 4.2 ระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่าง ทำได้ 0% และในเกณฑ์ที่ 4.3 ระดับคำเฉพาะตำแหน่งหน้าและหลัง ทำได้ 11.11% จะเห็นได้ว่า กลุ่มต่ำสามารถทำได้ถูกต้องน้อยมาก ในบางเกณฑ์เรียกได้ว่า ไม่มีความสามารถในการเว้นวรรคในระดับนี้เลย จากที่ได้กล่าวไปแล้วในกลุ่มสูงว่า เนื่องจากในภาษาแม่ (ภาษาญี่ปุ่น) ไม่มีการเว้นวรรคในระดับคำเลย ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจึงไม่เว้นวรรคในภาษาเป้าหมาย (ภาษาไทย) ตามภาษาแม่ แสดงให้เห็นการถ่ายโอนระบบจากภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สองในทางลบ จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การเว้นวรรคในทุกระดับเป็นปัญหาในการเว้นวรรคของกลุ่มต่ำ ยกเว้นในระดับประโยคที่ทำการเว้นวรรคได้ในระดับปานกลางและปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ การเว้นวรรคในระดับคำ

4) เปรียบเทียบความสามารถในการเว้นวรรคในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม

จากที่ได้กล่าวไปแล้ว สามารถแสดงให้เห็นภาพความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มตามลักษณะของหลักเกณฑ์ ดังภาพที่ 4.2

ภาพที่ 4.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเว้นวรรคตามลักษณะของหลักเกณฑ์

จากภาพที่ 4.2 เห็นได้ว่า เจ้าของภาษาทำการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์มากที่สุดในระดับคำ ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์เฉพาะ ลำดับต่อมาคือ หลักเกณฑ์ทางเลือก และที่ทำได้ต่ำที่สุดคือ หลักเกณฑ์เฉพาะ ระดับเครื่องหมาย โดยที่ค่าเฉลี่ยในทั้งสามกลุ่มนี้มากกว่า 50% ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มอย่างเห็นได้ชัดที่ค่าเฉลี่ยในแต่ละกลุ่มนั้นต่ำกว่า 50% โดยที่กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มทำคะแนนเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ใกล้เคียงเจ้าของภาษามากที่สุดในหลักเกณฑ์เฉพาะ ระดับเครื่องหมาย และยังเป็นหลักเกณฑ์ที่ทำให้ได้ดีที่สุดด้วย รองมาคือ หลักเกณฑ์ทางเลือก และที่ทำได้ต่ำมากและต่ำที่สุดคือ ในหลักเกณฑ์เฉพาะ ระดับคำ ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มทำได้แตกต่างจากเจ้าของภาษามากที่สุดด้วย เมื่อพิจารณาความสามารถในการเว้นวรรคระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความสามารถใกล้เคียงกัน สังเกตได้จากลักษณะของกราฟที่ซ้อนทับกันอยู่ ยกเว้นในหลักเกณฑ์เฉพาะ ระดับคำที่ทั้งสองกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดจากภาพที่ 4.2 ที่กลุ่มสูงจะเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์สูงกว่ากลุ่มต่ำ แสดงให้เห็นว่า ในการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นแล้วอาจารย์ผู้สอนควรจะเน้นการเว้นวรรคในระดับคำให้มาก เพื่อที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาได้ใกล้เคียงภาษาเป้าหมายมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งสามกลุ่มตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคในแต่ละระดับ ดังแสดงภาพที่ 4.3

ภาพที่ 4.3 เปรียบเทียบความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคในแต่ละระดับ

จากภาพที่ 4.3 เจ้าของภาษาสามารถเว้นวรรคตามเกณฑ์ได้มากที่สุดในระดับคำเฉพาะ ตามมาด้วยระดับประโยคที่ทำได้ดีค่อนข้างดี ส่วนในระดับเครื่องหมายและระดับอนุพยางค์ทำได้ปานกลาง ระดับที่แย่ที่สุดของเจ้าของภาษาคือ ระดับคำชี้เฉพาะและระดับวลีที่ทำได้ดีค่อนข้างต่ำ ดังนั้นปัญหาในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาคือ การเว้นวรรคในระดับอนุพยางค์ ระดับวลี ระดับคำชี้เฉพาะ และระดับเครื่องหมาย ส่วนกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มทำได้ดีที่สุดในระดับประโยคเท่านั้น รองลงมาคือ การเว้นวรรคในระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลัง ซึ่งทำได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด ในระดับอื่น ๆ ทำได้ดีค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะในระดับคำที่ทำได้ดีต่ำมาก จึงสามารถสรุปได้ว่า การเว้นวรรคในทุกระดับเป็นปัญหาในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดยที่ในระดับประโยคจะเป็นปัญหาน้อยที่สุด และระดับคำเป็นปัญหาใหญ่ที่สุด

นอกจากนั้น คะแนนร้อยละของความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำในเกือบทุกระดับ ยกเว้นระดับอนุพยางค์และระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งระหว่างเท่านั้นที่

กลุ่มต่ำทำได้มากกว่ากลุ่มสูง แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์ภาษามีผลต่อความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ซึ่งประสบการณ์ภาษามีผลมากที่สุดในการเว้นวรรคระดับคำ เนื่องจากในระดับคำ กลุ่มสูงทำคะแนนร้อยละได้มากกว่ากลุ่มต่ำค่อนข้างมาก เมื่อเทียบกับในระดับอื่น ๆ ที่ทำได้ใกล้เคียงกัน จุดนี้เองที่ชี้ให้เห็นว่า ระดับคำเป็นระดับที่เมื่อผู้เรียนมีประสบการณ์ภาษาสูงจะทำให้มีความสามารถในการเว้นวรรคใกล้เคียงเจ้าของภาษามากกว่าประสบการณ์ต่ำ

ส่วนในระดับอนุพากย์ที่กลุ่มสูงทำได้ 25.25% ซึ่งทำได้น้อยกว่ากลุ่มต่ำค่อนข้างมากที่ทำได้ 37.04% นั้นไม่ได้หมายความว่ากลุ่มสูงมีความสามารถในการเว้นวรรคน้อยกว่ากลุ่มต่ำ เนื่องจากว่า หลักเกณฑ์นี้เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือกที่ผู้เขียนจะเว้นวรรคหรือไม่เว้นก็ได้เป็นวัจนลีลาในการเขียนของผู้ใช้ภาษา จึงอาจทำให้กลุ่มสูงที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาจากของจริงมากกว่ากลุ่มต่ำ เกิดวัจนลีลาในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ จากภาพที่ 4.3 จะเห็นได้ว่าระดับนี้เป็นเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่กลุ่มต่ำทำได้มากกว่ากลุ่มสูงค่อนข้างมาก ส่วนคะแนนของกลุ่มต่ำที่มากกว่ากลุ่มสูงเล็กน้อยในระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งระหว่าง ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นคะแนนที่ไม่แตกต่างกันมากนัก และไม่ได้เป็นผลมาจากวัจนลีลาในการเขียน

จากที่กล่าวมาจึงนำไปสู่ข้อเสนอแนะที่ว่า อาจารย์ผู้สอนควรจะเน้นย้ำหลักเกณฑ์การเว้นวรรคในระดับคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่าง ที่ผู้เรียนทำได้ต่ำมาก เพื่อที่ผู้เรียนจะได้สามารถพัฒนาตนเองไปสู่ภาษาเป้าหมายได้อย่างเจ้าของภาษา เนื่องจากการเว้นวรรคในระดับคำเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวในภาษาไทยจึงต้องอาศัยการสอนจากอาจารย์ จากการฝึกฝนด้วยตนเอง และจากประสบการณ์การสัมผัสภาษาของผู้เรียนด้วย

4.3 การเว้นวรรคเกินจากหลักเกณฑ์การเว้นวรรค

4.3.1 การเว้นวรรคเกินในกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

จากแบบทดสอบพบว่า เจ้าของภาษามีการเว้นวรรคเกินจากหลักเกณฑ์การเว้นวรรคทั้งหมด 11 ตำแหน่ง โดยในแต่ละตำแหน่งจะมีความถี่ในการเว้นวรรคแตกต่างกันไปดังนี้

1. “เขา/x1/คือ/x2/ร้อยเอก...”

มีเจ้าของภาษาจำนวน 2 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “เขา” และ “คือ” และมี 8 คน ที่เว้นวรรคระหว่างคำว่า “คือ” และ “ร้อยเอก” โดยที่ให้เหตุผลว่า “หน้าคำว่า “คือ”” “หลังคำว่า “คือ”” และ “เน้นยศ” ซึ่งไม่ได้อยู่ในหลักเกณฑ์ ส่วนกลุ่มสูงพบเพียงคนเดียวเท่านั้น โดยเหตุผลคือ “เว้นวรรคหน้าชื่อคน” กลุ่มต่ำไม่ได้เว้นวรรคตำแหน่งนี้ การเว้นวรรคหน้าหรือหลังคำว่า “คือ” ไม่ได้มีกำหนดไว้ในหลักเกณฑ์การเว้นวรรค แต่เป็นที่นิยมจึงจัดได้ว่า การเว้นวรรคหน้าหรือหลังคำว่า “คือ” นี้เป็นวันจลีลาในการเขียนของเจ้าของภาษา

2. “อาเบะจะมาทำงานที่บริษัท/x/โตโมะ จำกัด

มีเจ้าของภาษาจำนวน 5 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “บริษัท” และ “โตโมะ” โดยที่ให้เหตุผลว่า “ระหว่างบริษัทกับชื่อ” ซึ่งไม่ได้อยู่ในหลักเกณฑ์ ส่วนกลุ่มและกลุ่มต่ำไม่ได้เว้นวรรคตำแหน่งนี้

3. “บริษัทนี้อยู่ที่/x/ถนนสาร”

มีเจ้าของภาษาเพียง 2 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “ที่” และ “ถนน” โดยที่ให้เหตุผลว่า “หน้าการบอกที่อยู่ให้เห็นชัดเจน” ซึ่งไม่ได้อยู่ในหลักเกณฑ์ ส่วนกลุ่มและกลุ่มต่ำไม่ได้เว้นวรรคตำแหน่งนี้

4. “อาหารไทย/x/และบาบิควประเภทต่าง ๆ”

มีเจ้าของภาษาจำนวน 10 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “อาหารไทย” และ “และ” โดยที่ให้เหตุผลว่า “ระหว่างตัวอย่าง” และ “หน้าคำว่า “และ”” ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ในหลักเกณฑ์

แต่เป็นข้อยกเว้น เนื่องจากมีเพียง 2 ตัวอย่างจึงไม่ต้องเว้น ส่วนกลุ่มสูงพบ 2 คนและกลุ่มต่ำพบคนเดียวเท่านั้น

5. “ภรรยาของผมชอบกินเนื้อ สุนัข/x/ผมก็ชอบมาก”

มีเจ้าของภาษาจำนวน 13 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “สุนัข” และ “ผม” โดยที่ให้เหตุผลว่า “จบประโยค” และ “เริ่มประโยคใหม่” ซึ่งเป็นประโยคและเหตุผลที่ถูกต้อง และเป็นสิ่งที่อยู่ในหลักเกณฑ์ เพียงแต่ว่าเมื่อเว้น ณ ตำแหน่งนี้ทำให้ความหมายในตอนแรกที่ต้องการสื่อนั้นเปลี่ยนแปลงไป จึงเป็นการเว้นวรรคเกินที่ผิด ซึ่งน่าจะเกิดมาจากความลังเลในความหมายของประโยคที่ถามว่า “เนื้อ” หรือ “เนื้อสุนัข” ส่วนกลุ่มสูงพบ 3 คน และกลุ่มต่ำพบ 3 คนเช่นกัน

6. “ดั่งนั้น/x1/ที่นั่น/x2/พวกเรารวมทั้งสุนัขของผมจะมีความสุขกันมาก”

ในตำแหน่งที่ /x1/ มีเจ้าของภาษาจำนวน 9 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “ดั่งนั้น” และ “ที่นั่น” โดยที่ให้เหตุผลว่า “คำ ดั่งนั้น” ซึ่งไม่มีในหลักเกณฑ์ การเว้นวรรคที่นี่ไม่พบในกลุ่มผู้เรียนเลย ในตำแหน่งที่ /x2/ มีเจ้าของภาษาจำนวน 6 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “ที่นั่น” และ “พวกเรา” โดยที่ให้เหตุผลว่า “ขึ้นต้นประโยค” “หนึ่งใจความ” “เป็นจังหวะในการอ่าน” และ “เน้น” ซึ่งเป็นเว้นวรรคที่ไม่ได้ทำให้เสียความไป และเหตุผลที่ให้มานั้นเป็นเหตุผลที่อยู่ในหลักเกณฑ์ทางเลือก การเว้นวรรคในจุดนี้จึงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของผู้เขียนมากกว่า จึงไม่ผิดที่จะเว้นวรรคที่นี่ การเว้นวรรคที่นี่พบในกลุ่มสูง 2 คนและในกลุ่มต่ำ 2 คน โดยให้เหตุผลว่าเป็นการเริ่มต้นประโยคใหม่

7. “และที่สำคัญ/x/ผมรู้จักเจ้าของสวนสัตว์ด้วย”

มีเจ้าของภาษาจำนวน 8 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “และที่สำคัญ” และ “ผม” โดยที่ให้เหตุผลว่า “ขึ้นต้นประโยค” และ “เน้น” ซึ่งเป็นเว้นวรรคที่ไม่ได้ทำให้เสียความไป และเหตุผลที่ให้มานั้นเป็นเหตุผลที่อยู่ในหลักเกณฑ์ทางเลือก การเว้นวรรคในจุดนี้จึงเหมือนข้อข้างต้นที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของผู้เขียนมากกว่า จึงไม่ผิดที่จะเว้นวรรคที่นี่ การเว้นวรรคที่นี่พบในกลุ่มสูง 2 คนและในกลุ่มต่ำ 2 คน โดยให้เหตุผลว่าเป็นการเริ่มต้นประโยคใหม่โดยมีประธาน และ

กลุ่มสูงคนหนึ่งให้เหตุผลว่า “มีคำว่า “ที่สำคัญ” เป็นการเน้นความซึ่งเป็นการให้เหตุผลที่เหมือนเจ้าของภาษา

8. “หม่อมราชวงศ์/x/บัวขาว”

มีเจ้าของภาษาจำนวน 7 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “หม่อมราชวงศ์” และ “บัวขาว” โดยที่ให้เหตุผลว่า “แยกยศกับชื่อ” ซึ่งเป็นเหตุผลที่ไม่ถูกต้องสำหรับตำแหน่งนี้ จึงเป็นการเว้นวรรคเกินที่ผิด การเว้นวรรคที่นี้พบในกลุ่มสูง 4 คนและในกลุ่มต่ำ 3 คน โดยให้เหตุผลว่าเป็นการเริ่มต้นประโยคใหม่โดยมีประธาน ซึ่งเป็นเหตุผลที่ผิดที่เช่นกัน เนื่องจากบัวขาวไม่ได้เป็นประธานของประโยค

9. “ส่วน/x/ศาสตราจารย์นั้น...”

มีเจ้าของภาษาจำนวน 4 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “ส่วน” และ “ศาสตราจารย์” โดยที่ให้เหตุผลว่า “เริ่มประโยคใหม่” และ “หลังชื่อ” ซึ่งเป็นเหตุผลที่ไม่ถูกต้องสำหรับตำแหน่งนี้ เนื่องจากเริ่มประโยคใหม่ที่คำว่า “ส่วน” จึงเป็นการเว้นวรรคเกินที่ผิด การเว้นวรรคที่นี้พบในกลุ่มสูง 3 คนและในกลุ่มต่ำ 1 คน โดยให้เหตุผลว่าเป็นการเริ่มต้นประโยคใหม่โดยมีประธาน ซึ่งเป็นเหตุผลที่ผิดที่เช่นกัน

10. “...ทุกวันอังคาร/x/-/x/วันอาทิตย์...”

มีเจ้าของภาษาจำนวน 2 คน เว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายติดกัน (-) โดยที่ให้เหตุผลว่า “หน้าและหลังเครื่องหมายติดกัน” ซึ่งไม่ได้มีกำหนดไว้ในหลักเกณฑ์ จึงเป็นเหตุผลที่ไม่ตรงกับหลักเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้ สำหรับตำแหน่งนี้ จึงเป็นการเว้นวรรคเกินที่ผิด การเว้นวรรคที่นี้ไม่พบในกลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่ม

11. “ผมจะพาอาเบะไปวันอาทิตย์ จะได้เจอ/x/และรู้จักกับ...”

มีเจ้าของภาษาจำนวน 5 คน เว้นวรรคระหว่างคำว่า “เจอ” และ “และ” โดยที่ให้เหตุผลว่า “เว้นหน้าคำว่า “และ”” ในข้อนี้ถือเป็นเหตุผลที่ถูกต้อง แต่สำหรับตำแหน่งนี้แต่

ที่ไม่เว้นวรรคเนื่องจากราชบัณฑิตได้กำหนดไว้ว่าถ้าเป็นประโยคสั้นไม่ต้องเว้น จึงถือเป็นการเว้นวรรคเกินซึ่งเป็นเอกลักษณ์ในการเขียนของผู้เขียนแต่ละคน การเว้นวรรคที่นี่ไม่พบในกลุ่มผู้เรียนเลย

การเว้นวรรคเกินที่พบในเจ้าของภาษาทั้ง 11 ข้อนี้ ส่วนใหญ่เป็นการเว้นวรรคเกินที่ไม่ได้ทำให้เสียความไป ยกเว้นในข้อที่ 5 และ 9 ที่การเว้นวรรคเกินนี้ทำให้เสียความไป ลือความได้ไม่ถูกต้อง

4.3.2 การเว้นวรรคเกินในกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่เกินจากเจ้าของภาษา

นอกจากการเว้นวรรคเกินที่เหมือนเจ้าของภาษาดังที่ไปแล้ว กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นยังมีการเว้นวรรคเกินอีกดังนี้

1. การเว้นหน้าคำสันธานจำพวก “ก็ ที่ แต่” โดยให้เหตุผลว่า “หน้าคำสันธาน” เช่น ในประโยค

พบในกลุ่มสูง

“ผม/1 /ก็คิดถึงช่วงเวลา/1 /ที่ผมเคยไปเรียน...”

“มันเป็นเวลา/ 1/ที่สนุกมาก”

“...จากเพื่อนญี่ปุ่น/ 1/ที่เป็นตำรวจ”

“ผมดีใจมาก/1/ที่จะได้เจอ...”

“อาเบะจะมาทำงาน/1/ที่บริษัท...”

“และมีร้านอาหาร/1/ที่มีแต่...”

“...ได้มาจากการ/1/ที่ท่านเรียน...”

พบในกลุ่มต่ำ

“และร้านอาหารที่มี/2/แต่อาหารอร่อย...”

“เมื่อเดือนที่/1/แล้ว...”

พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

“เพราะพวกเราไม่ได้เจอกันมานาน/ /แล้ว” (NNSH=2, NNSL=4)

2. การเว้นวรรคหน้าคำจำพวกคำนามและคำสรรพนามโดยให้เหตุผลว่า
“เป็นประธานของประโยค” เช่น ในประโยค

พบในกลุ่มสูง “ดั่งนั้นที่นั่นพวกเรารวมทั้ง2/สุนัขของผม...”

“เพราะเป็นลูกของพระวรวงศ์/2/เธอ พระองค์เจ้าสมรึก”

พบในกลุ่มต่ำ “ดั่งนั้นที่นั่นพวกเรารวมทั้งสุนัขของ/1/ผม...”

พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

“ผมดีใจมากที่จะได้เจอ/ /อาเบะ เพราะ...” (NNSH=1, NNSL=1)

“ท่านบอก/ /ผมว่า...” (NNSH=1, NNSL=1)

สรุปได้ว่า เจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีการเว้นวรรคเกินจากเกณฑ์ทั้งที่เป็นการเว้นวรรคที่ทำให้สื่อความหมายผิดพลาดได้ และการเว้นวรรคที่ไม่ได้ทำให้สื่อความหมายเบี่ยงเบนไป แต่เป็นลีลาเฉพาะบุคคลในการเขียนซึ่งไม่ตรงหรือเกินจากหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่กำหนด การเว้นวรรคเกินที่พบเฉพาะในกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นเท่านั้น คือ การเว้นวรรคหน้าคำสันธานจำพวก “ก็ ที่ แต่” และเว้นวรรคทุกคำนามและคำสรรพนามที่คิดว่าเป็นประธานของประโยค ซึ่งทำให้เป็นการเว้นวรรคเกินที่ผิด

4.4 การแก้ไขคำตอบตำแหน่งที่เว้นวรรคที่เกิดในระหว่างการทำแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์

จากที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 3 ว่า ในแบบทดสอบการเว้นวรรคนั้นจะใช้กระดาษทำสำเนาด้วย เพื่อนำแบบทดสอบที่เป็นกระดาษสำเนาไปใช้ในการทำแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ เนื่องจากว่า ในระหว่างการทำแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ กลุ่มตัวอย่างสามารถเปลี่ยนคำตอบตำแหน่งที่ต้องการเว้นวรรคได้ การใช้กระดาษสำเนาทำให้ผู้วิจัยทราบว่าคำตอบที่กลุ่มตัวอย่างให้มานี้เกิดในตอนแรกที่ทำแบบทดสอบ (สีของปากกาจะเป็นสีของกระดาษสำเนา) หรือเกิดขึ้นในตอนหลังคือ แก้ไขคำตอบระหว่างการทำแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ (สีของปากกาจะเป็นสีของปากกาหรือดินสอ ไม่ใช่รอยจากกระดาษสำเนา)

1. การแก้ไขคำตอบจากผิดเป็นถูก แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุได้ว่า คำตอบแรกนั้นเป็นการทำผิดโดยความประมาทของกลุ่มตัวอย่าง (Mistake) โดยที่เมื่อกลุ่มตัวอย่างได้อ่านบททวนอีกครั้งก็สามารถระบุได้ว่า คำตอบที่ให้มาครั้งแรกนั้นผิดและสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้จากการได้พิจารณาและไตร่ตรองมากขึ้น การได้อ่านอีกครั้งจึงเหมือนเป็นการตรวจคำตอบของตัวเองและได้เห็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากความประมาท ซึ่งไม่ใช่ข้อผิดพลาดที่เกิดจากข้อผิดพลาด (Error) เช่น การเว้นวรรคในประโยค

1) “บริษัท/ /โท โมะ จำกัด” ในการทำตอนแรกกลุ่มตัวอย่างเว้นวรรคระหว่างคำว่า “บริษัท” และ “โท โมะ” แต่เมื่อได้พิจารณาอีกครั้งจึงเกิดการแก้ไขให้ถูกต้องโดยไม่เว้นวรรคที่ตำแหน่งนั้น

2) “ภรรยาของผมชอบกินเนื้อ สุนัข/ /ผมก็ชอบมาก” เป็นประโยคที่มีความกำกวม ทำให้เกิดการลังเลในการเว้นวรรค เมื่อกลุ่มตัวอย่างได้อ่านบทความอีกครั้ง จึงได้เห็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากความประมาทของตนเอง ทำให้สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้คือ มีการเปลี่ยนคำตอบจากการเว้นวรรคหลังสุนัขเป็นหน้าสุนัข เมื่อแก้ไขแล้วจึงสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง

3) “...ไม่ได้เจอกันมานาน/ /แล้ว อาเบะจะมาทำงาน...” ในตอนแรกกลุ่มตัวอย่างเว้นหน้าคำว่า “แล้ว” ซึ่งผิด แต่เมื่อได้กลับมาอ่านอีกครั้งหนึ่ง จึงสามารถระบุข้อผิดพลาดได้ ถือว่าเป็นข้อผิดพลาดแบบประมาท (Mistake)

นอกจากนี้ยังมีการเว้นวรรคเพิ่มขึ้นมาในระหว่างที่ทำแบบทดสอบความรู้ อภิภาษาศาสตร์ด้วย เมื่อกลุ่มตัวอย่างได้มีเวลาอ่านบททวนอีกครั้งหนึ่งจึงสามารถแก้ไขในส่วนที่ไม่ได้เว้นวรรคในตอนแรกได้ นั่นคือ การเว้นวรรคในประโยค “เขาสูง/ /2/ /เมตร”

2. การแก้ไขคำตอบจากถูกเป็นผิด คือ กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุตำแหน่งการเว้นวรรคได้ถูกต้องในตอนแรก แต่เมื่อได้อ่านอีกครั้งหนึ่งจึงเกิดการลังเลไม่แน่ใจในคำตอบหรืออาจจะไม่สามารถหาเหตุผลในการเว้นวรรคได้ ทำให้เกิดการเปลี่ยนคำตอบเป็นคำตอบที่ผิดโดยยกเลิกการเว้นวรรค ณ ตำแหน่งที่ถูกต้องนั้น ๆ แสดงให้เห็นว่า การแก้ไขคำตอบนี้เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากข้อผิดพลาด (Error) เช่น การเว้นวรรคในประโยค

1) “แล้วจึงไปทำงานที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด/ /โท โมะ”

2) “...ผมเคยไปเรียนภาษาญี่ปุ่น/ณ/ /โตเกียว”

3) “ผมมีเพื่อนชาวต่างชาติหลายคน/ /เช่น/ /คนญี่ปุ่น...”

ตัวอย่างที่ให้มานั้น กลุ่มตัวอย่างได้เว้นวรรค ณ ตำแหน่งที่ถูกต้อง แต่ในขณะที่ทำแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ กลุ่มตัวอย่างมีการเปลี่ยนคำตอบคือ ยกเลิกการเว้นวรรค ณ ตำแหน่งที่ถูกต้องนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า อาจะมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถใช้ความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรค ณ ตำแหน่งดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างจึงเลือกที่จะเปลี่ยนคำตอบ

กล่าวโดยสรุป ในการแก้ไขคำตอบตำแหน่งที่เว้นวรรคที่เกิดในระหว่างการทำแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์นั้นส่วนใหญ่เกิดในระดับคำที่กลุ่มตัวอย่างเกิดความลังเลในการเว้นวรรคเมื่อได้อ่านบทวนแบบทดสอบอีกครั้ง และการแก้ไขคำตอบจากผิดเป็นถูกแสดงให้เห็นว่า ข้อผิดพลาดที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้นในตอนแรกนั้นเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากความประมาท (mistake) ส่วนการแก้ไขคำตอบจากถูกเป็นผิดนั้นเป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนสร้างขึ้น (error)

บทที่ 5

ผลความรู้ภาษาศาสตร์ของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นในการเว้นวรรค

ในบทนี้จะอภิปรายความรู้ภาษาศาสตร์ (Metalinguistic Knowledge; MLK) ในการเว้นวรรคที่กลุ่มตัวอย่างใช้แสดงผลในการเว้นวรรค ณ ตำแหน่งต่าง ๆ ในแบบทดสอบการเว้นวรรค ซึ่งจะวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือ เพื่อศึกษาความรู้ภาษาศาสตร์ของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

การวิเคราะห์ความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างในเชิงปริมาณจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของคำอธิบายความรู้ภาษาศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างดังที่ได้อธิบายไว้ในบทที่ 3 ซึ่งเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างให้มานี้ ผู้วิจัยไม่ได้ปรับแต่งคำพูดใหม่ จึงเป็นคำพูดที่กลุ่มตัวอย่างให้มา เหตุผลเหล่านี้จะแบ่งออกเป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือ

ก. เหตุผลที่ชัดเจน (Explicit reason) คือ เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างใช้หลักภาษาในการอธิบายการตัดสินใจการเว้นวรรค ณ ตำแหน่งนั้น ๆ เหตุผลที่ชัดเจนเป็นประเภทกฎไวยากรณ์หรือคำอธิบายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่ชัดเจน ในเหตุผลที่ชัดเจนนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้เหตุผลที่จำแนกเป็นประเภทใหญ่ได้ 2 ประเภท คือ

1. ความรู้ที่ชัดเจนประเภทรูปภาษา (Form) คือ การให้เหตุผลการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับรูปภาษาแบ่งเป็น

1.1 วากยสัมพันธ์ (Syntax) คือ การให้เหตุผลในการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้ทางด้านโครงสร้างประโยค เช่น “จบประโยค ขึ้นประโยคใหม่”

1.2 หน่วยคำ (Lexicon) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ทางด้านคำเป็นเกณฑ์ในการเว้นวรรค เช่น “เว้นวรรคระหว่างยศกับชื่อ เว้นวรรคหน้าและหลังคำ “ณ ธ” ”

1.3 หน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntactico-Lexicon) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ทางด้านคำที่เป็นคำไวยากรณ์ เช่น “เว้นวรรคเนื่องจากมีคำว่า แต่”

1.4 รูปเครื่องหมาย (Symbol Form) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับรูปของเครื่องหมายที่ใช้ในทางภาษา เช่น “เว้นวรรคหลังเครื่องหมายวงเล็บปิด”

1.5 วากยสัมพันธ์และหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntax + Syntactico-lexicon) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ เช่น “เริ่มประโยคใหม่ + คำสันธาน”

1.6 วากยสัมพันธ์และรูปเครื่องหมาย (Syntax + Symbol Form) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับรูปเครื่องหมาย เช่น “จบประโยค + หลังเครื่องหมายไม้ยมก”

2. ความรู้ที่ชัดเจนประเภทความหมาย (Meaning) คือ การให้เหตุผลการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับความหมาย แบ่งเป็น

2.1 วัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ทางด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อสื่อความหมาย เช่น “จบความ ขึ้นความใหม่”

2.2 อรรถศาสตร์ (Semantics) คือ การให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ทางด้านความหมายเป็นเกณฑ์ในการเว้นวรรค หรือแปลความหมายมา เช่น “แปลเนื้อเรื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาญี่ปุ่นมาเป็นคำตอบ”

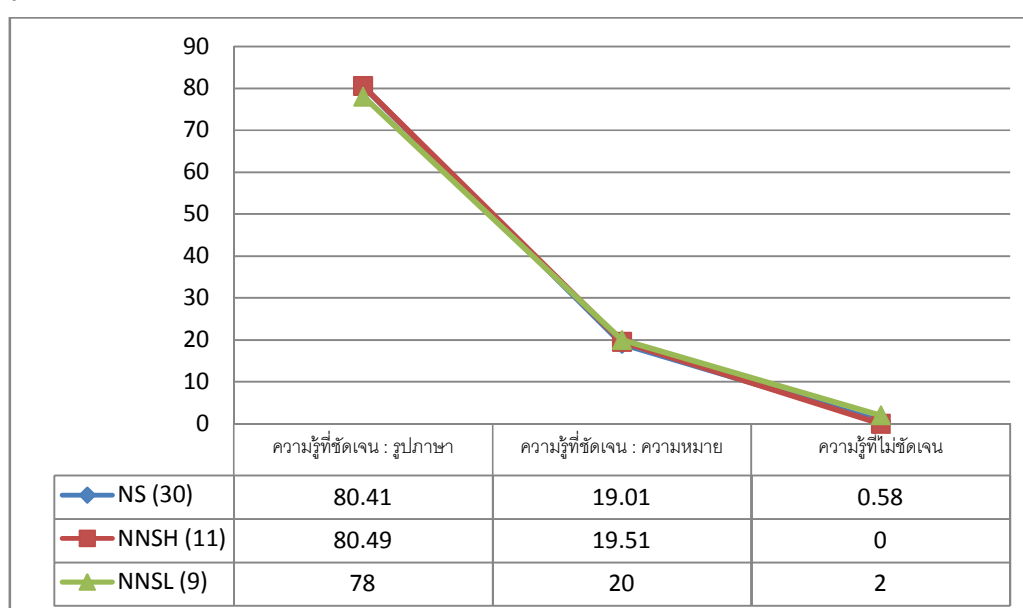
ข. เหตุผลที่ไม่ชัดเจน (non-explicit reason) คือ เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนว่าเหตุใดจึงเว้นวรรคในตำแหน่งนั้น ๆ แสดงถึงความคลุมเครือหรือไม่มั่นใจ ในเหตุผลที่ไม่ชัดเจนนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้เหตุผลที่จำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ความรู้ที่ไม่ชัดเจนประเภทไม่มีเหตุผล (No Reason) คือ การที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถอธิบายหรือให้เหตุผลที่ชัดเจนในการเว้นวรรคได้ จึงให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจน เช่น การให้เหตุผลว่า “ไม่รู้”

2. ความรู้ที่ไม่ชัดเจนประเภทความรู้สึก (Impressionistic Reasons) คือ การที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถอธิบายหรือให้เหตุผลที่ชัดเจนในการเว้นวรรคได้ จึงให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนที่มาจากความรู้สึก เช่น การให้เหตุผลว่า “รู้สึกว่าจะต้องเว้นวรรคหรือคิดว่าต้องเว้นวรรค”

5.1 ผลความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น (Competance)

เมื่อพิจารณาประเภทของความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลในการเว้นวรรคในตำแหน่งต่าง ๆ โดยแบ่งออกเป็นความรู้ที่ชัดเจน คือ ความรู้ด้านรูปภาษาและความรู้ด้านความหมาย ส่วนความรู้ที่อีกประเภทหนึ่งคือความรู้ที่ไม่ชัดเจน พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ความรู้ภูมิภาษาศาสตร์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังภาพที่ 5.1

ภาพที่ 5.1 ร้อยละของประเภทของความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลในการเว้นวรรค

จากภาพที่ 5.1 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มให้เหตุผลในการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้ภูมิภาษาศาสตร์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ความรู้ที่ชัดเจนคือความรู้ด้านรูปภาษามากที่สุด คือ 80.41% ในกลุ่มเจ้าของภาษา 80.49% ในกลุ่มสูง และ 78% ในกลุ่มต่ำ รองลงมาคือ ใช้ความรู้ที่ชัดเจน ด้านความหมาย คือ 19.01% ในกลุ่มเจ้าของภาษา 19.51% ในกลุ่มสูง และ 20% ในกลุ่มต่ำ ส่วนความรู้ที่ไม่ชัดเจนนั้น กลุ่มต่ำมีการใช้ความรู้ด้านนี้มากที่สุดคือ 2% กลุ่ม

เจ้าของภาษามีใช้เพียง 0.58% ส่วนกลุ่มสูงไม่มีการใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนเลย แสดงให้เห็นว่า กลุ่มสูงมีความพยายามในการใช้ความรู้ภาษาศาสตร์ในการใช้ภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ

เมื่อพิจารณาประเภทย่อยภายในความรู้ที่ชัดเจนและความรู้ที่ไม่ชัดเจนแล้ว ร้อยละของประเภทย่อยของความรู้ภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคดังแสดงในตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 ร้อยละของประเภทความรู้ภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้แสดงเหตุผลในการเว้นวรรค

ประเภทของความรู้ ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรค		กลุ่มตัวอย่าง	NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
			(N=1,215/1980)	(N=205/726)	(N=150/594)
ชัดเจน	1.รูปภาษา				
	1.1 Syntax		483 (39.75%)	115(56.10%)	78 (52%)
	1.2 Lexicon		253 (20.82%)	24 (11.71%)	5 (3.33%)
	1.3 Syntactico-Lexicon		183 (15.06%)	24 (11.71%)	27 (18%)
	1.4 Symbol Form		27 (2.22%)	1 (0.49%)	2 (1.33%)
	1.5 Syn. + Syn-Lex.		25(2.06%)	1 (0.49%)	5 (3.33%)
	1.6 Syn. + Sym. Form		6 (0.49%)	-	-
	รวม		977 (80.41%)	165 (80.49%)	117 (78%)
	2.ความหมาย				
	2.1 Pragmatics		211 (17.37%)	29 (14.15%)	24 (16%)
2.2 Semantics		20 (1.65%)	11 (5.37%)	6 (4%)	
รวม		231 (19.01%)	40 (19.51%)	30 (20%)	
รวมความรู้ที่ชัดเจน			<u>1,208 (99.42%)</u>	<u>205 (100%)</u>	<u>147(98%)</u>
ไม่ชัดเจน	3. ความรู้ที่ไม่ชัดเจน				
	3.1 No Reason		3 (0.25%)	-	-
	3.2 Impressionistic Reasons		4 (0.33%)	-	3 (2%)
รวมความรู้ที่ไม่ชัดเจน			<u>7 (0.58%)</u>	<u>0 (0%)</u>	<u>3 (2%)</u>
รวมทั้งหมด			1,215 (100%)	205 (100%)	150 (100%)

จากตารางที่ 5.1 แบบทดสอบการเว้นวรรคประกอบด้วยตำแหน่งที่ต้องเว้นวรรคตามเกณฑ์ทั้งหมด 66 ตำแหน่ง เนื่องจากจำนวนของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มมีไม่เท่ากัน ดังนั้นจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด (Tokens) ในแต่ละกลุ่มจะแตกต่างกันดังนี้

1. กลุ่มเจ้าของภาษา (NS) จำนวน 30 คน มีจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 1,980 ข้อ เจ้าของภาษาทำการเว้นวรรคตามเกณฑ์ทั้งหมด 1,215 ข้อ
2. กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นระดับการศึกษาระดับสูง (NNSH) จำนวน 11 คน มีจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 726 ข้อ กลุ่มสูงทำการเว้นวรรคตามเกณฑ์ทั้งหมด 205 ข้อ
3. กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นระดับการศึกษาระดับต่ำ (NNSL) จำนวน 9 คน มีจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 594 ข้อ กลุ่มต่ำทำการเว้นวรรคตามเกณฑ์ทั้งหมด 150 ข้อ

กลุ่มเจ้าของภาษาเว้นวรรคตามเกณฑ์ทั้งหมด 1,215 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 1,980 ข้อ โดยที่เจ้าของภาษาใช้ความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคโดยแสดงผลเป็นความรู้ที่ชัดเจนถึง 1,208 ข้อ หรือคิดเป็น 99.42% และเป็นความรู้ไม่ชัดเจนเพียง 7 ข้อ หรือ 0.58% เท่านั้น โดยภายในความรู้ที่ชัดเจนและไม่ชัดเจนนี้ยังแบ่งเป็นประเภทย่อยอีก มีรายละเอียดดังนี้

1. ความรู้ที่ชัดเจนด้านรูปภาษา เจ้าของภาษาส่วนใหญ่ใช้มากถึง 977 ข้อ (80.41%) แบ่งออกเป็น 6 ประเภทย่อยดังนี้

1.1 ด้านวากยสัมพันธ์ (Syntax) เจ้าของภาษาให้เหตุผลด้านนี้มากที่สุด 483 ข้อ (39.75%)

1.2 ด้านหน่วยคำ (Lexicon) 253 ข้อ (20.82%)

1.3 ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntactico-Lexicon) 183 ข้อ (15.06%)

1.4 ด้านรูปเครื่องหมาย (Symbol Form) 27 ข้อ (2.22%)

1.5 ด้านวากยสัมพันธ์และหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntax + Syntactico-Lexicon) 25 ข้อ (2.06%)

1.6 ด้านวากยสัมพันธ์และรูปเครื่องหมาย (Syntax + Symbol Form) มีเพียง 6 ข้อ เท่านั้น (0.49%)

2. ความรู้ที่ชัดเจนด้านความหมาย เจ้าของภาษามีใช้เพียง 231 ข้อ หรือคิดเป็น 19.01% โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ

2.1 ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) 211 ข้อ (17.37%)

2.2 ด้านอรรถศาสตร์ (Semantics) 20 ข้อ (1.65%)

3. ความรู้ที่ไม่ชัดเจน เจ้าของภาษามีใช้เพียง 7 ข้อ หรือคิดเป็น 0.58% แบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ

3.1 ไม่มีเหตุผล (No Reason) เจ้าของภาษามีใช้เพียง 3 ข้อ (0.25%)

3.2 ความรู้สึก (Impressionistics) มีเพียง 4 ข้อ (0.33%) เท่านั้น

กลุ่มสูงทำการเว้นวรรคตามเกณฑ์ทั้งหมด 205 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 726 ข้อ โดยที่กลุ่มสูงให้เหตุผลหรือแสดงความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคเป็นเหตุผลที่ชัดเจนทั้งหมด 100% โดยแบ่งเป็น

1. ความรู้ที่ชัดเจนด้านรูปภาษา กลุ่มสูงส่วนใหญ่ใช้มากถึง 165 ข้อ หรือคิดเป็น 80.49% แบ่งออกเป็น 6 ประเภทย่อยดังนี้

1.1.1 ด้านวากยสัมพันธ์ (Syntax) กลุ่มสูงใช้ความรู้ด้านนี้มากที่สุด 115 ข้อ (56.10%)

1.1.2 ด้านหน่วยคำ (Lexicon) 24 ข้อ (11.71%)

1.1.3 ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntactico-Lexicon) 24 ข้อ (11.71%)

1.1.4 ด้านรูปเครื่องหมาย (Symbol Form) มีใช้เพียง 1 ข้อ เท่านั้น (0.49%)

1.1.5 ด้านวากยสัมพันธ์และหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntax + Syntactico-Lexicon) มีใช้เพียง 1 ข้อ เท่านั้น (0.49%)

1.1.6 ด้านวากยสัมพันธ์และรูปเครื่องหมาย (Syntax + Symbol Form) ไม่มีกลุ่มสูงคนใดใช้เลย

2. ความรู้ที่ชัดเจนด้านความหมาย กลุ่มสูงมีใช้เพียง 40 ข้อ หรือคิดเป็น 19.51% โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ

2.2.1 ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) 14.15%

2.2.2 ด้านอรรถศาสตร์ (Semantics) 5.37%

ในกลุ่มต่ำเว้นวรรคตามเกณฑ์ทั้งหมด 150 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 594 ข้อ โดยที่กลุ่มต่ำใช้ความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคโดยแสดงผลเป็นความรู้ที่ชัดเจนถึง 147 ข้อ หรือคิดเป็น 97.99% และเป็นความรู้ไม่ชัดเจน 3 ข้อ หรือคิดเป็น 2% โดยภายในความรู้ที่ชัดเจนและไม่ชัดเจนนี้ยังแบ่งเป็นประเภทย่อยอีก มีรายละเอียดดังนี้

1. ความรู้ที่ชัดเจนด้านรูปภาษา กลุ่มต่ำใช้มากถึง 117 ข้อ (78%) แบ่งออกเป็น 6 ประเภทย่อยดังนี้

1.1 ด้านวากยสัมพันธ์ (Syntax) กลุ่มต่ำให้เหตุผลด้านนี้มากที่สุด 78 ข้อ (52%)

1.2 ด้านหน่วยคำ (Lexicon) 5 ข้อ (3.33%)

1.3 ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntactico-Lexicon) 27 ข้อ (18%)

1.4 ด้านรูปเครื่องหมาย (Symbol Form) 2 ข้อ (1.33%)

1.5 ด้านวากยสัมพันธ์และหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntax + Syntactico-Lexicon) 5 ข้อ (3.33%)

1.6 ด้านวากยสัมพันธ์และรูปเครื่องหมาย (Syntax + Symbol Form) กลุ่มต่ำไม่ได้ใช้ความรู้ด้านนี้ร่วมกันเลย

2. ความรู้ที่ชัดเจนด้านความหมาย กลุ่มคำมีใช้เพียง 30 ข้อ หรือคิดเป็น 20% โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ

2.1 ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) 24 ข้อ (16%)

2.2 ด้านอรรถศาสตร์ (Semantics) 6 ข้อ (4%)

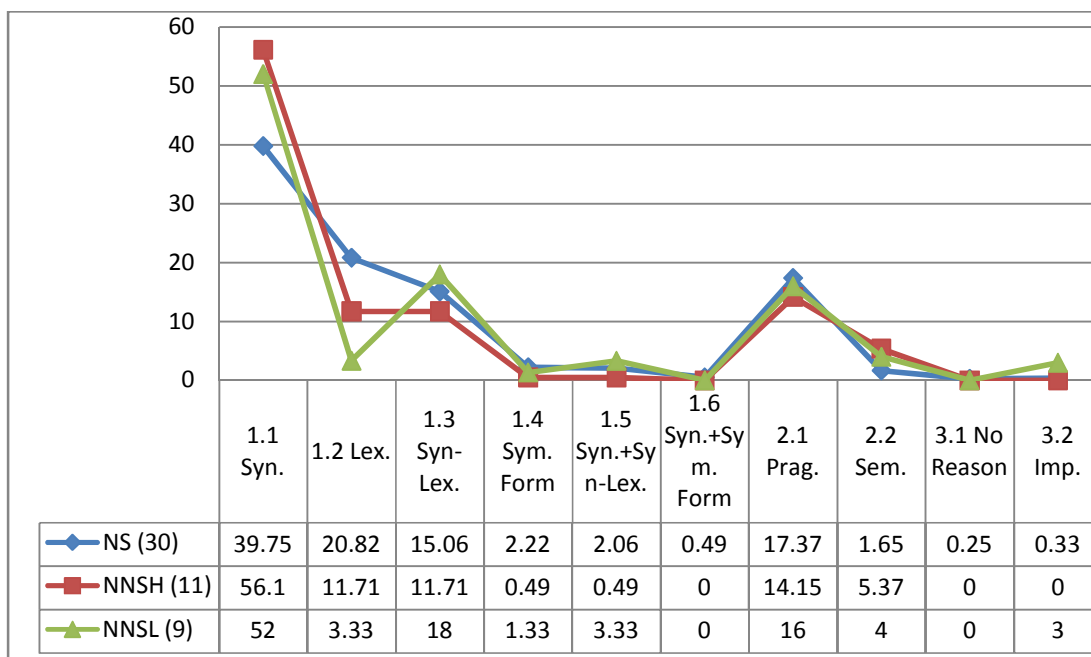
3. ความรู้ที่ไม่ชัดเจน กลุ่มคำมีใช้เพียง 3 ข้อ หรือคิดเป็น 2% แบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ

3.1 ไม่มีเหตุผล (No Reason) กลุ่มคำไม่ได้ใช้เหตุผลด้านนี้เลย

3.2 ความรู้สึก (Impressionistics) มี 3 ข้อ (2%)

จากตารางที่ 5.1 เมื่อนำผลที่ได้มาแจกแจงในภาพแผนภูมิแล้วจะทำให้มองเห็นภาพของความรู้ อภิปรัชญาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคได้ชัดเจนมากขึ้น ดังภาพที่

5.2

ภาพที่ 5.2 ร้อยละของประเภทความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้แสดงเหตุผลในการเว้นวรรค

จากภาพที่ 5.2 จะเห็นได้ว่าความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคมีความใกล้เคียงกัน เห็นได้จากจุดที่ซ้อนทับกันอยู่ ยกเว้นการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ (1.1 Syn.) ความรู้ด้านหน่วยคำ (1.2 Lex.) และความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (1.3 Syn-Lex.) ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีการใช้ความรู้เหล่านี้ในปริมาณที่แตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. การใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ (1.1 Syn.) เจ้าของภาษามีใช้เพียง 39.75% แต่ในกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มมีใช้มากกว่า 50% คือ 56.1% ในกลุ่มสูงและ 52% ในกลุ่มต่ำ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ความรู้ทางด้านวากยสัมพันธ์ในการตัดสินใจการเว้นวรรคในการเขียน ซึ่งต่างจากเจ้าของภาษา ตัวอย่างของการใช้ความรู้ด้านนี้คือ

การเว้นวรรคในตำแหน่งที่ 4 “...ผมเคยไปเรียนภาษาญี่ปุ่น ณ โตเกียว/ /มันเป็นเวลาที่น่าสนุกมาก”

เจ้าของภาษามีการให้เหตุผลว่า “จบประโยค” “เริ่มประโยคใหม่” “หน้าประธานของประโยค”

กลุ่มสูงมีการให้เหตุผลว่า “จบประโยค” “หน้าประธานของประโยค”

กลุ่มต่ำมีการให้เหตุผลว่า “หน้าประธานของประโยค”

2. การใช้ความรู้ด้านหน่วยคำ (1.2 Lex.) เป็นจุดที่ชี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเจ้าของภาษามีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านหน่วยคำเป็นอย่างดี เนื่องจากมีใช้มากถึง 20.82% ซึ่งเป็นจำนวนที่แตกต่างจากกลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มค่อนข้างมากคือ กลุ่มสูง 11.71% และกลุ่มต่ำ 3.33% และเป็นจุดที่กลุ่มต่ำมีความรู้ในการเว้นวรรคแตกต่างจากเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มสูงมากที่สุดเช่นกัน แสดงให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ประสบการณ์การสัมผัสภาษานั้นมีผลต่อความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคซึ่งเป็นความรู้ด้านหน่วยคำ ตัวอย่างของการใช้ความรู้ด้านนี้คือ

การเว้นวรรคในตำแหน่งที่ 6 และ 7 “ผมมีเพื่อนชาวต่างชาติหลายคน/ /เช่น/ /คนญี่ปุ่น...”

เจ้าของภาษามีการให้เหตุผลว่า “หน้าและหลังคำว่า “เช่น” ” “แยกคำว่า “เช่น” ให้ชัด”

กลุ่มสูงมีการให้เหตุผลว่า “หน้าและหลังคำว่า “เช่น” ” “แยกคำว่า “เช่น” ให้ชัด”

กลุ่มต่ำมีการให้เหตุผลว่า “หลังคำว่า “เช่น” ” “ในภาษาญี่ปุ่นจะตัดหลังคำ “เช่น” ”

3. การใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (1.3 Syn-Lex.) จากภาพที่ 5.2 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ความรู้ประเภทนี้เป็นคะแนนร้อยละที่ค่อนข้างแตกต่างกันคือ กลุ่มต่ำเป็นกลุ่มที่ใช้ความรู้ประเภทนี้มากที่สุด 18% เจ้าของภาษาใช้ความรู้ประเภทนี้ 15.06% และกลุ่มสูงมีใช้น้อยที่สุด 11.71% ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ส่วนใหญ่จะใช้ในระดับอนุภาค ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ทางเลือกจึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เจ้าของภาษาและกลุ่มสูงใช้ความรู้ด้านนี้น้อย เนื่องจากเป็นวัจนลีลาในการเขียนของผู้เขียนแต่ละคน ด้วยเหตุนี้เจ้าของภาษาและกลุ่มสูงซึ่งมี

ประสบการณ์การสัมผัสภาษาจากของจริงมากกว่ากลุ่มต่ำ จึงมีวัจนลีลาในการใช้ความรู้ด้านนี้ในการเว้นวรรคมากกว่ากลุ่มต่ำ ในขณะที่กลุ่มต่ำซึ่งมีประสบการณ์การสัมผัสภาษาน้อยกว่ากลุ่มสูงจึงมีวัจนลีลาในการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้นี้น้อยกว่ากลุ่มสูง เนื่องจากทำตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคมากกว่ากลุ่มสูง ตัวอย่างของการใช้ความรู้ด้านนี้คือ การเว้นวรรคในตำแหน่งที่ 37 “ผมจะพาอาเบะไปเที่ยวสวนสัตว์ / เพราะที่นั่น...”

เจ้าของภาษามีการให้เหตุผลว่า “มีคำสันธานเพื่อให้เหตุผล” “แยกอนุประโยคแสดงเหตุผล”

กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีการให้เหตุผลว่า “หน้าคำสันธาน”

4. การใช้ความรู้ด้านรูปเครื่องหมาย (1.4 Sym. Form) กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ความรู้ด้านนี้พอ ๆ กัน ดังนี้ เจ้าของภาษาใช้ความรู้ด้านนี้มากที่สุด 2.22% รองมาคือ กลุ่มต่ำ 1.33% และกลุ่มสูง 0.49% ตัวอย่างของการใช้ความรู้ด้านนี้คือ การเว้นวรรคในตำแหน่งที่ 24 “อาเบะจะมากรุงเทพฯ / เดือนหน้า”

เจ้าของภาษามีการให้เหตุผลว่า “หลังไปยาลน้อย” “หลังเครื่องหมายวรรคตอน”

กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีการให้เหตุผลว่า “หลังไปยาลน้อย”

5. การใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์และหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (1.5 Syn. + Syn-Lex.) กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ความรู้ด้านนี้พอ ๆ กัน ดังนี้ กลุ่มต่ำใช้ความรู้ด้านนี้คิดเป็น 3.33% รองมาคือ เจ้าของภาษา 2.06% และกลุ่มสูง 0.49% สอดคล้องกับการใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (1.3) ที่กลุ่มต่ำใช้ความรู้ด้านนี้มากที่สุด ตัวอย่างของการใช้ความรู้ด้านนี้คือ การเว้นวรรคในตำแหน่งที่ 26 “ผมดีใจมากที่จะได้เจออาเบะ / เพราะพวกเรา...”

เจ้าของภาษามีการให้เหตุผลว่า “จบประโยคและหน้าคำสันธาน”

กลุ่มสูงมีการให้เหตุผลว่า “จบประโยคและหน้าคำสันธาน”

กลุ่มต่ำมีการให้เหตุผลว่า “เริ่มประโยคและหน้าคำสันธาน”

6. การใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์และรูปเครื่องหมาย (1.6 Syn. + Sym. Form) มีเพียงเจ้าของภาษาเท่านั้นที่ใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับความรู้ด้านรูปเครื่องหมาย จำนวน 0.49% ตัวอย่างของการใช้ความรู้ด้านนี้คือ การเว้นวรรคในตำแหน่งที่ 42 “บาบิควประเภทต่าง ๆ / / กรรขาของผม...”

เจ้าของภาษามีการให้เหตุผลว่า “จบประโยคและหลังไม้มยมก”

7. การใช้ความรู้ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (2.1 Prag.) กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ความรู้ด้านนี้ค่อนข้างใกล้เคียงกัน เจ้าของภาษามีการใช้ความรู้ด้านนี้มากที่สุด เท่ากับ 17.37% รองมาคือ กลุ่มต่ำ 16% และกลุ่มสูง 14.15% ตัวอย่างของการใช้ความรู้ด้านนี้คือ การเว้นวรรคในตำแหน่งที่ 5 “มันเป็นเวลาทีสนุกมาก/ /ผมมีเพื่อนชาวต่างชาติ...”

เจ้าของภาษามีการให้เหตุผลว่า “จบความ” “ขึ้นความ” “เรื่องเปลี่ยน”

กลุ่มสูงมีการให้เหตุผลว่า “เรื่องเปลี่ยน”

กลุ่มต่ำมีการให้เหตุผลว่า “จบความ” “เรื่องเปลี่ยน”

8. การใช้ความรู้ด้านอรรถศาสตร์ (2.2 Sem.) กลุ่มสูงใช้ความรู้ด้านนี้มากที่สุด 5.37% รองมาคือ กลุ่มต่ำ 4% และเจ้าของภาษาใช้ความรู้ด้านนี้น้อยที่สุด คือใช้เพียง 1.65% เท่านั้น จะเห็นได้ว่า กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้ความรู้ด้านนี้มากกว่าเจ้าของภาษาค่อนข้างมาก เนื่องจากกลุ่มผู้เรียนมักให้เหตุผลโดยการแปลเนื้อความเป็นภาษาญี่ปุ่นมาตอบ ตัวอย่างของการใช้ความรู้ด้านนี้คือ การเว้นวรรคในตำแหน่งที่ 25 “อาเบะจะมากองเทพฯ เดือนหน้า/ /ผมดีใจมาก...”

เจ้าของภาษามีการให้เหตุผลโดยนำเนื้อเรื่องมาตอบว่า “แสดงความรู้สึกของอาเบะว่าดีใจ”

กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีการให้เหตุผลโดยการแปลประโยคข้างหน้าตำแหน่งที่เว้นวรรคว่า “อาเบะจะมากองเทพฯ เดือนหน้า”

9. การใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนประเภทไม่มีเหตุผล (No Reason) พบในเจ้าของภาษาเท่านั้นเพียง 0.25% โดยที่เจ้าของภาษาให้เหตุผลว่า “ไม่รู้” ในการเว้นวรรคตำแหน่งที่ 33 “... จังหวัดกรุงเทพมหานคร/ แล้วจึงไปทำงาน...”

10. การใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนประเภทความรู้สึก (Impressionistic Reasons) พบในเจ้าของภาษาและกลุ่มต่ำเท่านั้น โดยที่เจ้าของภาษาให้เหตุผลประเภทนี้เพียง 0.33% ส่วนกลุ่มต่ำใช้เหตุผลนี้มากถึง 3% ตัวอย่างของการใช้ความรู้ด้านนี้คือ

เจ้าของภาษามีการให้เหตุผลประเภทนี้ในการเว้นวรรคตำแหน่งที่ 48

“...ชื่อว่า/ ศาสตราจารย์...” โดยเจ้าของภาษาให้เหตุผลว่า “รู้สึกว่าจะต้องเว้น”

กลุ่มต่ำมีการให้เหตุผลประเภทนี้ในการเว้นวรรคตำแหน่งที่ 27

“...ไม่ได้เจอกันมานานแล้ว/ /อาเบะจะมาทำงานที่...” โดยกลุ่มต่ำให้เหตุผลว่า “คิดว่า คำว่า “แล้ว” อยู่ท้ายสุด”

5.2 ความแตกต่างระหว่างความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับ

ในการอธิบายความแตกต่างระหว่างความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับจะอธิบายแยกตามกลุ่มตัวอย่าง โดยจะเริ่มจากกลุ่มเจ้าของภาษา กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

5.2.1 ความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มเจ้าของภาษา (NS)

ร้อยละของความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มเจ้าของภาษา (NS) ดังแสดงในตารางที่ 5.2

จากตารางที่ 5.2 แสดงความรู้ภิกษาศาสตร์ที่กลุ่มเจ้าของภาษาใช้ในการให้เหตุผลในการเว้นวรรคโดยแบ่งหลักเกณฑ์การเว้นวรรคตามระดับภาษา ตัวอักษร N หมายถึง จำนวนข้อทดสอบทั้งหมดในหลักเกณฑ์แต่ละระดับที่ปรากฏในแบบทดสอบ ตัวอักษร n หมายถึง จำนวนข้อทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์

ในหลักเกณฑ์ที่ 1 ระดับประโยค เจ้าของภาษาสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 431 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 510 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 431 ข้อนี้ คิดเป็น 100% เจ้าของภาษาให้เหตุผลในการเว้นวรรคไปในด้านวากยสัมพันธ์มากถึง 68.7% ซึ่งตรงตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตได้บัญญัติไว้เกี่ยวกับการเว้นวรรคในระดับประโยคที่ต้องใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์เป็นเกณฑ์ นอกจากนี้ในกลุ่มเจ้าของภาษายังมีการให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ 20.9 % ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นความรู้ที่ตรงกับเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนด เนื่องจากการเว้นวรรคในระดับประโยค นอกจากจะพิจารณาที่โครงสร้างประโยคแล้วยังสามารถพิจารณาจากความได้ด้วย จึงสรุปได้ว่าเจ้าของภาษามีความรู้ภิกษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในระดับประโยคโดยความรู้ที่ตรงตามเกณฑ์ของราชบัณฑิตมากถึง 89.6% ส่วนการให้เหตุผลอื่นที่ไม่ตรงตามเกณฑ์นั้นมีเพียง 10.4% เท่านั้น ซึ่งมีเพียงอย่างละเล็กน้อยเท่านั้นอยู่ในความรู้ด้านหน่วยคำ ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ ความรู้ด้านอรรถศาสตร์ และความรู้ที่ไม่ชัดเจนด้านประเภทไม่มีเหตุผล

หลักเกณฑ์ที่ 2 ระดับอนุพากย์ เจ้าของภาษาสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 139 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 270 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 139 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ด้วยความที่หลักเกณฑ์นี้เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือก เจ้าของภาษาจึงมีการกระจายการใช้ความรู้ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ 29.5% มากเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งพอ ๆ กับด้านวากยสัมพันธ์ 26.6% และด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ 25.2% ตามมาด้วยการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ 12.2% อย่างไรก็ตาม ถือได้ว่าเจ้าของภาษาที่เว้นวรรคในระดับนี้มีความรู้ภิกษาศาสตร์ในการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ เนื่องจากว่าเกณฑ์ของราชบัณฑิตในระดับนี้เกี่ยวข้อง

สัมพันธ์กับความรู้เหล่านี้ด้วย นอกจากนั้นยังมีการให้เหตุผลทางด้านหน่วยคำ 5.8% และความรู้ที่ไม่ชัดเจนประเภทความรู้ลึก เพียง 0.7% เท่านั้น

หลักเกณฑ์ที่ 3 ระดับวลี เจ้าของภาษาสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 212 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 510 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 212 ข้อนี้ คิดเป็น 100% เจ้าของภาษามีการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์และด้านหน่วยคำในระดับที่พอกัน คือ 35.8% และ 37.7% ตามลำดับ ส่วนการใช้ความรู้ด้านอื่น คือ ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ 16.5% ด้านอรรถศาสตร์ 9% และด้านวากยสัมพันธ์ควบคู่กับด้านรูปเครื่องหมายเพียง 0.9% ในหลักเกณฑ์นี้มีเกณฑ์ย่อยอีก 7 ข้อ ซึ่งในแต่ละหลักเกณฑ์มีการใช้ความรู้ทั้งด้านวากยสัมพันธ์ หน่วยคำ และอรรถศาสตร์ เจ้าของภาษาประมาณ 82.5% ที่ใช้ความรู้เหล่านี้ ด้วยความที่หลักเกณฑ์นี้เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือก จึงมีปัจจัยที่เป็นตัวแปรเข้ามาแทรกแซงได้มาก การที่เจ้าของภาษาที่เว้นวรรคสามารถแสดงความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคได้ตรงตามหลักเกณฑ์มากถึง 82.5% ถือได้ว่าเจ้าของภาษาส่วนใหญ่มีความรู้ในการเว้นวรรคระดับนี้และมีความรู้ตามเกณฑ์

หลักเกณฑ์ที่ 4.1 ระดับคำชี้เฉพาะ เจ้าของภาษาสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 139 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 300 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 139 ข้อนี้ คิดเป็น 100% เจ้าของภาษาที่เว้นวรรคในระดับนี้ส่วนใหญ่ใช้ความรู้ด้านหน่วยคำซึ่งตรงตามเกณฑ์มากถึง 84.2%

หลักเกณฑ์ที่ 4.2 ระดับคำเฉพาะ เจ้าของภาษาสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 55 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 60 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 55 ข้อนี้ คิดเป็น 100% จะเห็นได้ว่า ในหลักเกณฑ์นี้เจ้าของภาษาเกือบทุกคนเว้นวรรคที่ระดับนี้ และสามารถให้เหตุผลการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ทั้ง 100% ซึ่งให้เห็นว่าเจ้าของภาษามีความรู้ในการเว้นวรรคในระดับนี้ตรงตามเกณฑ์ดีมาก

ส่วนในหลักเกณฑ์ที่ 4.3 ระดับเฉพาะ เจ้าของภาษาสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 163 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 180 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 163 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ตามเกณฑ์แล้วจะใช้ความรู้ด้านหน่วยคำและหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ แต่ในกลุ่มเจ้าของภาษา

ใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ 45.4% ด้านหน่วยคำ 15.3% ซึ่งรวมแล้วเป็น 60.7% ยังถือได้
 ว่าเจ้าของภาษาส่วนใหญ่มีความรู้ตรงตามเกณฑ์ของราชบัณฑิต ส่วนความรู้อื่น ๆ ที่เจ้าของภาษาใช้คือ
 ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ 22.7% ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ 16.6% ซึ่งเมื่อพิจารณาที่เหตุผลที่ให้มาแล้วยัง
 ถือได้ว่าเหตุผลนั้นมีความเกี่ยวข้องกับเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนด เช่น การเว้นวรรคในเกณฑ์ที่ 4.3.3
 เว้นวรรคหน้าและหลังคำ “เช่น” แต่เจ้าของภาษาให้เหตุผลทางด้านวากยสัมพันธ์ว่า “เป็นการขึ้น
 ตัวอย่าง” ซึ่งยังถือว่า สอดคล้องตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนด จึงสามารถสรุปได้ว่า เจ้าของภาษามี
 ความรู้เชิงภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในระดับคำทั้งสามเกณฑ์ตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนด

หลักเกณฑ์ที่ 5.1 ระดับเครื่องหมาย เจ้าของภาษาสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 44 ข้อ
 จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 90 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 44 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ใน
 หลักเกณฑ์นี้เป็นการใช้ความรู้ทางด้านรูปเครื่องหมาย ซึ่งเจ้าของภาษาใช้ความรู้นี้มากถึง 47.7% และใช้
 ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับด้านรูปเครื่องหมาย 6.8% รวมเป็น 55% แสดงให้เห็นว่า เจ้าของภาษา
 ครึ่งหนึ่งมีความรู้ในการเว้นวรรคได้ตรงตามเกณฑ์ ส่วนความรู้ด้านอื่นที่เจ้าของภาษาให้มานั้นเป็นด้าน
 วากยสัมพันธ์ 29.5% ด้านหน่วยคำ 6.8% และด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ 9.1%

การเว้นวรรคในหลักเกณฑ์ที่ 5.2 ระดับเครื่องหมาย เจ้าของภาษาสามารถเว้นวรรคได้ตาม
 เกณฑ์ทั้งสิ้น 32 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 60 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 32 ข้อ
 นี้ คิดเป็น 100% เจ้าของภาษาใช้ความรู้ด้านรูปเครื่องหมายเพียง 18.8% เท่านั้น และใช้ความรู้ด้าน
 วากยสัมพันธ์ร่วมกับด้านรูปเครื่องหมาย 3.1% รวมแล้วใช้ความรู้ด้านรูปเครื่องหมายเพียง 21.9% แต่
 ใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์มากถึง 62.5% และใช้ความรู้ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ 15.6% แสดงให้เห็นว่า
 เจ้าของภาษาใช้ความรู้ในการเว้นวรรคระดับนี้ได้ตรงตามเกณฑ์น้อย ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า การเว้น
 วรรคในระดับนี้คือ การเว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายไม้ยมก (๑) นั้น เจ้าของภาษาส่วนใหญ่น่าจะ
 มีความรู้ในการเว้นวรรคได้ตรงตามเกณฑ์ จึงได้พิจารณาที่แบบทดสอบแล้วพบว่า ในแบบทดสอบการ
 เว้นวรรคที่เครื่องหมายไม้ยมก (๑) นี้มีลักษณะของการจบประโยคที่เด่นชัดกว่าที่จะมองว่าเป็นการเว้น
 วรรคหลังเครื่องหมายไม้ยมก และประกอบกับการเว้นวรรคหน้าเครื่องหมายไม้ยมกในปัจจุบันไม่เป็น

ที่นิยม เนื่องจากการพิมพ์ภาษาไทยในคอมพิวเตอร์ หากมีการเว้นวรรคหน้าเครื่องหมายไม้ยมกแล้ว อาจทำให้ถูกตัดเพื่อขึ้นบรรทัดใหม่ที่หน้าเครื่องหมายไม้ยมกได้ ผู้เขียนจึงเลือกที่จะไม่เว้นวรรคหน้าเครื่องหมายนี้ เพื่อให้คำหรือข้อความอยู่ติดกับเครื่องหมายนี้

สรุปว่าเจ้าของภาษาที่เว้นวรรคตรงตามเกณฑ์นั้นมีความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคตรงตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนด ยกเว้นในหลักเกณฑ์ที่ 5.2 ระดับเครื่องหมาย ที่เจ้าของภาษามีความรู้ภาษาศาสตร์ตรงตามเกณฑ์ค่อนข้างน้อย

5.2.2 ความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มผู้เรียนที่มีประสบการณ์ภาษาสูง (NNSH)

ร้อยละของความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มสูง (NNSH) ดังแสดงในตารางที่ 5.3

จากตารางที่ 5.3 แสดงความรู้ของภิกษุศาสตร์ในกลุ่มสูงใช้ในการให้เหตุผลในการเว้นวรรคโดยแบ่งหลักเกณฑ์การเว้นวรรคตามระดับภาษา ในหลักเกณฑ์ที่ 1 ระดับประโยค กลุ่มสูงสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 100 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 187 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 100 ข้อนี้ คิดเป็น 100% กลุ่มสูงให้เหตุผลในการเว้นวรรคไปในด้านวากยสัมพันธ์มากถึง 68% ซึ่งตรงตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตได้บัญญัติไว้เกี่ยวกับการเว้นวรรคในระดับประโยคที่ต้องใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์เป็นเกณฑ์ นอกจากนี้ ในกลุ่มสูงยังมีการให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ 15% ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า เป็นความรู้ที่ตรงกับเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนด เนื่องจากการเว้นวรรคในระดับประโยค นอกจากจะพิจารณาที่โครงสร้างประโยคแล้วยังสามารถพิจารณาจากความได้ด้วย จึงสรุปได้ว่า กลุ่มสูงที่เว้นวรรคในระดับนี้นั้นมีความรู้ของภิกษุศาสตร์ในการเว้นวรรคในระดับประโยคโดยความรู้ที่ตรงตามเกณฑ์ของราชบัณฑิตมากถึง 83% ส่วนการให้เหตุผลอื่นที่ไม่ตรงตามเกณฑ์นั้นมี 17% ซึ่งอยู่ในความรู้ด้านหน่วยคำ หน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ และอรรถศาสตร์

หลักเกณฑ์ที่ 2 ระดับอนุพากย์ กลุ่มสูงสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 25 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 99 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 25 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ในหลักเกณฑ์นี้เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ หน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ และวจนปฏิบัติศาสตร์ ซึ่งกลุ่มสูงมีการให้เหตุผลเหล่านี้เป็นจำนวน 16% 56% และ 16% ตามลำดับ นอกจากนั้นยังมีการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์อีก 4 % รวมเป็น 92% จึงถือได้ว่ากลุ่มสูงที่เว้นวรรคในระดับนี้มีความรู้ของภิกษุศาสตร์ในการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ นอกจากนั้นยังมีการให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ด้านหน่วยคำและด้านอรรถศาสตร์ เพียงอย่างละ 4%

หลักเกณฑ์ที่ 3 ระดับวลี กลุ่มสูงสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 28 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 187 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 28 ข้อนี้ คิดเป็น 100% กลุ่มสูงมีการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์มากที่สุด คือ 67.9% และด้านหน่วยคำ 21.4% ซึ่งเหตุผลเหล่านี้ตรงตามเกณฑ์ของราชบัณฑิต แสดงให้เห็นว่ากลุ่มสูงที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์จะมีความรู้ของภิกษุศาสตร์ในระดับวลี

ได้ตามเกณฑ์ด้วย ส่วนการให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ด้านอื่นคือ ด้านวินนปฏิบัติศาสตร์มีเพียง 10.7% เท่านั้น

หลักเกณฑ์ที่ 4.1 ระดับคำชี้เฉพาะ กลุ่มสูงสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 13 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 110 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 13 ข้อนี้ คิดเป็น 100% กลุ่มสูงที่เว้นวรรคในระดับนี้ส่วนใหญ่ใช้ความรู้ด้านหน่วยคำซึ่งตรงตามเกณฑ์ 61.5% นอกจากนั้นใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์มากถึง 38.5% แสดงให้เห็นว่า กลุ่มสูงที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ประมาณครึ่งหนึ่งมีความรู้ภษาศาสตร์ในการเว้นวรรคระดับคำชี้เฉพาะตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนด

หลักเกณฑ์ที่ 4.2 ระดับคำเฉพาะ กลุ่มสูงสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 1 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 22 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 1 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ซึ่งให้เหตุผลทางด้านวินนปฏิบัติศาสตร์ทั้งที่แท้จริงแล้วเป็นเหตุผลทางด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ จึงสามารถสรุปได้ว่า กลุ่มสูงไม่มีความรู้ในการเว้นวรรคในระดับนี้เลย

ส่วนในหลักเกณฑ์ที่ 4.3 ระดับเฉพาะ กลุ่มสูงสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 17 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 66 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 17 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ตามเกณฑ์แล้วจะใช้ความรู้ด้านหน่วยคำและหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ แต่ในกลุ่มสูงใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ 52.9% ด้านหน่วยคำ 5.9% ซึ่งรวมแล้วเป็น 58.8% ถือได้ว่า กลุ่มสูงที่เว้นวรรคตามเกณฑ์ประมาณครึ่งหนึ่งมีความรู้ภษาศาสตร์ตรงตามเกณฑ์ของราชบัณฑิต ส่วนความรู้อื่น ๆ ที่เจ้าของภาษาใช้คือ ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ 23.5% ด้านวินนปฏิบัติศาสตร์ 17.6%

หลักเกณฑ์ที่ 5.1 ระดับเครื่องหมาย กลุ่มสูงสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 10 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 33 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 10 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ในหลักเกณฑ์นี้เป็นการใช้ความรู้ทางด้านรูปเครื่องหมาย ซึ่งกลุ่มสูงใช้ความรู้นี้เพียง 10% เท่านั้น แสดงให้เห็นว่า กลุ่มสูงมีความรู้ภษาศาสตร์ในการเว้นวรรคระดับนี้ค่อนข้างน้อย โดยที่กลุ่มสูงส่วนใหญ่ใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์มากถึง 70% และความรู้ด้านวินนปฏิบัติศาสตร์ 20% ซึ่งไม่ตรงตามเกณฑ์

การเว้นวรรคในหลักเกณฑ์ที่ 5.2 ระดับเครื่องหมาย กลุ่มสูงสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 11 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 22 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 11 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ไม่มีกลุ่มสูงคนใดให้เหตุผลการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้ด้านรูปเครื่องหมายเลย แต่กลับใช้ความรู้ด้านอื่น ๆ แทน ดังนี้ กลุ่มสูงใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์มากที่สุดถึง 72.7% รองมาคือ ความรู้ด้านอรรถศาสตร์ 18.2% และความรู้ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ 9.1% จากการพิจารณาที่ความรู้อภิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคแล้ว แสดงให้เห็นว่า กลุ่มสูงไม่มีความรู้ในการเว้นวรรคในระดับนี้เลย

สรุปว่า กลุ่มสูงที่เว้นวรรคตรงตามเกณฑ์นั้นมีความรู้อภิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคตรงตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนดในการเว้นวรรคได้ค่อนข้างดีในการเว้นวรรคระดับประโยค ระดับอนุพยางค์ และระดับวลีเท่านั้น ในระดับคำชี้เฉพาะและระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลัง กลุ่มสูงมีความรู้อภิภาษาศาสตร์ปานกลาง ส่วนในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่างและระดับเครื่องหมายนั้น กลุ่มสูงมีความรู้อภิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคน้อยมากถึงไม่มีเลย

5.2.3 ความรู้อภิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มผู้เรียนที่มีประสบการณ์ภาษาต่ำ (NNSL)

ร้อยละของความรู้อภิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยในหลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มต่ำ (NNSL) ดังแสดงในตารางที่ 5.4

ตารางที่ 5.4 ร้อยละของความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยใน
หลักเกณฑ์การเว้นวรรคแต่ละระดับของกลุ่มต่ำ (NNSL)

เกณฑ์การ เว้นวรรค		หลักเกณฑ์ทางเลือก			หลักเกณฑ์เฉพาะ					
		1 ประโยค (n=77, N=153)	2 อนุพยางค์ (n=30, N=81)	3 วลี (n=18, N=153)	4.1 คำชี้ เฉพาะ (n=2, N=90)	4.2 คำ เฉพาะ (n=0, N=18)	4.3 คำ เฉพาะ (n=6, N=54)	5.1 เครื่องหมาย (n=9, N=27)	5.2 เครื่องหมาย (n=8, N=18)	
ความรู้ ไวยากรณ์	<u>1. รูปภาษา</u>									
	1.1 Syn	62.3	6.7	72.2	100	-	33.3	55.6	75	
	1.2 Lex	5.2	3.3	-	-	-	-	-	-	
	1.3 Syn-Lex	7.8	60	-	-	-	50	-	-	
	1.4 Sym Form	-	-	-	-	-	-	11.1	12.5	
	1.5 Syn + Syn-Lex	-	16.7	-	-	-	-	-	-	
	1.6 Syn + Sym Form	-	-	-	-	-	-	-	-	
	รวม	75.3	86.7	72.2	100	-	83.3	66.7	87.5	
	<u>2. ความหมาย</u>									
	2.1 Prag	14.3	13.3	22.2	-	-	16.7	33.3	12.5	
	2.2 Sem	6.5	-	5.6	-	-	-	-	-	
	รวม	20.8	13.3	27.8	-	-	16.7	33.3	12.5	
	รวมความรู้ที่ชัดเจน		96.1	100	100	100	-	100	100	100
	ไม่ ชัดเจน	<u>3. เหตุผลไม่ ชัดเจน</u>								
3.1 No Reason		-	-	-	-	-	-	-	-	
3.2 Imp		3.9	-	-	-	-	-	-	-	
รวมความรู้ที่ไม่ชัดเจน		3.9	-	-	-	-	-	-	-	
รวมทั้งหมด		100	100	100	100	-	100	100	100	

จากตารางที่ 5.4 แสดงความรู้ภิกษาศาสตร์ที่กลุ่มต่ำใช้ในการให้เหตุผลในการเว้นวรรคโดยแบ่งหลักเกณฑ์การเว้นวรรคตามระดับภาษา ในหลักเกณฑ์ที่ 1 ระดับประโยค กลุ่มต่ำสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 77 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 153 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 100 ข้อนี้ คิดเป็น 100% กลุ่มต่ำให้เหตุผลในการเว้นวรรคไปในด้านวากยสัมพันธ์ 62.3% ซึ่งตรงตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตได้บัญญัติไว้เกี่ยวกับการเว้นวรรคในระดับประโยคที่ต้องใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์เป็นเกณฑ์ นอกจากนี้ในกลุ่มต่ำยังมีการให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ด้านจันปฏิบัติศาสตร์ 14.3 % ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นความรู้ที่ตรงกับเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนด เนื่องจากการเว้นวรรคในระดับประโยค นอกจากจะพิจารณาที่โครงสร้างประโยคแล้วยังสามารถพิจารณาจากความได้ด้วย จึงสรุปได้ว่า กลุ่มต่ำที่เว้นวรรคในระดับนี้นั้นมีความรู้ภิกษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในระดับประโยคโดยความรู้ที่ตรงตามเกณฑ์ของราชบัณฑิต 76.6% ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มสูงเล็กน้อย แสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์การสัมผัสภาษามีผลต่อความรู้ภิกษาศาสตร์ ส่วนการให้เหตุผลอื่นที่ไม่ตรงตามเกณฑ์นั้นมี 23.4% ซึ่งอยู่ในความรู้ด้านหน่วยคำ หน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ อรรถศาสตร์และ ความรู้ที่ไม่ชัดเจนด้านความรู้ลึก

หลักเกณฑ์ที่ 2 ระดับอนุพากย์ กลุ่มต่ำสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 30 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 81 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 30 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ในหลักเกณฑ์นี้เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ หน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ และวจนปฏิบัติศาสตร์ ซึ่งกลุ่มต่ำมีการให้เหตุผลเหล่านี้เป็นจำนวน 6.7% 60% และ 13.3% ตามลำดับ นอกจากนั้นยังมีการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์อีก 16.7 % รวมเป็น 96.7% จึงถือได้ว่า กลุ่มต่ำที่เว้นวรรคในระดับนี้มีความรู้ภิกษาศาสตร์ในการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ นอกจากนี้ยังมีการให้เหตุผลโดยใช้ความรู้ด้านหน่วยคำ 3.3%

หลักเกณฑ์ที่ 3 ระดับวลี กลุ่มต่ำสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 18 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 153 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 18 ข้อนี้ คิดเป็น 100% กลุ่มต่ำมีการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์มากที่สุด คือ 72.2% และด้านอรรถศาสตร์ 5.6% ซึ่งเป็นเหตุผลที่ตรงตาม

เกณฑ์ แต่ไม่ปรากฏการใช้ความรู้ด้านหน่วยคำที่เป็นเหตุผลหลักในเกณฑ์ระดับนี้เลย แสดงให้เห็นว่า กลุ่มคำที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์จะมีความรู้ไวยากรณ์ในระดับโดยตรงตามเกณฑ์ค่อนข้างน้อย ส่วนเหตุผลอื่น คือ ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์มี 22.2% ซึ่งไม่ตรงตามเกณฑ์

หลักเกณฑ์ที่ 4.1 ระดับคำชี้เฉพาะ กลุ่มคำสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 2 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 90 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 2 ข้อนี้ คิดเป็น 100% กลุ่มคำที่เว้นวรรคในระดับนี้ล้วนใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ 100% ซึ่งไม่ตรงตามเกณฑ์ เนื่องจากตามเกณฑ์แล้วจะใช้ความรู้ด้านหน่วยคำ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มคำไม่มีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคระดับนี้ตามเกณฑ์ของราชบัณฑิตเลย

หลักเกณฑ์ที่ 4.2 ระดับคำเฉพาะ กลุ่มคำไม่ได้เว้นวรรคที่ระดับนี้จึงไม่ได้แสดงความรู้ไวยากรณ์ แสดงว่า กลุ่มคำไม่มีความรู้ในการเว้นวรรคระดับนี้เลย

ส่วนในหลักเกณฑ์ที่ 4.3 ระดับเฉพาะ กลุ่มคำสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 6 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 54 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 6 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ตามเกณฑ์แล้วจะใช้ความรู้ด้านหน่วยคำและหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ แต่กลุ่มคำใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ 50% ถือได้ว่ากลุ่มคำครึ่งหนึ่งมีความรู้ตรงตามเกณฑ์ของราชบัณฑิต ส่วนความรู้ด้านอื่น ๆ ที่เจ้าของภาษาใช้คือ ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ 33.3% ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ 16.7%

หลักเกณฑ์ที่ 5.1 ระดับเครื่องหมาย กลุ่มคำสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 9 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 27 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 9 ข้อนี้ คิดเป็น 100% ในหลักเกณฑ์นี้เป็นการใช้ความรู้ทางด้านรูปเครื่องหมาย ซึ่งกลุ่มคำใช้ความรู้นี้เพียง 11.1% เท่านั้น แสดงให้เห็นว่า กลุ่มคำมีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคในระดับนี้ตรงตามเกณฑ์น้อยมาก แต่กลุ่มคำกลับใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์มากถึง 55.6% และความรู้ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ 33.3% ซึ่งไม่ตรงตามเกณฑ์

การเว้นวรรคในหลักเกณฑ์ที่ 5.2 ระดับเครื่องหมาย กลุ่มคำสามารถเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ทั้งสิ้น 8 ข้อ จากจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 18 ข้อ ในจำนวนข้อที่เว้นวรรคได้ตามเกณฑ์ 8 ข้อนี้ คิดเป็น 100% กลุ่มคำใช้ความรู้ด้านรูปเครื่องหมายเพียง 12.5% แต่กลับใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์มากถึง 75% และใช้ความรู้ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ 12.5% แสดงให้เห็นว่า กลุ่มคำมีความรู้ในการเว้นวรรคในระดับนี้ค่อนข้างน้อย

สรุปว่า กลุ่มคำที่เว้นวรรคได้ตรงตามเกณฑ์นั้น มีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคตรงตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนดได้ค่อนข้างดีในระดับประโยค ระดับอนุพจน์ ระดับวลีเท่านั้น ดีปานกลางในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลัง ส่วนในระดับวลี ระดับคำชี้เฉพาะ ระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่าง และระดับเครื่องหมายมีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคน้อยมากถึงไม่มีเลย

บทที่ 6

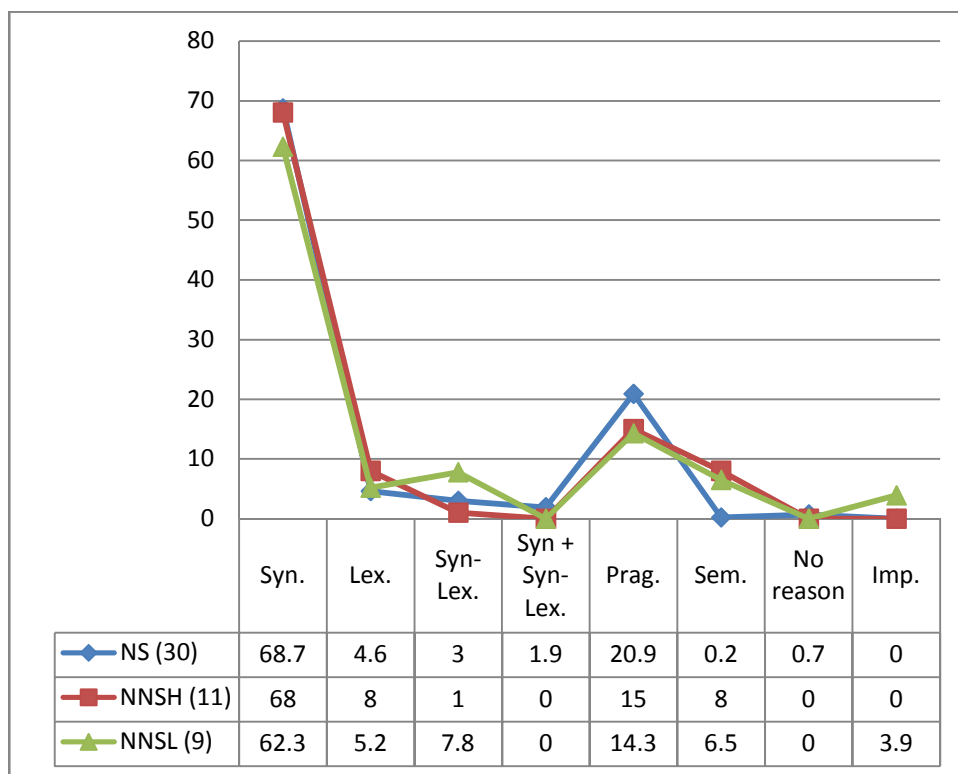
ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ไวยากรณ์กับประสบการณ์ทางภาษา

ในบทนี้จะอภิปรายความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ไวยากรณ์ที่ใช้ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นกับประสบการณ์ทางภาษา ซึ่งจะวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ในข้อที่ 3 และจะนำไปสู่วัตถุประสงค์ในข้อที่ 4 คือ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น จากที่ได้อภิปรายความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคในตำแหน่งต่าง ๆ ในบทที่ 5 ซึ่งอาจจะยังไม่เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ไวยากรณ์ที่ใช้ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นกับประสบการณ์ทางภาษาได้ชัดเจนนัก ผู้วิจัยจึงขอเสนอความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ไวยากรณ์กับประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นในบทนี้เพื่อให้เห็นภาพและเข้าใจปัญหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยจะพิจารณาไปตามระดับของหลักเกณฑ์

6.1 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ไวยากรณ์ที่ใช้ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นกับประสบการณ์ทางภาษา

6.1.1 ระดับประโยค

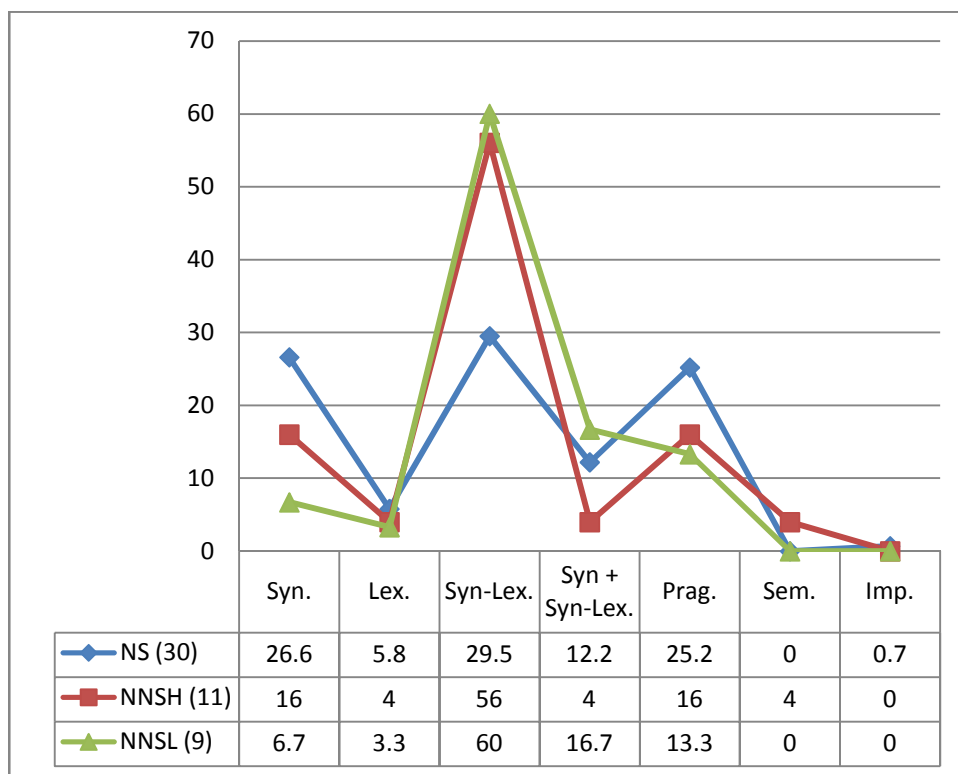
ในระดับประโยค กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มคือ กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคเป็นไปในทิศทางเดียวกันและค่อนข้างใกล้เคียงกัน ดังภาพที่ 6.1 แต่มีความแตกต่างกันอยู่บ้างในการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ (Syn.) ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syn-Lex.) และความรู้ที่ไม่ชัดเจนประเภทความรู้ลึก (Imp.) ดังนี้ กลุ่มสูงใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ในระดับประโยคมากกว่ากลุ่มต่ำ ในขณะที่กลุ่มต่ำใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มสูง และกลุ่มสูงไม่มีการใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนในการให้เหตุผลการเว้นวรรคแสดงถึงความพยายามในการใช้ความรู้ไวยากรณ์ของกลุ่มสูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนประเภทความรู้ลึกมากถึง 3.9% จากกราฟ เมื่อเทียบกับเจ้าของภาษาแล้วจะเห็นได้ว่า กลุ่มสูงที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษามากกว่ามีความรู้ไวยากรณ์ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ

ภาพที่ 6.1 เปรียบเทียบความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคในระดับประโยค

6.1.2 ระดับอนุพากย์

ในระดับอนุพากย์ ทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำส่วนใหญ่ใช้ความรู้ไวยากรณ์ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syn-Lex.) มากถึง 56% และ 60% ตามลำดับ ซึ่งค่อนข้างใกล้เคียงกัน รวมถึงความรู้ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ด้วยแต่ทั้งสองกลุ่มใช้ความรู้ด้านนี้ไม่มากนัก แต่สิ่งที่แตกต่างกันในกลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มคือ การใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ร่วมกับด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syn + Syn-Lex.) ที่กลุ่มต่ำใช้ความรู้นี้มากกว่ากลุ่มสูงค่อนข้างมาก และการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ (Syn.) ที่กลุ่มสูงใช้ความรู้นี้มากกว่ากลุ่มต่ำ และกลุ่มสูงมีการใช้ความรู้ด้านอรรถศาสตร์ (Sem.) เล็กน้อยแต่ไม่พบในกลุ่มต่ำ ดังภาพที่ 6.2

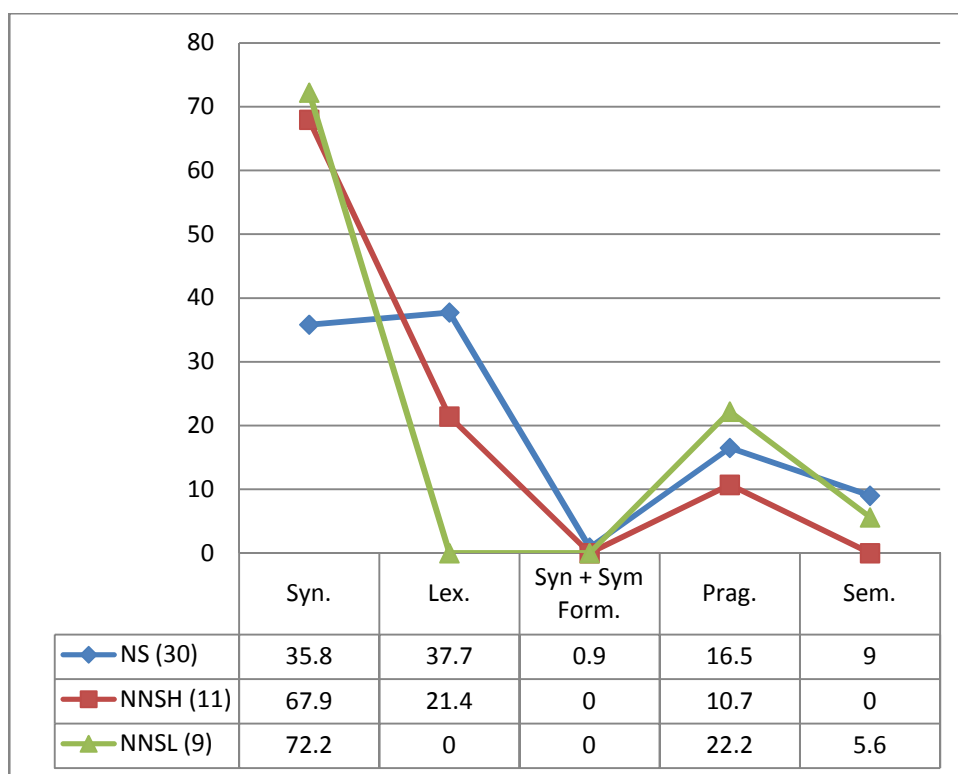

ภาพที่ 6.2 เปรียบเทียบความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคในระดับอนุภาค

จะเห็นได้ว่า ในระดับอนุภาคนี้กลุ่มต่ำจะเน้นการใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์เป็นหลักมากกว่ากลุ่มสูง เมื่อเทียบความรู้ที่ใช้กับเจ้าของภาษาพบว่า เจ้าของภาษามีการใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคกระจายไปในความรู้ด้านต่าง ๆ คือ ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ และด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ในปริมาณที่พอ ๆ กัน ไม่ได้เน้นไปที่ความรู้ด้านใดด้านหนึ่ง เนื่องจากเป็นหลักเกณฑ์ทางเลือกที่การเว้นวรรคขึ้นอยู่กับวัจนลีลาในการเขียนของผู้ใช้ภาษา จึงอาจทำให้เจ้าของภาษามีการใช้ความรู้ที่หลากหลายมากกว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีวัจนลีลาในการเขียนที่น้อยกว่าเจ้าของภาษา จุดนี้ชี้ให้เห็นว่า กลุ่มสูงมีการใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคหลากหลายมากกว่ากลุ่มต่ำที่เน้นใช้เพียงความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ ประสบการณ์การสัมผัสภาษาจึงมีผลต่อการใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรค

6.1.3 ระดับวลี

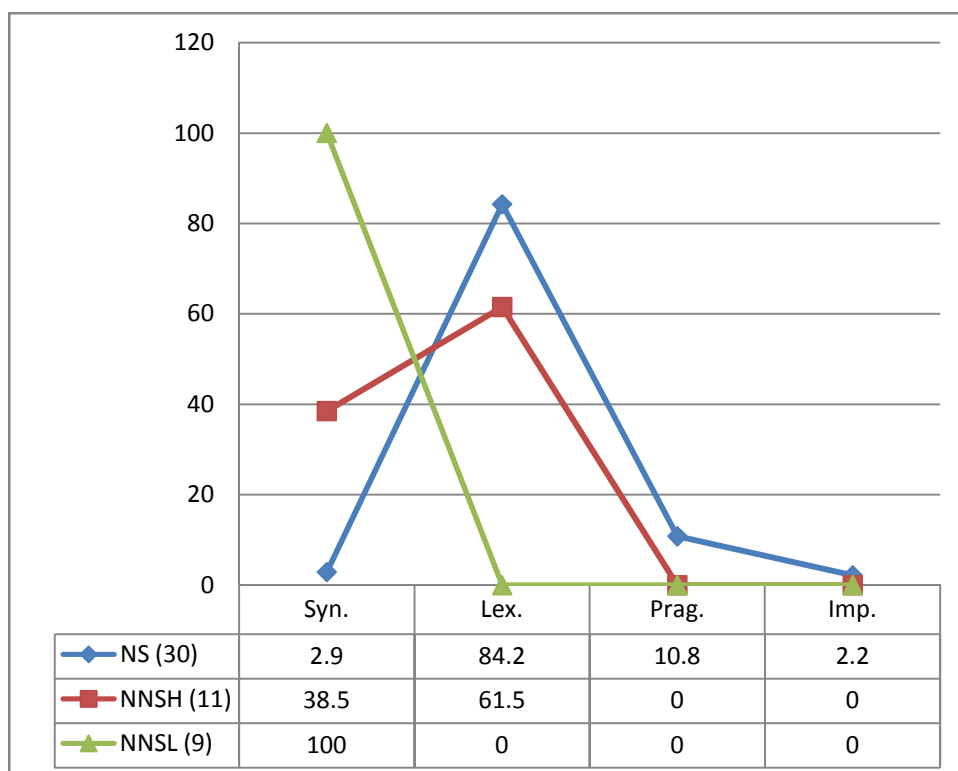
ในระดับวลี กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์เท่านั้นที่ค่อนข้างสูงและใกล้เคียงกัน ส่วนการใช้ความรู้ในด้านอื่น ๆ นั้นมีไม่มากนักและค่อนข้างแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ดังภาพที่ 6.3 กลุ่มสูงใช้ความรู้ด้านหน่วยคำมากถึง 21.4% ในขณะที่กลุ่มต่ำไม่ได้ใช้ความรู้นี้เลย นอกจากนั้น กลุ่มต่ำใช้ความรู้ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ค่อนข้างสูง และยังมีการใช้ความรู้ด้านอรรถศาสตร์ด้วย เมื่อเทียบกับเจ้าของภาษาแล้วพบว่า เจ้าของภาษาใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์พอ ๆ กับความรู้ด้านหน่วยคำ ซึ่งการใช้ความรู้ด้านหน่วยคำนี้เองที่ทำให้กลุ่มสูงมีการใช้ความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ

ภาพที่ 6.3 เปรียบเทียบความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคในระดับวลี

6.1.4 ระดับคำชี้เฉพาะ

ในระดับคำชี้เฉพาะ กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้ความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด กลุ่มสูงส่วนใหญ่ใช้ความรู้ด้านหน่วยคำ (Lex.) และบางส่วนใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ (Syn.) ในขณะที่กลุ่มต่ำใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์เท่านั้น ดังภาพที่ 6.4

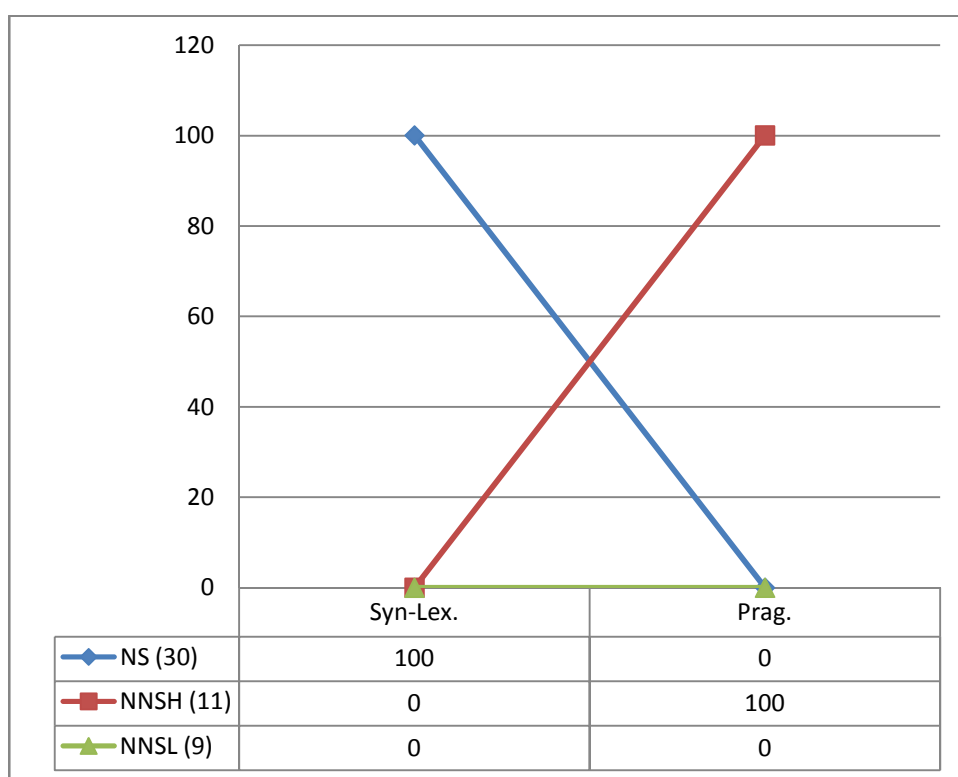

ภาพที่ 6.4 เปรียบเทียบความรู้ภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคในระดับคำชี้เฉพาะ

เมื่อเทียบความรู้ภาษาศาสตร์ที่เจ้าของภาษาใช้แล้วพบว่า กลุ่มสูงใช้ความรู้ด้านหน่วยคำใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามาก และมากกว่ากลุ่มต่ำที่ไม่ได้ใช้ความรู้ด้านนี้ ในจุดนี้เป็นสิ่งที่ยืนยันให้เห็นว่า ประสบการณ์การสัมผัสภาษามีผลต่อความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคด้านหน่วยคำเป็นอย่างมาก

6.1.5 ระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่าง

ในระดับนี้ กลุ่มต่ำไม่ได้เว้นวรรคเลย จึงไม่ได้แสดงความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรค ในขณะที่กลุ่มสูงเว้นวรรคแต่ใช้ความรู้ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ (Prag.) ซึ่งต่างจากเจ้าของภาษาโดยสิ้นเชิงที่ทั้ง 100% ใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syn-Lex.) ดังภาพที่ 6.5 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มไม่มีความรู้ในการเว้นวรรคในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่างเลย การเว้นวรรคในระดับนี้จึงเป็นปัญหาในการเว้นวรรคมากที่สุดสำหรับกลุ่มผู้เรียน

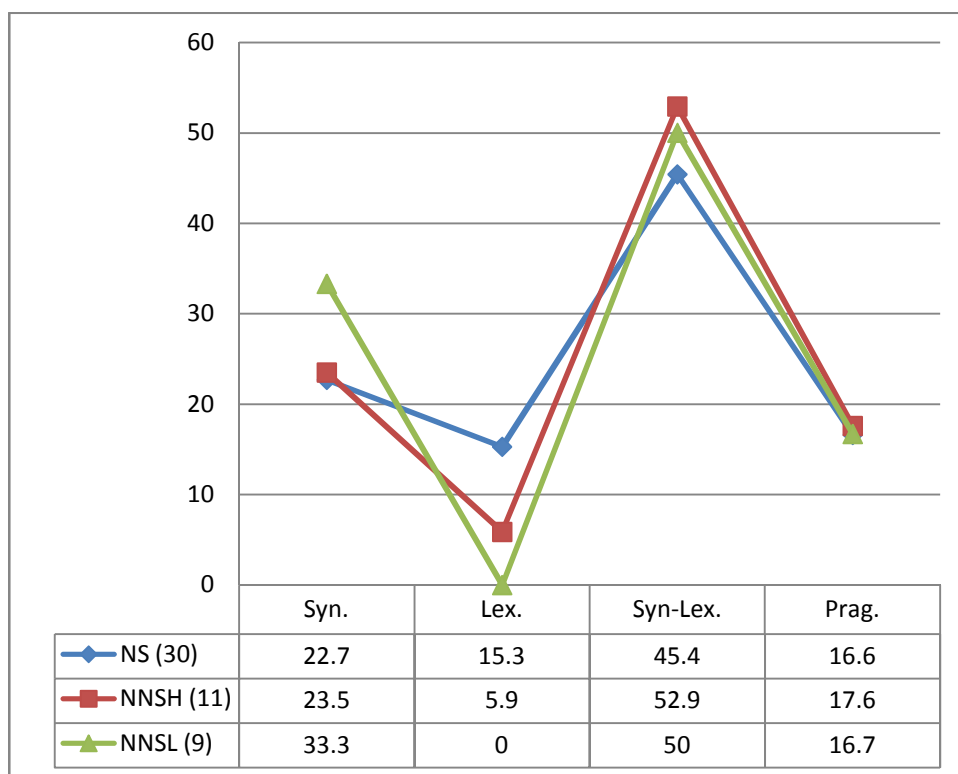

ภาพที่ 6.5 เปรียบเทียบความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่าง

6.1.6 ระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลัง

ในระดับนี้ กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้ความรู้ไวยากรณ์ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syn-Lex.) และด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ (Prag.) ใกล้เคียงกันคือ ประมาณ 50% และ 16% ตามลำดับ ซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความรู้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา นอกจากนี้ เจ้าของภาษายังใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ (Syn.) และด้านหน่วยคำ (Lex.) ด้วย ซึ่งกลุ่ม

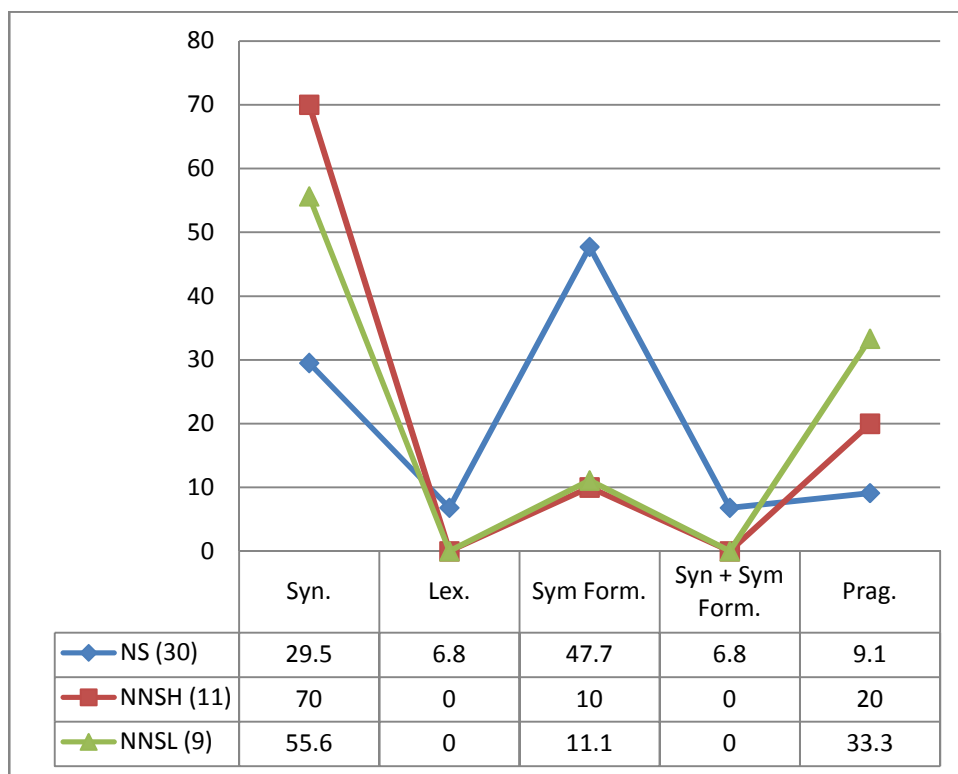
สูงก็มีการใช้ความรู้เหล่านี้และใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำที่มีใช้เพียงความรู้ด้านวากยสัมพันธ์แต่ไม่ได้ใช้ความรู้ด้านหน่วยคำเลย ดังภาพที่ 6.6

ภาพที่ 6.6 เปรียบเทียบความรู้ภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลัง

6.1.7 ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งระหว่าง

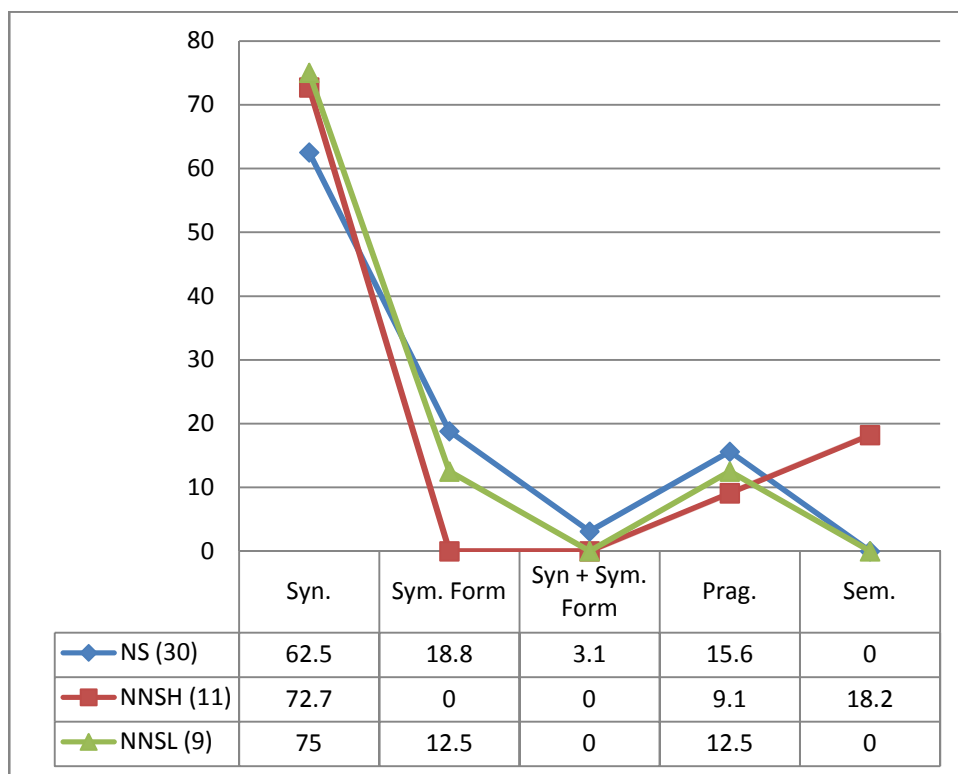
การเว้นวรรคในระดับเครื่องหมายนี้ กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้ความรู้ด้านรูปเครื่องหมาย (Sym Form.) เพียงประมาณ 10% เท่านั้น ในขณะที่กลุ่มสูงใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ (Syn.) มากถึง 70% และความรู้ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ (Prag.) 20% ต่างกับกลุ่มต่ำที่ครั้งหนึ่งใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ และอีก 33.3% ใช้ความรู้ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม ถือได้ว่า กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคด้านรูปเครื่องหมายน้อยมาก จึงถือได้ว่า ความรู้ภาษาศาสตร์ในด้านรูปเครื่องหมายนี้ก็เป็นปัญหาในการเว้นวรรคของกลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มเช่นกัน เมื่อพิจารณาที่เจ้าของภาษาพบว่า แม้แต่เจ้าของภาษาเองก็มีเพียงครั้งหนึ่งเท่านั้นที่ใช้ความรู้ด้านรูปเครื่องหมาย ดังภาพที่ 6.7

ภาพที่ 6.7 เปรียบเทียบความรู้ภาษาศาสตร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคในระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งระหว่าง

6.1.8 ระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลัง

ในการใช้ความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลังนี้ มีกลุ่มต่ำเพียง 12.5% เท่านั้นที่ใช้ความรู้ด้านรูปเครื่องหมาย (Sym Form.) ซึ่งถือว่าต่ำมาก ส่วนกลุ่มสูงไม่มีคนใดเลยที่ใช้ความรู้ด้านนี้ โดยที่ส่วนใหญ่คือ ประมาณ 70% ของทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ (Syn.) ประมาณ 10% ที่ใช้ความรู้ด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ (Prag.) และกลุ่มสูงเท่านั้นที่ใช้ความรู้ด้านอรรถศาสตร์ (Sem.) จากภาพที่ 6.8 สรุปได้ว่า กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีปัญหาในการเว้นวรรคในระดับนี้ โดยที่มีความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคด้านรูปเครื่องหมายน้อยมาก ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มผู้เรียนไม่มีความรู้ภาษาศาสตร์ในด้านรูปเครื่องหมายเลย เมื่อพิจารณาเทียบกับเจ้าของภาษาแล้วพบว่า แม้แต่เจ้าของภาษาเอง ส่วนใหญ่ก็ใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์เช่นกัน

ภาพที่ 6.8 เปรียบเทียบความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคในระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลัง

6.2 ปัญหาในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

ปัญหาในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ในหัวข้อนี้จะเป็นการตอบคำถามในวัตถุประสงค์ข้อที่ 4 จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ผลแล้วพบว่า การเว้นวรรคในทุกระดับนั้นยังคงเป็นปัญหาในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ซึ่งจะมากขึ้นแตกต่างกันไปในแต่ละระดับ ดังนี้

1. ระดับที่เป็นปัญหากับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมากที่สุดคือ ระดับคำและระดับเครื่องหมาย ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์เฉพาะคือ จะต้องเว้นวรรค เนื่องจากในภาษาญี่ปุ่นไม่มีการเว้นวรรคในระดับคำและระดับเครื่องหมาย จึงเกิดการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สองในทางลบ การเว้นวรรคในระดับคำเป็นระดับที่ชี้ให้เห็นว่า ประสิทธิภาพการสัมผัสภาษานั้นมีผลต่อความรู้ไวยากรณ์ด้านหน่วยคำเป็นอย่างมาก จากผลการวิจัย กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสิทธิภาพการสัมผัสภาษาสูงหรือกลุ่มสูงจะมีความรู้ไวยากรณ์ด้านหน่วยคำอยู่บ้าง และในบางระดับการ

เว้นวรรคกลุ่มสูงสามารถแสดงความรู้ไวยากรณ์ด้านหน่วยคำได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาด้วย ในขณะที่กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาต่ำหรือกลุ่มต่ำไม่มีการใช้ความรู้ไวยากรณ์ด้านหน่วยคำในการให้เหตุผลการเว้นวรรคเลย แสดงให้เห็นว่า หากกลุ่มต่ำหรือผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาต่ำมีประสบการณ์การสัมผัสภาษามากขึ้นแล้วจะทำให้มีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านหน่วยคำมากขึ้นตามประสบการณ์และ ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้นี้ให้เท่ากับเจ้าของภาษาได้หากไม่เกิดการคงตัวเสียก่อน ส่วนการเว้นวรรคในระดับเครื่องหมายพบว่า ประสบการณ์การสัมผัสภาษาไม่มีผลต่อความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านรูปเครื่องหมายเลย เนื่องจากกลุ่มสูงไม่ได้มีความรู้ด้านรูปเครื่องหมายมากกว่ากลุ่มต่ำ

2. การเว้นวรรคในระดับประโยคและระดับอนุพากย์ไม่เป็นปัญหาในการเว้นวรรคสำหรับกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมากนัก เนื่องจากกลุ่มผู้เรียนมีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านวากยสัมพันธ์ค่อนข้างดี กลุ่มสูงมีการใช้ความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำคือ ส่วนใหญ่ใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ แต่กลุ่มต่ำใช้ความรู้ไวยากรณ์ที่ต่างออกไปคือ กลุ่มต่ำใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ค่อนข้างมาก มากกว่ากลุ่มสูงและมากกว่าเจ้าของภาษาด้วย ซึ่งการใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ในการเว้นวรรคระดับอนุพากย์นั้นเป็นสิ่งที่ตรงตามหลักเกณฑ์ แต่ด้วยความที่เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือก เจ้าของภาษาจึงมีวุฒิในการเว้นวรรค เป็นเหตุให้ไม่ได้ใช้ความรู้ด้านนี้ในการให้เหตุผลมากนัก ทำให้การใช้ความรู้ด้านนี้ของกลุ่มต่ำแตกต่างจากเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มสูง ซึ่งกลุ่มสูงอาจมีประสบการณ์ได้เห็นการเขียนจากของจริงมากกว่ากลุ่มต่ำ กลุ่มสูงจึงมีวุฒิในการเว้นวรรคในการเขียนที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ

3. การเว้นวรรคในระดับวลี เป็นอีกระดับหนึ่งที่ยืนยันว่า ความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านหน่วยคำนั้นเป็นผลมาจากประสบการณ์การสัมผัสภาษา เห็นได้จากกรณีที่กลุ่มสูงมีการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์และด้านหน่วยคำเหมือนเจ้าของภาษา ในขณะที่กลุ่มต่ำไม่ได้ใช้ความรู้ด้านหน่วยคำเลย

4. การเว้นวรรคในระดับคำชี้เฉพาะ (เกณฑ์ที่ 4.1) เป็นหนึ่งในปัญหาการเว้นวรรคของทั้งเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เนื่องจากในหลักเกณฑ์นี้อาจพบเห็นในชีวิตประจำวันค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะคำชี้เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับคำนำพระนาม ฐานันดรศักดิ์ หรือ

ยศ เป็นต้น จึงทำให้เกิดการใช้วรรณคดีที่ไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยเห็นว่า ควรจะมีการสอนโดยให้เห็นจากการใช้จริงและทำเป็นแบบฝึกหัดเพื่อฝึกฝนการเว้นวรรคในส่วนนี้

5. ปัญหาการเว้นวรรคที่พบ นอกจากจะมาจากการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สองแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่า อาจจะมาจากการอ่านภาษาไทยที่ยังไม่แตกฉานของกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นด้วย เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นกลุ่มผู้เรียนที่ยังเรียนภาษาไทยอยู่ในระดับกลางหรือประมาณ 400 ชั่วโมงเท่านั้น

6. ในการพัฒนาแบบเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นหรือชาวต่างชาติก็ตาม ควรจะมีการเรียนการสอนการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยให้ตรงตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่บัญญัติไว้โดยราชบัณฑิตยสถาน โดยอาจแทรกอยู่ในทักษะการเรียนเขียนและอ่าน และจัดทำเป็นแบบฝึกหัดการเว้นวรรคเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและให้ความสำคัญกับการเว้นวรรคให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ สามารถนำไปใช้เขียนให้อ่านง่ายและสามารถสื่อสารให้เข้าใจได้ตรงกันทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน

บทที่ 7

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

เนื้อหาในบทนี้ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ สรุปผลความสามารถและความรู้อภิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรค อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผลการวิจัย

ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความสามารถและความรู้อภิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาไทยต่างกัน โดยมีการเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษา ข้อมูลที่พบเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้เป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ เจ้าของภาษามีความสามารถและความรู้อภิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคได้ตรงตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตมากกว่าผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นในกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาสูงมีความสามารถและความรู้อภิภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคตรงตามหลักเกณฑ์มากกว่ากลุ่มต่ำ และในการเว้นวรรคในระดับคำเป็นปัญหาที่สำคัญในการเว้นวรรคของกลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่ม

1. ผลการวิจัยด้านความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม มีดังนี้

ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเจ้าของภาษา กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาสูง (กลุ่มสูง) และกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ต่ำ (กลุ่มต่ำ) กลุ่มเจ้าของภาษาสามารถทำการเว้นวรรคโดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (61.36%) รองลงมา คือ ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นกลุ่มสูง (28.24%) และกลุ่มต่ำ (25.25%) ตามลำดับ ซึ่งในกลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมาก จากคะแนนร้อยละที่กลุ่มผู้เรียนทำได้ จะเห็นได้ว่าการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนนั้นเป็นปัญหา เนื่องจากมีความสามารถทำได้ถูกต้องน้อยมาก

เมื่อพิจารณาหลักเกณฑ์การเว้นวรรคโดยแบ่งเป็นหลักเกณฑ์ทางเลือก (Optional Rules) และหลักเกณฑ์เฉพาะ (Specific Rules) พบว่า เจ้าของภาษาทำคะแนนในส่วนหลักเกณฑ์ทางเลือกต่ำที่สุด คือ ในเกณฑ์ที่ 3 ระดับวลี (41.57%) แต่ทำคะแนนเฉลี่ยได้ดีที่สุดในเกณฑ์ที่ 4.2 ระดับคำเฉพาะ (91.67%) ซึ่งอยู่ในส่วนที่เป็นหลักเกณฑ์เฉพาะ ซึ่งต่างจากกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้ง

สองกลุ่มที่ทำคะแนนในส่วนนี้ได้ต่ำที่สุด ซึ่งเป็นคะแนนที่ต่ำมาก คือ ทำได้ 4.55% ในกลุ่มสูงและ 0% ในกลุ่มต่ำ ส่วนการเว้นวรรคในเกณฑ์ที่ 1 ระดับประโยค เป็นระดับที่กลุ่มผู้เรียนทำคะแนนเฉลี่ยได้ดีที่สุด คือ ทำได้ 53.48% ในกลุ่มสูง และ 50.33% ในกลุ่มต่ำ ซึ่งอยู่ในหลักเกณฑ์ทางเลือก

2. ผลการวิจัยด้านความรู้ภษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม มีดังนี้

การให้เหตุผลในการเว้นวรรคหรือความรู้ภษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มส่วนใหญ่เป็นการใช้เหตุผลที่ชัดเจน เจ้าของภาษาใช้ความรู้ที่ชัดเจน 99.42% กลุ่มสูง 100% และกลุ่มต่ำ 97.99% แสดงว่ากลุ่มเจ้าของภาษาใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจน 0.58% และกลุ่มต่ำใช้ 2% ส่วนในกลุ่มสูงนั้น ไม่มีการใช้เหตุผลที่ไม่ชัดเจนเลย

ในเหตุผลที่ชัดเจนยังแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ความรู้ด้านรูปภาษา ด้านความหมาย ซึ่งในกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ความรู้เหล่านี้ในปริมาณที่พอกัน ดังตารางที่ 6.1

ตารางที่ 7.1 ร้อยละของความรู้ภษาศาสตร์ที่เป็นความรู้ที่ชัดเจนของกลุ่มตัวอย่าง

ความรู้ที่ชัดเจน	NS	NNSH	NNSL
รูปภาษา	80.41%	80.49%	78%
ความหมาย	19.01%	19.51%	20%
รวม	99.42%	100%	98%

จากการวิจัยยังพบอีกว่า กลุ่มเจ้าของภาษาที่เว้นวรรคตรงตามเกณฑ์นั้นมีความรู้ภษาศาสตร์ในการเว้นวรรคตรงตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนด ยกเว้นในหลักเกณฑ์ที่ 5.2 ระดับเครื่องหมาย ที่เจ้าของภาษามีความรู้ภษาศาสตร์ตรงตามเกณฑ์ค่อนข้างน้อย

กลุ่มสูงที่เว้นวรรคตรงตามเกณฑ์นั้นมีความรู้ภษาศาสตร์ในการเว้นวรรคตรงตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนดในการเว้นวรรคได้ค่อนข้างดีในการเว้นวรรคระดับประโยค ระดับอนุพจน์ และระดับวลีเท่านั้น ในระดับคำชี้เฉพาะและระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลัง กลุ่มสูงมีความรู้ภษาศาสตร์ปานกลาง ส่วนในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่างและระดับเครื่องหมายนั้น กลุ่มสูงมีความรู้ภษาศาสตร์ในการเว้นวรรคน้อยมากถึงไม่มีเลย

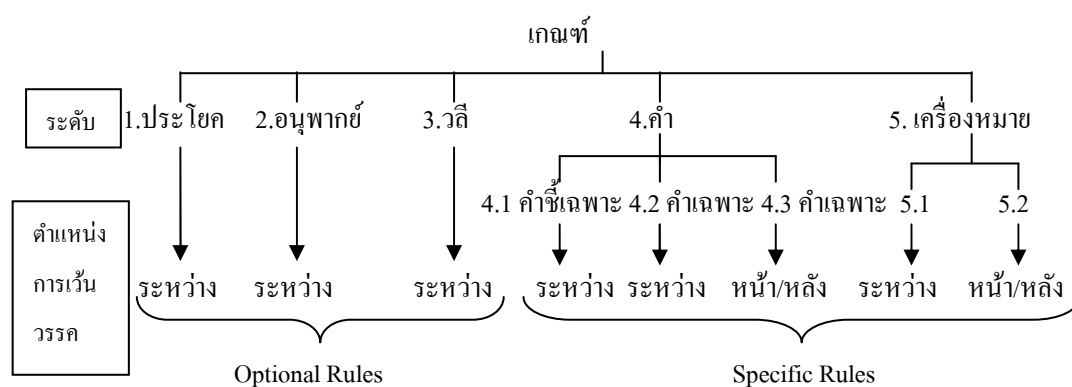
กลุ่มคำที่เว้นวรรคได้ตรงตามเกณฑ์นั้น มีความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคตรงตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนดได้ค่อนข้างดีในระดับประโยค ระดับอนุพากย์ ระดับวลีเท่านั้น ตีปานกลางในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลัง ส่วนในระดับวลี ระดับคำชี้เฉพาะ ระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งระหว่าง และระดับเครื่องหมายมีความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคน้อยมากถึงไม่มีเลย

7.2 อภิปรายผล

7.2.1 อภิปรายผลความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่าง

การอภิปรายผลความสามารถในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะอภิปรายโดยลึอกับภาพของโครงสร้างการเว้นวรรคตามเกณฑ์ของราชบัณฑิตที่ผู้วิจัยได้จัดระเบียบใหม่ ดังภาพที่

6.1

	1	2	3	4.1	4.2	4.3	5.1	5.2
NS	84.51%	51.48%	41.57%	46.33%	91.67%	90.56%	48.89%	53.33%
NNSH	53.48%	25.25%	14.97%	11.82%	4.55%	25.76%	30.30%	50%
NNSL	50.33%	37.04%	11.76%	2.22%	0%	11.11%	33.33%	44.44%

ภาพที่ 7.1 ร้อยละของความสามารถในการเว้นวรรคในการเขียนไทยของกลุ่มเจ้าของภาษา และกลุ่มนักเรียนญี่ปุ่น โดยแบ่งตามระดับภาษาและตำแหน่งที่เกิดการเว้นวรรค

จากภาพที่ 7.1 แสดงคะแนนร้อยละของความสามารถในการเว้นวรรคแยกตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคตามระดับภาษา ตำแหน่งในการเว้นวรรค และลักษณะของหลักเกณฑ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มแล้วพบว่า เจ้าของภาษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ดีที่สุดในระดับคำ (ค่าเฉลี่ยของเกณฑ์ข้อที่ 4.1, 4.2 และ 4.3 เท่ากับ 76.19%) ซึ่งอยู่ในส่วนที่เป็นหลักเกณฑ์เฉพาะ (Specific Rules) รองลงมาคือส่วนที่เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือก (Optional Rules) (ค่าเฉลี่ยของเกณฑ์ข้อที่ 1, 2 และ 3 เท่ากับ 59.19%) และหลักเกณฑ์เฉพาะ (Specific Rules) ระดับเครื่องหมาย (ค่าเฉลี่ยของเกณฑ์ข้อที่ 5.1 และ 5.2 เท่ากับ 51.11%) ตามลำดับ ซึ่งต่างจากกลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มที่ทำในส่วนของหลักเกณฑ์เฉพาะ ระดับเครื่องหมายได้ดีที่สุด (ค่าเฉลี่ยกลุ่มสูง= 40.15% กลุ่มต่ำ= 38.89%) รองลงมาคือ หลักเกณฑ์ทางเลือก (ค่าเฉลี่ยกลุ่มสูง= 31.23% กลุ่มต่ำ= 33.04%) และหลักเกณฑ์เฉพาะระดับคำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มสูง= 14.04% กลุ่มต่ำ= 4.44%) ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า ในแต่ละหลักเกณฑ์กลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มทำได้ค่อนข้างต่ำใกล้เคียงกัน ยกเว้นในหลักเกณฑ์เฉพาะระดับคำที่ทำได้ดีามาก และกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำมีคะแนนแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด แสดงให้เห็นว่าในระดับคำเป็นปัญหาสำคัญในการเว้นวรรคสำหรับกลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นมากที่สุด และเป็นระดับที่เมื่อนักเรียนมีประสบการณ์ภาษาสูงจะทำให้มีความใกล้เคียงเจ้าของภาษามากกว่าประสบการณ์ต่ำ ส่วนในหลักเกณฑ์ทางเลือกกลุ่มต่ำทำได้สูงกว่ากลุ่มสูงเล็กน้อยซึ่งไม่แตกต่างกันมากนัก

ปัญหาที่สำคัญในการเว้นวรรคของกลุ่มเจ้าของภาษาจะอยู่ในระดับหลักเกณฑ์ทางเลือก ซึ่งประกอบด้วยหลักเกณฑ์ข้อที่ 1-3 คือ ในระดับประโยค ระดับอนุพากย์ และระดับวลี ตามลำดับ เนื่องจากเป็นลักษณะที่เป็นลีลาเฉพาะตัวของผู้เขียนแต่ละคนทำให้สอนได้ยาก เมื่อพิจารณาหลักเกณฑ์นี้เจ้าของภาษาทำได้คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 59.19% โดยที่ทำในระดับประโยค (ข้อ 1) ได้ดีที่สุดในระดับ 84.51% รองมาคือ ระดับอนุพากย์ (ข้อ 2) เท่ากับ 51.48% และระดับวลี (ข้อ 3) ที่ทำได้เพียง 41.57% ซึ่งเป็นระดับที่เจ้าของภาษาทำได้ถูกต้องต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับทุกระดับ แสดงให้เห็นว่า การเว้นวรรคในระดับวลีมีลักษณะที่เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือกมากที่สุด คือ การเว้นวรรคจะแตกต่างกันไปตามลีลาการเขียนของแต่ละบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยในเรื่องของลักษณะและหน้าที่ของการหยุดเว้นระยะในภาษาไทย (Luksaneeyanawin 1988) ที่ว่า “การเกิดการหยุดเว้นระยะภายในวลีเกิดขึ้นเป็นจำนวนไม่น้อยในการวิจัยนี้ แต่ส่วนใหญ่จะเกิดที่ความพ้องจองต่ำคือมีการแปรระหว่างบุคคลมาก” ด้วยเหตุนี้จึงเป็นปัญหามากที่สุดสำหรับเจ้าของภาษา

เนื่องจากสอนได้ยากแม้แต่ตัวเจ้าของภาษาเอง ปัญหานี้ยังเกิดขึ้นกับกลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นด้วย เมื่อพิจารณาในกลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มพบว่า ในหลักเกณฑ์ทางเล็กรู้กลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเป็นไปในทิศทางเดียวกับเจ้าของภาษาทุกประการ ในระดับประโยคกลุ่มสูงทำได้ 53.48% กลุ่มต่ำทำได้ 50.33% ซึ่งถือว่าเป็นคะแนนที่ดีที่สุดของกลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นทั้งสองเมื่อเทียบกับระดับอื่นๆ ผู้วิจัยเห็นว่า สาเหตุที่กลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มสามารถเว้นวรรคได้ดีในระดับประโยค เนื่องจากการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มายังภาษาที่สองในทางบวก (Positive L1 Transfer) เนื่องจากการเขียนในภาษาญี่ปุ่นจะใช้เครื่องหมายมหัพภาคญี่ปุ่น (。) แสดงการจบประโยค และในภาษาไทยไม่ใช้เครื่องหมายนี้แสดงการจบประโยค แต่ใช้การเว้นวรรคแทนจึงทำให้นักเรียนญี่ปุ่นสามารถสรุปและเกิดการถ่ายโอนในเชิงบวกได้ว่า ในภาษาไทยจะใช้การเว้นวรรคแทนเครื่องหมายมหัพภาคเพื่อแสดงการจบประโยค นอกจากนั้นยังอาจมาจากการถ่ายโอนมาจากประสบการณ์การเรียนรู้ (Transfer of Training) หรือจากการสอนของอาจารย์ผู้สอน ส่วนในระดับอนุภาค กลุ่มสูงทำได้ 25.25% ซึ่งทำได้น้อยกว่ากลุ่มต่ำที่ได้ 37.04% ซึ่งเป็นคะแนนที่ไม่แตกต่างกันมากนัก แสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์ภาษาไม่ได้มีผลต่อการทำการเว้นวรรคให้ถูกต้องตามเกณฑ์ ส่วนคะแนนที่ได้ค่อนข้างต่ำในทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยเห็นว่า น่าจะมาจากการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มายังภาษาที่สองในทางลบ (Negative L1 Transfer) คือ ในภาษาญี่ปุ่นไม่ได้เว้นวรรคระหว่างประโยคย่อย แต่จะใช้เครื่องหมายจุลภาคญี่ปุ่น (、) คั่นระหว่างประโยคย่อย ต่างจากภาษาไทยที่จะใช้การเว้นวรรคแทน โดยจะยึดหลักที่คำสันธาน คือ จะมีการเว้นวรรคระหว่างประโยคย่อยกับคำสันธานเชื่อมประโยค เช่น และ แต่ เป็นต้น (ข้อที่ 2.1) และการเว้นวรรคระหว่างคำ “ว่า” กับประโยคที่ตามมา (ข้อที่ 2.2) ซึ่งไม่มีในภาษาญี่ปุ่น จึงเป็นเหตุให้นักเรียนญี่ปุ่นทำคะแนนได้น้อยในส่วนนี้

ในระดับวลีกลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มทำได้ไม่แตกต่างกัน คือ 14.97% ในกลุ่มสูง และ 11.76% ในกลุ่มต่ำ เป็นคะแนนที่ค่อนข้างต่ำมาก แสดงให้เห็นว่า กลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นมีความสามารถในการเว้นวรรคในระดับนี้น้อยมาก ผู้วิจัยเห็นว่า น่าจะมาจากการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มายังภาษาที่สองในทางลบ (Negative L1 Transfer) คือ ในภาษาญี่ปุ่นจะไม่มี

1. การเว้นวรรคระหว่างข้อความที่เป็นหัวข้อกับประโยคที่ตามมา (ข้อที่ 3.1)

2. การเว้นวรรคระหว่างกลุ่มอักษรย่อ (ข้อที่ 3.2)
3. การเว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข (ข้อที่ 3.3)
4. การเว้นวรรคระหว่างวันกับเวลา (ข้อที่ 3.4)
5. การเว้นวรรคระหว่างหน่วยมาตรากับข้อความที่ตามมา (ข้อที่ 3.5)
6. การเว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือไทยกับตัวหนังสือภาษาอื่น (ข้อที่ 3.6)
7. การเว้นวรรคระหว่างรายการต่างๆ เพื่อแยกรายการ (ข้อที่ 3.7)

จึงเกิดการถ่ายโอนจากภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สอง คือ ไม่เว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยเหมือนภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นภาษาแม่ จากที่ได้กล่าวไปแล้วหลักเกณฑ์ในระดับวลีนี้เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือก ทำให้มีลักษณะของความเป็นลีลาเฉพาะตัวของผู้เขียนซึ่งยากต่อการสอนแม้แต่ตัวเจ้าของภาษาเอง ด้วยเหตุนี้อาจารย์ผู้สอนควรจะสอนและฝึกฝนนักเรียนในเกณฑ์การเว้นวรรคในส่วนนี้ด้วย เพื่อให้การผู้เรียนสามารถเขียนได้อย่างเจ้าของภาษา

ส่วนหลักเกณฑ์ที่เป็นหลักเกณฑ์เฉพาะ (Specific Rules) นั้นแบ่งออกเป็นในระดับคำและระดับเครื่องหมาย ในระดับคำยังแบ่งออกเป็นคำชี้เฉพาะและคำเฉพาะพบว่า เจ้าของภาษาทำคะแนนในระดับคำชี้เฉพาะ (ข้อ 4.1) ได้ต่ำมาก เท่ากับ 46.33% ในขณะที่ในระดับคำเฉพาะทำได้สูงมาก เท่ากับ 91.67% ในตำแหน่งระหว่าง (ข้อ 4.2) และ 90.56% ในตำแหน่งหน้าและหลัง (ข้อ 4.3) ตามลำดับ แสดงให้เห็นถึงปัญหาการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาในระดับคำชี้เฉพาะ เนื่องจากเป็นหลักเกณฑ์เฉพาะที่จะต้องเว้นวรรค มิเช่นนั้นจะทำให้อ่านเข้าใจยาก อาจจะเนื่องมาจากหลักเกณฑ์บางข้อมิใช่กันในชีวิตประจำวันไม่มากนัก และลักษณะของหลักเกณฑ์ที่มีลักษณะที่ยุ่งยาก จึงอาจเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนเว้นวรรคได้ แม้เจ้าของภาษาเองยังมีข้อบกพร่องในการเว้นวรรคในระดับนี้อยู่ ดังนั้นหากจัดประเภทของการเว้นวรรคในระดับคำชี้เฉพาะนี้ให้เป็นหมวดหมู่ขึ้น อาจทำให้ผู้ใช้ภาษาเข้าใจและนำไปใช้ได้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอประเภทของการเว้นวรรคในระดับคำชี้เฉพาะ ดังนี้

1) Person Type + Name // Surname คือ ประเภทของบุคคลติดกับชื่อ และเว้นวรรคระหว่างชื่อกับนามสกุล ถือเป็น 1 สิ่ง เช่น นายเสริม วินิจฉัยกุล นั่นคือ *เกณฑ์ข้อที่ 4.1. 1เว้นวรรคระหว่างชื่อกับนามสกุล*

2) Place Type + Name // Place Type + Name //... คือ ประเภทของสถานที่ติดกับชื่อ และเว้นวรรคระหว่างกันไปจนจบการบอกสถานที่ ถือเป็น 1 สิ่ง เช่น ถนนหน้าพระลาน แขวงพระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร นั่นคือ *เกณฑ์ข้อที่ 4.1. 7* เว้นวรรคระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถนน ตำบล แขวง/อำเภอเขต จังหวัด/

3) Company Type + Name // จำกัด คือ ประเภทของบริษัทติดกับชื่อ และเว้นวรรคระหว่างชื่อบริษัทกับคำว่า “จำกัด” เช่น

- บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์มั่นคง จำกัด
- ธนาคารทหารไทย จำกัด

นั่นคือ *เกณฑ์ข้อที่ 4.1. “จำกัด”* ระหว่างชื่อบริษัท ธนาคาร ฯลฯ กับคำ 5 ที่อยู่ท้ายชื่อ

4) Title // Name คือ เว้นวรรคระหว่างคำนำหน้าชื่อกับชื่อ ไม่ว่าจะป็นชื่อคนหรือสถานที่ เช่น

- ร้อยโทหญิง สุชาดา ทำความดี นั่นคือ *เกณฑ์ข้อที่ 4.1. 4* เว้นวรรคระหว่างยศกับชื่อ
- ห้างหุ้นส่วนจำกัด วิวรรสิน นั่นคือ *เกณฑ์ข้อที่ 4.1.6* เว้นวรรคระหว่างคำกับชื่อ “ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล” และ “ห้างหุ้นส่วนจำกัด”

5) Title // Title // Title + Name คือ เว้นวรรคระหว่างคำนำหน้าชื่อหรือคำนำหน้าพระนามแต่ละชนิด เช่น

- สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ นั่นคือ *เกณฑ์ข้อที่ 4.1. 2* ระหว่างคำนำพระนามพระบรมวงศานุวงศ์ พระนาม และฐานันดรศักดิ์ แต่ละชนิด
- ศาสตราจารย์ นายแพทย์ หม่อมหลวงเกษตร สนิทวงศ์ นั่นคือ *เกณฑ์ข้อที่ 4.1. ระหว่างคำนำหน้านามแต่ละชนิด 3*

ส่วนในระดับคำเฉพาะทั้งตำแหน่งระหว่าง (ข้อที่ 4.2) และตำแหน่งหน้าและหลัง (ข้อที่ 4.3) ที่เจ้าของภาษาเกือบหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์หรือเกือบทุกคนมีความสามารถในการเว้นวรรค แสดงให้เห็นว่า เป็นหลักเกณฑ์ที่เจ้าของภาษานำไปใช้ได้ดีมากที่สุด เนื่องจากเป็นคำที่มีความเฉพาะเจาะจงในตัวสูง นั่นคือ การเว้นวรรคระหว่างรายการกับคำสันธาน “และ” “หรือ” ในรายการ (ข้อที่ 4.2.1) การเว้นวรรคระหว่างรายการกับคำ “เป็นต้น” ที่อยู่หลังรายการ (ข้อที่ 4.2.2)

การเว้นวรรคหน้าและหลังคำ ณ ธ (ข้อที่ 4.3.1) การเว้นวรรคหน้าและหลังคำ “ได้แก่” ที่ตามด้วยรายการ มากกว่า 1 รายการ (ข้อที่ 4.3.2) และการเว้นวรรคหน้าและหลังคำ “เช่น” (ในความหมายว่า ยกตัวอย่าง) (ข้อที่ 4.3.3)

เมื่อพิจารณาความสามารถในการเว้นวรรคในระดับคำของกลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มพบว่า เป็นหลักเกณฑ์ที่ทำได้แตกต่างจากเจ้าของภาษามากที่สุด สามารถทำได้ถูกต้องน้อยมากคือ ในระดับคำชี้เฉพาะ ทำได้ 11.82% ในกลุ่มสูงและ 2.22% ในกลุ่มต่ำ ในระดับคำเฉพาะตำแหน่งระหว่าง ทำได้ 4.55% และ 0% ตามลำดับ และระดับคำเฉพาะตำแหน่งหน้าและหลัง ทำได้ 25.76% และ 11.11% ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการเว้นวรรคในระดับคำน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับคำชี้เฉพาะ และระดับคำเฉพาะตำแหน่งระหว่าง เนื่องจากในภาษาแม่ (ภาษาญี่ปุ่น) ไม่เว้นวรรคในระดับคำเลย นักเรียนญี่ปุ่นจึงไม่เว้นวรรคในภาษาเป้าหมาย (ภาษาไทย) ตามภาษาแม่ จึงเกิดการถ่ายโอนระบบจากภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สองในทางลบ และอาจเกิดจากการที่กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นไม่รู้คำศัพท์ นอกจากนั้นคะแนนของกลุ่มสูงที่มากกว่ากลุ่มต่ำในทุกประเภนี้ชี้ให้เห็นว่า ประสบการณ์การสัมผัสภาษามีอิทธิพลต่อความสามารถในการเว้นวรรคในระดับนี้มากที่สุด จึงนำไปสู่ข้อเสนอแนะที่ว่า อาจารย์ผู้สอนควรเน้นย้ำหลักเกณฑ์การเว้นวรรคในระดับคำ และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับคำเฉพาะตำแหน่งระหว่างที่ผู้เรียนทำได้ต่ำมาก เพื่อที่ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาตนเองไปสู่ภาษาเป้าหมายได้อย่างเจ้าของภาษา เนื่องจากการเว้นวรรคในระดับคำเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวในภาษาไทยจึงต้องอาศัยการสอนจากอาจารย์ จากการฝึกฝนด้วยตนเอง และจากประสบการณ์การสัมผัสภาษาของผู้เรียนด้วย

ส่วนการเว้นวรรคในระดับเครื่องหมายที่เป็นหนึ่งในหลักเกณฑ์ที่ต้องเว้นวรรค (Specific rules) นั้นปรากฏว่าเจ้าของภาษาทำได้เพียง 48.89% ในตำแหน่งการเว้นวรรคระหว่าง (ข้อที่ 5.1) และ 53.33% ในตำแหน่งการเว้นวรรคหน้าและหลัง (ข้อที่ 5.2) ดังนั้นการเว้นวรรคในระดับนี้จึงเป็นปัญหาหนึ่งของเจ้าของภาษา ซึ่งเป็นเรื่องของการใช้ภาษาในการเขียน อาจารย์จึงควรเน้นการเว้นวรรคระหว่างข้อความข้างหน้ากับเครื่องหมายอัญประกาศเปิด (“) และวงเล็บเปิด (((ข้อที่ 5.1.1) และระหว่างเครื่องหมายจุลภาค (,) อัญภาค (;) ไปยาลน้อย (๑) อัญประกาศปิด (”) และวงเล็บปิด ()) กับข้อความที่ตามมา (ข้อที่ 5.1.2) ส่วนการเว้นวรรคในตำแหน่งหน้าและหลัง

เครื่องหมายไปยาลใหญ่ (๗๗) ไม้ยมก (๗) เสมอภาคหรือเท่ากับ (=) ทวิภาค (:), วิกัษภาค (-) และเครื่องหมาย + ที่ใช้ในทางภาษา (+) (ข้อที่ 5.2.1) ในแบบทดสอบผู้วิจัยใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๗) เท่านั้น เพื่อดูการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าเจ้าของภาษาส่วนใหญ่จะเว้นวรรคข้างหลังไม้ยมก แต่น้อยคนที่เว้นวรรคข้างหน้าไม้ยมก จึงทำให้คะแนนของเจ้าของภาษาทำได้เพียง 53.33% ผู้วิจัยเห็นว่า เนื่องจากในปัจจุบันเราใช้คอมพิวเตอร์ในการเขียนมากมาย หากเราเว้นวรรคข้างหน้าเครื่องหมายไม้ยมกด้วยทำให้ไม้ยมกแยกจากกลุ่มคำที่อยู่ข้างหน้า เวลาตัดคำเพื่อขึ้นบรรทัดใหม่ อาจจะถูกตัดที่ข้างหน้าไม้ยมกได้ ทำให้ไม้ยมกอยู่ต้นบรรทัดซึ่งทำให้ยากต่อการอ่าน ผู้ใช้ภาษาจึงไม่นิยมเว้นวรรคข้างหน้าเครื่องหมายไม้ยมกเพื่อให้อ่านง่ายขึ้น ส่วนกลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มสามารถทำการเว้นวรรคในระดับนี้ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุดคือทำได้ 50% และ 44.44% ในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ ผู้วิจัยเห็นว่าสาเหตุที่กลุ่มนักเรียนญี่ปุ่นสามารถทำได้ค่อนข้างดีเนื่องมาจากการถ่ายโอนมาจากการเรียน (Transfer of Training) และกลวิธีในการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of SLA) เนื่องจากว่า ไม้ยมกเป็นเครื่องหมายพิเศษที่มีเฉพาะในภาษาไทย จึงทำให้อาจารย์ผู้สอนมีการเน้นเป็นพิเศษและนักเรียนก็ให้ความสำคัญกับเครื่องหมายพิเศษนี้ด้วย ซึ่งเมื่อเทียบกับการเว้นวรรคระดับเครื่องหมายที่เป็นตำแหน่งระหว่าง (ข้อที่ 5.1) นั้นจะเป็นเครื่องหมายสากล เช่น เครื่องหมายอัฒประกาศ เครื่องหมายวงเล็บ เป็นต้น นักเรียนญี่ปุ่นจึงไม่ได้ให้ความสำคัญเท่า จึงทำได้เพียง 30.3% และ 33.33% ในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ กลุ่มต่ำทำได้คะแนนได้มากกว่ากลุ่มสูงเพียงเล็กน้อย ซึ่งถือว่าไม่แตกต่าง และเมื่อพิจารณาที่เครื่องหมายวงเล็บเปิดและวงเล็บปิดที่อยู่ในแบบทดสอบ พบว่า นักเรียนญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะเว้นวรรคที่วงเล็บปิดมากกว่า เนื่องจากมีลักษณะของการจบประโยคมากกว่า อย่างไรก็ตาม ผู้สอนควรจะเน้นในส่วนนี้ด้วย

เมื่อพิจารณาการเว้นวรรคเกินจากหลักเกณฑ์ของกลุ่มตัวอย่าง สามารถสรุปได้ว่า เจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีการเว้นวรรคเกินจากเกณฑ์ทั้งที่เป็นการเว้นวรรคที่ทำให้สื่อความหมายผิดพลาดได้ และการเว้นวรรคที่ไม่ได้ทำให้สื่อความหมายเบี่ยงเบนไป แต่เป็นลีลาเฉพาะบุคคลในการเขียนซึ่งไม่ตรงหรือเกินจากหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่กำหนด การเว้นวรรคเกินที่พบเฉพาะในกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นเท่านั้น คือ การเว้นวรรคหน้าคำสันธานจำพวก และ “ก็ ที่ แต่ ”

เว้นวรรคทุกคำนามและคำสรรพนามที่คิดว่าเป็นประธานของประโยค ซึ่งทำให้เป็นการเว้นวรรคเกินที่ผิด

ส่วนการแก้ไขคำตอบตำแหน่งที่เว้นวรรคที่เกิดในระหว่างการทำแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์นั้นส่วนใหญ่เกิดในระดับคำที่กลุ่มตัวอย่างเกิดความลังเลในการเว้นวรรคเมื่อได้อ่านบทวนแบบทดสอบอีกครั้ง และการแก้ไขคำตอบจากผิดเป็นถูกแสดงให้เห็นว่า ข้อผิดที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้นในตอนแรกนั้นเป็นข้อผิดที่เกิดจากความประมาท (Mistake) ส่วนการแก้ไขคำตอบจากถูกเป็นผิดนั้นเป็นข้อผิดที่เกิดจากข้อผิดพลาด (Error)

7.2.2 อภิปรายผลความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคของกลุ่มตัวอย่าง

จากผลการวิจัยความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคชี้ให้เห็นว่า เจ้าของภาษามีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคตรงตามหลักเกณฑ์มากกว่ากลุ่มผู้เรียน และกลุ่มผู้เรียนที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาสูงจะมีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคมากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาคำ เห็นได้ชัดในความรู้ด้านหน่วยคำ กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มส่วนใหญ่ใช้ความรู้ที่ชัดเจนในการให้เหตุผลในการเว้นวรรค ส่วนความรู้ที่ไม่ชัดเจนนั้นแบ่งเป็นประเภทไม่มีเหตุผลและประเภทความรู้สึก เจ้าของภาษาและกลุ่มคำใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนนี้แสดงเหตุผลในการเว้นวรรคเพียงเล็กน้อย มีเพียงกลุ่มสูงกลุ่มเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้ใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนในการให้เหตุผลการเว้นวรรค เมื่อเทียบการใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนกันในกลุ่มผู้เรียนระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำแล้ว การที่กลุ่มสูงไม่ได้ใช้ความรู้ที่ไม่ชัดเจนเลย แสดงให้เห็นถึงความพยายามของกลุ่มผู้เรียนที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาสูงในการใช้ความรู้ไวยากรณ์ในการใช้ภาษาที่มีมากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาคำ เนื่องจากผู้เรียนภาษาไทยชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาสูงเป็นผู้ที่เรียนอย่างจริงจังจึงมีความพยายามในการใช้ความรู้ที่ชัดเจนมากกว่า

เมื่อพิจารณาภายในความรู้ที่ชัดเจนพบว่า มีการใช้ความรู้ด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความรู้ที่ชัดเจนประเภทรูปภาษา (Form) แบ่งเป็น

1.1 วากยสัมพันธ์ (Syntax)

1.2 หน่วยคำ (Lexicon)

- 1.3 หน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntactico-Lexicon)
- 1.4 รูปเครื่องหมาย (Symbol Form)
- 1.5 วากยสัมพันธ์และหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ (Syntax + Syntactico-lexicon)
- 1.6 วากยสัมพันธ์และรูปเครื่องหมาย (Syntax + Symbol Form)
2. ความรู้ที่ชัดเจนประเภทความหมาย (Meaning) แบ่งเป็น
 - 2.1 วัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics)
 - 2.2 อรรถศาสตร์ (Semantics)

ความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ในการให้เหตุการณ์เว้นวรรค มีความใกล้เคียงกัน ยกเว้นการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ ความรู้ด้านหน่วยคำ และความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีการใช้ความรู้เหล่านี้ในปริมาณที่แตกต่างกันค่อนข้างมากคือ การใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ เจ้าของภาษามีใช้เพียง 39.75% แต่ในกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มมีใช้มากถึง 56.1% ในกลุ่มสูงและ 52% ในกลุ่มต่ำ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ในการตัดสินใจเว้นวรรคในการเขียนซึ่งต่างจากเจ้าของภาษา การที่เจ้าของภาษาใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ไม่มาก เนื่องจากเจ้าของภาษาใช้ความรู้ด้านคำมากถึง 35.88% มาจากด้านหน่วยคำ 20.82% และหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ 15.06% ต่างจากกลุ่มผู้เรียนที่ใช้เหตุผลทางด้านคำเพียงประมาณ 20% โดยที่กลุ่มสูงใช้ด้านหน่วยคำกับหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์พอกัน คือ อย่างละ 11.71% แต่กลุ่มต่ำส่วนใหญ่ใช้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์มากถึง 18% ในขณะที่การใช้ด้านหน่วยคำมีเพียง 3.33% เท่านั้น

การใช้ความรู้ด้านหน่วยคำ เจ้าของภาษามีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านหน่วยคำเป็นอย่างดี มีใช้มากถึง 20.82% ซึ่งเป็นจำนวนที่แตกต่างจากกลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มค่อนข้างมากคือ กลุ่มสูง 11.71% และกลุ่มต่ำใช้ความรู้ด้านหน่วยคำเพียง 3.33% เท่านั้น แสดงให้เห็นว่า กลุ่มต่ำมีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านหน่วยคำน้อยมาก และแตกต่างจากเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มสูงมากที่สุดเช่นกัน จุดนี้ชี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ประสบการณ์การสัมผัสภาษานั้นมีผลต่อความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านหน่วยคำมากที่สุดคือ เมื่อประสบการณ์การสัมผัส

ภาษาสูงขึ้นความรู้ภิกษาศาสตร์ในการเว้นวรรคด้านหน่วยคำจะมีมากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความสามารถในการเว้นวรรคที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 4 คือ ประสิทธิภาพการสัมผัสภาษามีผลต่อความสามารถในการเว้นวรรคในระดับคำเช่นกัน

การใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ความรู้ประเภทนี้เป็นคะแนนร้อยละที่ค่อนข้างแตกต่างกันคือ กลุ่มต่ำใช้ความรู้ประเภทนี้มากที่สุด 18% เจ้าของภาษาใช้ 15.06% และกลุ่มสูงมีใช้น้อยที่สุด 11.71% ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ส่วนใหญ่จะใช้ในระดับอนุพจน์ ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ทางเลือกจึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เจ้าของภาษาและกลุ่มสูงใช้ความรู้ด้านนี้น้อย เนื่องจากเป็นวัจนลีลาในการเขียนของผู้เขียนแต่ละคน ด้วยเหตุนี้เจ้าของภาษาและกลุ่มสูงซึ่งมีประสิทธิภาพการสัมผัสภาษาจากของจริงมากกว่ากลุ่มต่ำ จึงมีวัจนลีลาในการใช้ความรู้ด้านนี้ในการเว้นวรรคมากกว่ากลุ่มต่ำ ในขณะที่กลุ่มต่ำซึ่งมีประสิทธิภาพการสัมผัสภาษาน้อยกว่ากลุ่มสูงจึงมีวัจนลีลาในการเว้นวรรคโดยใช้ความรู้ที่น้อยกว่ากลุ่มสูง เนื่องจากทำตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคมากกว่ากลุ่มสูง

การใช้ความรู้ภิกษาศาสตร์ทั้งสามด้านดังที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นความรู้ที่ชัดเจนประเภทรูปภาษา ซึ่งยังมีอีก 3 ประเภทย่อยคือ ความรู้ด้านรูปเครื่องหมายและความรู้ด้านวากยสัมพันธ์และหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีการใช้ความรู้เหล่านี้ในปริมาณที่น้อยพอ ๆ กัน และสุดท้ายการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์และรูปเครื่องหมาย ที่พบแต่เพียงเจ้าของภาษาเท่านั้นที่ใช้ความรู้นี้เพียงเล็กน้อย

ส่วนการใช้ความรู้ที่ชัดเจนประเภทความหมายพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้ความรู้ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ใกล้เคียงกันคือ เจ้าของภาษาใช้ 17.37% กลุ่มสูง 14.15% และกลุ่มต่ำ 16% และใช้ความรู้ด้านอรรถศาสตร์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยเฉพาะในกลุ่มสูงที่ใช้เพียง 1.65% กลุ่มสูง 5.37% และกลุ่มต่ำ 4% จะเห็นได้ว่า ในการใช้ความรู้ที่ชัดเจนประเภทความหมาย เจ้าของภาษาส่วนใหญ่ใช้ความรู้ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ โดยที่ใช้ความรู้ด้านอรรถศาสตร์น้อยมาก แต่กลุ่มผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้ความรู้ด้านอรรถศาสตร์มากกว่าเจ้าของภาษา เนื่องจากมีการให้เหตุผลโดยการแปลเนื้อความมากกว่า ซึ่งพบน้อยในกลุ่มเจ้าของภาษา ในความรู้ที่ชัดเจนประเภทความหมายนี้ กลุ่มต่ำใช้ความรู้ได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มสูง แสดงให้เห็นว่า

ประสบการณ์การสัมผัสภาษาไม่ได้มีผลต่อความรู้ที่ชัดเจนประเภทความหมาย แต่มีผลอย่างมากต่อความรู้ที่ชัดเจนประเภทรูปภาษาดังที่กล่าวไปแล้ว

เมื่อพิจารณาความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคในระดับประโยคและระดับอนุพจน์แล้วพบว่า ไม่เป็นปัญหาในการเว้นวรรคสำหรับกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมากนัก โดยเฉพาะในระดับประโยคที่มีการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สองในเชิงบวก กลุ่มผู้เรียนจึงมีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านวากยสัมพันธ์ค่อนข้างดี กลุ่มสูงมีการใช้ความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำคือ ส่วนใหญ่ใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์แต่กลุ่มต่ำใช้ความรู้ไวยากรณ์ที่ต่างออกไปคือ ใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ค่อนข้างมาก มากกว่ากลุ่มสูงและเจ้าของภาษาด้วย ซึ่งการใช้ความรู้ด้านหน่วยคำทางวากยสัมพันธ์ในการเว้นวรรคระดับอนุพจน์นั้นเป็นสิ่งที่ตรงตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรค แต่อาจไม่ได้ใช้เสมอไปในการใช้จริงด้วยความที่เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือก เจ้าของภาษาจึงมีจรรยาบรรณในการเว้นวรรคเป็นเหตุให้ไม่ได้ใช้ความรู้ด้านนี้ในการให้เหตุผลมากนัก ทำให้การใช้ความรู้ด้านนี้ของกลุ่มต่ำแตกต่างจากเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มสูง ซึ่งกลุ่มสูงอาจมีประสบการณ์ได้เห็นการเขียนจากของจริงมากกว่ากลุ่มต่ำ กลุ่มสูงจึงมีจรรยาบรรณในการเว้นวรรคในการเขียนที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ

ความรู้ไวยากรณ์ที่กลุ่มผู้เรียนใช้ในการให้เหตุผลการเว้นวรรคในระดับวลี เป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่า ความรู้ด้านหน่วยคำเป็นผลมาจากประสบการณ์การสัมผัสภาษา เห็นได้จากการที่กลุ่มสูงมีการใช้ความรู้ด้านวากยสัมพันธ์และด้านหน่วยคำเหมือนเจ้าของภาษา ในขณะที่กลุ่มต่ำไม่ได้ใช้ความรู้ด้านหน่วยคำเลย เช่นเดียวกันกับการใช้ความรู้ไวยากรณ์ในระดับคำที่กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาสูงหรือกลุ่มสูงจะมีความรู้ไวยากรณ์ด้านหน่วยคำอยู่บ้าง และในบางระดับการเว้นวรรคกลุ่มสูงสามารถแสดงความรู้ไวยากรณ์ด้านหน่วยคำได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาด้วย ในขณะที่กลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาต่ำหรือกลุ่มต่ำไม่มีการใช้ความรู้ไวยากรณ์ด้านหน่วยคำในการให้เหตุผลการเว้นวรรคเลย แสดงให้เห็นว่า หากกลุ่มต่ำหรือผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์การสัมผัสภาษาต่ำมีประสบการณ์การสัมผัสภาษามากขึ้นแล้วจะทำให้มีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้าน

หน่วยคำมากขึ้นตามประสบการณ์และผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้นี้ให้เท่ากับเจ้าของภาษาได้หากไม่เกิดการคงตัวเสียก่อน กล่าวโดยสรุป ความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านหน่วยคำเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า ประสบการณ์การสัมผัสภาษานั้นมีผลต่อความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคเป็นอย่างมาก

สิ่งที่ปัญหาการเว้นวรรคสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมากที่สุดคือ ระดับคำและระดับเครื่องหมาย ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์เฉพาะคือ จะต้องเว้นวรรค เนื่องจากในภาษาญี่ปุ่น ด้วยลักษณะของตัวอักษรที่มีอยู่ 3 แบบ ดังนั้นในการเขียนภาษาญี่ปุ่นจึงได้มีการแยกตัวเนื้อหากับไวยากรณ์อยู่แล้วโดยอัตโนมัติ ไม่จำเป็นต้องมีการเว้นวรรคในระดับคำและระดับเครื่องหมายในการเขียนภาษาญี่ปุ่น ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจึงเกิดการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สองในทางลบจากที่ได้กล่าวไปแล้วว่า การเว้นวรรคในระดับคำเป็นระดับที่ชี้ให้เห็นว่า ประสบการณ์การสัมผัสภาษานั้นมีผลต่อความรู้ไวยากรณ์ด้านหน่วยคำเป็นอย่างมาก ซึ่งต่างจากการเว้นวรรคในระดับเครื่องหมายที่ประสบการณ์การสัมผัสภาษาไม่มีผลต่อความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านรูปเครื่องหมายเลย เนื่องจากกลุ่มสูงไม่ได้มีความรู้ด้านรูปเครื่องหมายมากกว่ากลุ่มต่ำ

ปัญหาการเว้นวรรคที่พบ นอกจากจะมาจากการถ่ายโอนระบบภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สองแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่า อาจจะมาจากการอ่านภาษาไทยที่ยังไม่แตกฉานของกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นด้วย เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นกลุ่มผู้เรียนที่ยังเรียนภาษาไทยอยู่ในระดับกลางหรือประมาณ 400 ชั่วโมงเท่านั้น

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่า เจ้าของภาษามีความรู้ในการเว้นวรรคได้ตามเกณฑ์มากกว่ากลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เจ้าของภาษาแม้ไม่ได้เรียนการเว้นวรรคในการเขียนอย่างเป็นทางการแต่เจ้าของภาษาก็มีความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคค่อนข้างดี ซึ่งมาจากการเรียนรู้ในทางอ้อม เช่น จากการเรียนเขียนเรียงความ เขียนรายงาน หรือการอ่านบทความ

7.3 ข้อเสนอแนะ

1. ในงานวิจัยชิ้นนี้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีจำนวนเพียง 20 คน เท่านั้น และการแบ่งกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำนั้น มาจากการแบ่งกลุ่มคะแนนประสบการณ์

การสัมภาษณ์ภาษาของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คน ออกเป็น 5 ระดับ กลุ่มผู้เรียนจำนวน 11 คน อยู่ในระดับกลาง และอีก 9 คน อยู่ในระดับกลางก่อนไปทางต่ำ ผู้วิจัยจึงจัดให้กลุ่มกลาง 11 คน ถือเป็นกลุ่มสูง และกลุ่มกลางก่อนไปทางต่ำ 9 คน ถือเป็นกลุ่มต่ำ ดังนั้นกลุ่มผู้เรียนชาวญี่ปุ่นในการวิจัยครั้งนี้ไม่ได้มาจากผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์การสัมภาษณ์ภาษาสูงสุดและต่ำสุด เนื่องจากเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีปริมาณจำกัดและหาได้ยาก หากงานวิจัยต่อไปในอนาคต สามารถหากกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกจากผู้เรียนที่มีประสบการณ์การสัมภาษณ์ภาษาสูงสุดและต่ำสุดได้ จะทำให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. แบบทดสอบการเว้นวรรคที่พัฒนาขึ้นยังไม่ครอบคลุมถึงคำและเครื่องหมายที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้ทุกตัว ซึ่งหากต้องการศึกษาการเว้นวรรคที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้ทุกตัว ควรทำการวิจัยเพิ่มเติม นอกจากนั้น แบบทดสอบนี้ยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง เช่น การทดสอบการเว้นวรรคของเครื่องหมายไม่ย่นกัน ในตำแหน่งดังกล่าวมีลักษณะของการจบประโยคร่วมอยู่ด้วย จึงเป็นข้อค้อยของงานวิจัยชิ้นนี้

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการสอนการเว้นวรรค คือ

1. ควรจะจัดลำดับหลักเกณฑ์การเว้นวรรคให้เป็นระบบที่ชัดเจน ตามแนวที่เสนอในการวิจัยนี้ (ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว) สำหรับการเว้นวรรคที่เป็นหลักเกณฑ์ทางเลือก คือ การเว้นวรรคในระดับประโยค ระดับอนุพยางค์ และระดับวลี ควรกำหนดตำแหน่งการเว้นวรรคเพียงแบบเดียวเท่านั้น คือ ตำแหน่งระหว่าง ควรจะจัดทำเป็นแบบฝึกหัดการเว้นวรรคให้นักเรียนได้ฝึกฝน

2. ปัญหาที่สำคัญในการเว้นวรรค คือ การเว้นวรรคในระดับคำและระดับเครื่องหมาย เนื่องจากว่าเป็นหลักเกณฑ์เฉพาะที่ต้องเว้นวรรคเท่านั้น หลักเกณฑ์การเว้นวรรคควรกำหนดไว้ 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งระหว่าง และตำแหน่งหน้าและหลัง การสอนการเว้นวรรคในระดับนี้ควรเริ่มสอนจากตำแหน่งระหว่างก่อน เนื่องจากเหมือนในหลักเกณฑ์ทางเลือก จากนั้นจึงสอนการเว้นวรรคในระดับคำเฉพาะ ตำแหน่งหน้าและหลังจะมีเพียงคำ 4 คำ เท่านั้น คือ “ณ ฐ ได้แก่ เช่น” และการเว้นวรรคในระดับเครื่องหมาย ตำแหน่งหน้าและหลัง มี 6 เครื่องหมาย คือ

เครื่องหมายไปยาลใหญ่ (๗๗) ไม้ยมก (๗) เสมอภาคหรือเท่ากับ (=) ทวิภาค (:) วิกิภาค (-) และเครื่องหมายบวก (+) แบบฝึกหัดจึงควรครอบคลุมการเว้นวรรคดังกล่าวเป็นลำดับต่อไป

3. ในการพัฒนาแบบเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นหรือชาวต่างชาติก็ตาม ควรจะมีการเรียนการสอนการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยให้ตรงตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่บัญญัติไว้โดยราชบัณฑิตยสถาน โดยอาจแทรกอยู่ในทักษะการเรียนเขียนและอ่าน และจัดทำเป็นแบบฝึกหัดการเว้นวรรคเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและให้ความสำคัญกับการเว้นวรรคให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ สามารถนำไปใช้เขียนให้อ่านง่ายและสามารถสื่อสารให้เข้าใจได้ตรงกันทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กอบกุล ฉวรวานนท์. 2521. การเว้นวรรคในการเขียนหนังสือไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คำชัย ทองหล่อ. 2525. หลักภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์บำรุงสาส์น

เกศรา ตาลอิสาร. 2554. ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระในนักเรียนไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรานี โหมคหิรัญ. 2548. การแก้ความเข้าใจผิดในผู้พูดคนไทยและคนอเมริกัน: การแก้ความเข้าใจผิดในผู้พูดคนไทยและอเมริกัน: การศึกษาวิจัยปฏิบัติการศาสตร์ข้ามวัฒนธรรมและวิจัยปฏิบัติการศาสตร์ภาษาในระหว่าง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พนอเนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยา. 2545. แบบจำลองระบบคลังคำในผู้พูดทวิภาษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาที่สองสูงและต่ำ: การศึกษาการนึกคำเชิงทดลอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิมลพรรณ วงศ์อร่าม. 2554. การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและข้อผิดของนักเรียนไทย ที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกันในการสร้างคำภาษาอังกฤษ ที่มีความหมายเทียบเท่ากับคำประสมในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เพ็ญศรี คุ้ม. 2542. การต่างประเทศกับเอกราชและอธิปไตยของไทย (ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงสิ้นสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม). กรุงเทพมหานคร : ราชบัณฑิตยสถาน.

ผะอับ โปษกฤษณะ. 2538. ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์บำรุงสาส์น

ราชบัณฑิตยสถาน. 2554. ไขปัญหาภาษาไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. พิมพ์ครั้งที่ 3.

กรุงเทพมหานคร : ราชบัณฑิตยสถาน.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2551. หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ หลักเกณฑ์การเว้นวรรค หลักเกณฑ์การเขียนคำย่อ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. พิมพ์ครั้งที่ 6.

กรุงเทพมหานคร : ราชบัณฑิตยสถาน: 56-66.

สุวิชา ถาวร. 2554. การตีความความกำกวมทางวากยสัมพันธ์ในประโยคภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนไทย ที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรทิพย์ กวินปนิธาน. 2546. การศึกษารูปแบบบอกรู้เฉพาะในภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกฉัตร จารุเมธีชน. 2537. ภาษาไทยสำหรับครู. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนส โตร์.

ภาษาอังกฤษ

Audi, Robert Audi, ed. The Cambridge Dictionary of Philosophy. Pp. xxviii+882. Cambridge: Cambridge University Press, 1995.

Bialystok, E. 1979. Explicit and implicit judgment of L2 grammaticality. Language Learning, 29/1:81-103

Chomsky, N. 1959. Review of Verbal Behavior by B.F. Skinner. Language 35: 26-58. (A critique of behaviourist approaches to learning)

Corder, S.P. 1967. The significance of learners' errors. International Review of Applied Linguistics, vol. 5:161-9.

Ellis, Rod. 1994. The Study of Second Language Acquisition. Oxford: Oxford University Press.

Fries, C. 1945. Teaching and Learning English as a Foreign Language. Michigan: University of Michigan Press, Ann Arbor.

Gombert, Jean E. 1992. Metalinguistic Development. The University of Chicago Press.

Han, Y. & Ellis, R. 1998. Implicit knowledge, explicit knowledge and general language proficiency. Language Teaching Research, 2/1:1-23

Hulstijn, J.H. 2005. Theoretical and empirical issues in the study of implicit and explicit second-language Learning. SSLA, 27, 129-140

- Isarankura, S. 2008. Acquisition of the English Article System by Thai Learners: An Analysis of Metalinguistic Knowledge in English Article Use, PhD Dissertation, Chulalongkorn University.
- Luksaneeyanawin, S. 1988. A research report on characteristics and functions of pause in Thai. Linguistic Research Unit, Faculty of Arts, Chulalongkorn University. (in Thai)
- Nida, Eugene Albert. 1964. Toward a Science of Translation. Leiden: E.J. Brill.
- Odlin, Terence. 1989. Language Transfer: Cross-linguistic Influence in Language Learning. New York: Cambridge University Press.
- Rachada Pongprairat. 2011. A study of interlanguage English intonation in Thai learners, and the degree of intelligibility and comprehensibility in native speakers' judgements. Doctoral dissertation in the International Graduate Program in English as an International Language, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Richards, Jack C., Platt, John and Platt, Heidi. 1993. Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics. Singapore: Longman.
- Roehr, K. 2007. Metalinguistic Knowledge and Language Ability in University-Level L2 Learners, in "Applied Linguistics", Oxford: Oxford University Press. 173-199
- Rogers, Henry. 2005. Writing Systems "A Linguistic Approach". Blackwell Publishing.
- Rungrojsuwan, Sorabud. 2007. "Linguistic Information Processing of Second Language Learners with Different Levels of Language Proficiency." In Wirote Aroonmanakul (ed). Unfolding Linguistics. Chulalongkorn University Printing House.
- Sanseidō Henshūjo. 2005. Atarashi Kokugo Hyōki Handbook. (Dai 5 Han) Sanseidō.

- Seeley, Christopher. 2000. A History of Writing in Japan. University of Hawai'i Press.
- Seeley, Christopher. 1984. The Japanese Script since 1900. Visible Language 18, no. 3:267-302.
- Selinker, L. 1992. Rediscovering Interlanguage. New York. Longman.
- Seward, Jack. 1993. Easy Japanese: A Guide to Spoken and Written Japanese. Passport Books, Chicago.
- Tagashira Yoshiko and Jean Hoff. 1986. Handbook of Japanese Compound Verbs. Tokyo: Hokuseidō.
- Tarone, E. 1976. The Phonology of interlanguage. In J. C. Richards (Ed.), Understanding Second and Language Learning: Issues and Approaches. Rowley, MA: Newbury House Publishers.
- Twine, Nanette. 1991. Language and the Modern State: The Reform of Written Japanese. London and New York: Routledge.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถาม

ประสบการณ์การใช้ภาษาไทย

แบบสอบถามฉบับนี้ทำขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลในงานวิจัยระดับมหาบัณฑิต ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลทั้งหมดจะไม่ถูกเปิดเผยและใช้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเท่านั้น

หมายเลขแบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ส่วน 1) ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาไทยและปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน ใน
โรงเรียนและผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนปัจจุบัน 2) ปริมาณการสัมผัสกับภาษาไทยในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ
นอกระบบ และตามอัธยาศัย และ 3) การสัมผัสกับภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive)

ส่วนที่ 1) ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาไทยและปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน ในโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์จาก
อดีตจนปัจจุบัน

A) กรุณาตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ หรือเขียนคำตอบตามประสบการณ์จริงของท่าน

1. ชื่อ _____ นามสกุล _____ ภาษาไทยระดับ _____

2. จบการศึกษาจาก _____ ปีที่จบ _____

3. อาชีพปัจจุบัน _____

4. หมายเลขโทรศัพท์ (มือถือ) _____ อีเมลล์ _____

5. ท่านมาประเทศไทยเพื่อ _____ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย _____ ปี _____ เดือน

6. ภาษาที่ท่านใช้พูดในชีวิตประจำวัน คือ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ภาษาไทย
- ภาษาญี่ปุ่น
- ภาษาต่างประเทศ (โปรดระบุ) _____

7. ท่านใช้ภาษาใดพูดกับคนในครอบครัว หรือเพื่อนบ้าง เช่น ใช้ภาษาอังกฤษพูดกับพ่อ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ภาษาไทย ใช้พูดกับ _____
- ภาษาญี่ปุ่น ใช้พูดกับ _____
- ภาษาต่างประเทศ (โปรดระบุ) _____ ใช้พูดกับ _____

8. ท่านใช้ภาษาใดในการเขียนจดหมายหรือข้อความกับเพื่อนบ้าง (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ภาษาไทย ใช้เขียนกับ _____
- ภาษาญี่ปุ่น ใช้เขียนกับ _____
- ภาษาต่างประเทศ (โปรดระบุ) _____ ใช้เขียนกับ _____

9. ท่านเขียนบันทึกต่างๆเป็นภาษาใดบ้าง (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ภาษาไทย ภาษาญี่ปุ่น ภาษาต่างประเทศ(โปรดระบุ) _____

10. ภาษาที่ท่านใช้สื่อสารบ่อยที่สุดนอกจากภาษาญี่ปุ่นคือ

10.1.ด้านการฟัง พูด ได้แก่ ภาษา 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

10.2.ด้านการอ่านเขียน ได้แก่ ภาษา 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

11. ท่านเริ่มเรียนภาษาไทยตั้งแต่อายุ _____ ปี และเมื่อใด

- มัธยมศึกษา มหาวิทยาลัย หลังระดับมหาวิทยาลัย

B) กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับประสบการณ์จริงของท่าน ในขณะที่เรียนภาษาไทย

1. ท่านเรียนภาษาไทยเป็นระยะเวลาเท่าใดแล้ว

จำนวนชั่วโมง ทักษะ	0-60	60-160	160-260	260-360	360 ชั่วโมง ขึ้นไป
ฟัง-พูด					
อ่าน-เขียน					

2. โดยเฉลี่ยแล้ว ภายในระยะเวลา 1 ชั่วโมง อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย ใช้ภาษาไทยพูดกับท่านในชั้นเรียน มากน้อยเพียงใด

สัดส่วน ช่วงเวลา	ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษา...)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษา...)	ใช้มาก (เมื่อจำเป็นใช้ภาษา...)	ใช้ตลอดเวลา
ในขณะที่เรียน ภาษาไทย					

3. ท่านเคยศึกษาภาษาไทยด้วยตนเองหรือไม่

 เคย (ตอบข้อ 3.1)

 ไม่เคย (ข้ามไปส่วนที่ 2)

3.1 ท่านศึกษาภาษาไทยด้วยตนเองในทักษะ

 ฟัง

 พูด

 อ่าน

 เขียน

ส่วนที่ 2) ปริมาณการสัมผัสกับภาษาไทยในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับประสบการณ์จริงของท่านตามระดับความถี่มากน้อยดังนี้

ไม่เคย = 0 % น้อยมาก = 1 - 25 % น้อย = 26 - 50% บ่อย = 51 - 75 % บ่อยมาก = 76 - 100%

ข้อมูล	ระดับความถี่				
	ไม่เคย	น้อยมาก	น้อย	บ่อย	บ่อยมาก
1. ท่านเรียนวิชาภาษาไทยจากอาจารย์ชาวไทยบ้างหรือไม่					
2. ท่านเรียนวิชาอื่นๆ เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
3. ท่านใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาฟังเทปหรือซีดีสอนการพูด-ฟังภาษาไทยบ้างหรือไม่					
4. ท่านรายงานหน้าชั้นเป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
5. ท่านฝึกฟังเทปหรือซีดีสอนการพูด-ฟังภาษาไทยด้วยตนเองบ้างหรือไม่					
6. ท่านอ่านตำราเรียนซึ่งเขียนด้วยภาษาไทยบ้างหรือไม่					
7. ท่านใช้พจนานุกรมที่อธิบายคำศัพท์ภาษาไทยด้วยภาษาไทย (Thai - Thai Dictionary) บ้างหรือไม่					
8. ท่านเขียนเรียงความหรือบันทึกประจำวันเป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
9. ท่านแปลเอกสารภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยโดยใช้การเขียน/พิมพ์บ้างหรือไม่					
10. ท่านย่อความ/สรุปความเป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
11. ท่านฟังเพลง หรือร้องเพลงภาษาไทยบ้างหรือไม่					

ข้อมูล	ระดับความถี่				
	ไม่เคย	น้อยมาก	น้อย	บ่อย	บ่อยมาก
12. ท่านฟังเพลงภาษาไทยแล้วสามารถถ่ายทอดเนื้อเพลงเป็นภาษาไทยด้วยตนเองบ้างหรือไม่					
13. ท่านร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาไทยหรือไม่ เช่น การได้วาทีหรือการตอบปัญหาชิงรางวัลบ้างหรือไม่					
14. ท่านดูรายการโทรทัศน์ รายการต่าง ๆ ทั้งภาพยนตร์ ข่าว สารคดี ฯลฯ ที่เป็นภาษาไทย บ้างหรือไม่					
15. ท่านดูวิดีโอหรือภาพยนตร์ที่เป็นเสียงภาษาไทยบ้างหรือไม่					
16. ท่านใช้ภาษาไทยเพื่อการสนทนาบ้างหรือไม่					
17. ท่านสนทนาออนไลน์ เช่น msn หรือ skype เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
18. ท่านอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น นิตยสาร หรือหนังสือพิมพ์ภาษาไทยบ้างหรือไม่					
19. ท่านอ่านนวนิยายหรือหนังสืออ่านเล่นอื่นๆ ที่เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
20. ท่านอ่านข่าวสารจาก หรือ Internethomepage ที่เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
21. ท่านส่งข้อความสั้น (sms) ทางโทรศัพท์ที่ใช้ภาษาไทยบ้างหรือไม่					
22. ท่านติดต่อกับผู้อื่นโดยใช้ ภาษาไทยบ้างหรือไม่ e-mail					
23. ท่านใช้ภาษาไทยในสังคมออนไลน์ประเภท facebook หรือ twitter บ้างหรือไม่					
24. ท่านเล่นเกมออนไลน์ที่เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
25. ท่านเล่นเกมส์เกี่ยวกับภาษาไทย เช่น crosswords บ้างหรือไม่					

ส่วนที่ 3) การสัมผัสกับภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive)

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับประสบการณ์จริงของท่าน

1. ขณะอาศัยอยู่ที่ญี่ปุ่น ท่านเรียนพิเศษภาษาไทยบ้างหรือไม่
 เรียน (ตอบข้อ 1.1-1.2) ไม่เรียน (ข้ามไปตอบข้อ 2)

1.1 ท่านเรียนพิเศษภาษาไทยคิดเป็นระยะเวลาเท่าใดต่อสัปดาห์

- 1 – 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ 3 – 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มากกว่า 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

1.2 อาจารย์ที่สอนพิเศษภาษาไทยของท่านเป็นชาวไทยหรือชาวต่างชาติ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ไทย (ตอบข้อ 1.2.1) ต่างชาติ (ตอบข้อ 1.2.2)

1.2.1 ขณะเรียนพิเศษภาษาไทย อาจารย์คนไทยใช้ภาษาไทยพูดกับท่านมากน้อยเท่าใด

ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษา...)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษา...)	ใช้มาก (เมื่อจำเป็นใช้ภาษา...)	ใช้ตลอดเวลา

1.2.2 ขณะเรียนพิเศษภาษาไทย อาจารย์ชาวต่างชาติใช้ภาษาไทยพูดกับท่านมากน้อยเท่าใด

ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษา...)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษา...)	ใช้มาก (เมื่อจำเป็นใช้ภาษา...)	ใช้ตลอดเวลา

2. ท่านเคยเดินทางมาประเทศไทยกี่ครั้ง

1 ครั้ง 2-4 ครั้ง 5 ครั้งขึ้นไป

2.1 ท่านเดินทางมาประเทศไทย เป็นระยะเวลา

ครั้งล่าสุด น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

ครั้งที่... น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

ครั้งที่... น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

2.2 ขณะที่ท่านเดินทางมาประเทศไทย ท่านใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารมากน้อยเพียงใด

ครั้งที่ การใช้	ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษา...)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษา...)	ใช้มาก (เมื่อจำเป็นใช้ภาษา...)	ใช้ตลอดเวลา
ล่าสุด					
—					
—					

3. ท่านทำงานพิเศษที่ต้องใช้ภาษาไทยในการสื่อสารหรือไม่

ไม่ได้ทำ ทำ โปรดระบุ 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

4. ท่านเรียนพิเศษ (Intensive) ภาษาไทยที่ประเทศไทยหรือไม่

ไม่ได้เรียน (สิ้นสุดแบบสอบถาม)

เรียน ที่ 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____ (ตอบข้อ 4.1-4.2)

4.1 ระยะเวลาที่เรียนพิเศษ (Intensive) ภาษาไทย ที่ประเทศไทย

ครั้งที่ 1 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

ครั้งที่ 2 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

ครั้งที่ 3 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน 1 ถึง 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

4.2 ขณะที่ท่านเรียนพิเศษ (Intensive) ภาษาไทยที่ประเทศไทย ท่านใช้ภาษาไทยในการสื่อสารมากน้อยเท่าใด

ครั้งที่ การใช้	ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษา...)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษา...)	ใช้มาก (เมื่อจำเป็นใช้ภาษา...)	ใช้ตลอดเวลา
1					
2					
3					

ขอบคุณสำหรับความร่วมมือ

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถามประสบการณ์การใช้ภาษาไทย (ฉบับภาษาญี่ปุ่น)

アンケート

タイ語の経験

このアンケートはチュラロンコーン大学大学院の授業のためにデータを集めるためです。

このデータの内容はそれ以外の目的で利用されることはありません。

No. ___

Part1 タイ語使用についての経験 日常におけるタイ語との接点

A) チェックを入れるか、回答を記入して下さい。

1. 名 _____ 姓 _____ タイ語レベル _____

2. 卒業 _____ 年 _____

3. 稼業 _____

4. Tel. No. _____ e-mail _____

5. タイに来た理由 _____ これまでの滞在期間 _____

6. タイ滞在中に使用している言語 (一つ以上選択可)

タイ語

日本語

外国語 (記入してください _____)

7. ホストファミリーや友達と話す言語（一つ以上選択可）

例) タイ語…ホストファーザー

 タイ語 _____ 日本語 _____ 外国語() _____

8. 手紙などを書くときに使う言語（一つ以上選択可）

 タイ語 _____ 日本語 _____ 外国語() _____

9. メモなどを取る際に利用する言語（一つ以上選択可）

 タイ語 日本語 外国語()

10. 日本語以外で最も利用する言語

10.1 聴いて理解し、話すことができる

1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

10.2 読んで理解し、書くことができる

1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

11. タイ語を学習し始めた年齢および時期

 高校 大学 大学卒業後

B) 次の□に最も適当な答えをチェックして下さい。

1. タイ語の学習期間

時間 \ スキル	0-60 時間	60-160 時間	160-260 時間	260-360 時間	360 時間以上
聞き取り・会話					
読み書き					

2. 授業中にタイ語を利用する割合

頻度 \ 時間	なし	少し	まあまあ	多い	常に
授業中に					

3. タイ語学習経験

 はい (3.1 へ)

 いいえ (設問 2 へ)

3.1 学習内容

 リスニング スピーキング

 リーディング

 ライティング

Part2 頻度を答えて下さい

まったくない=0% たまに=1-25% ときどき=26-50% よく=51-75% いつも=76-100%

データ	頻度				
	まった くない	たまに	とき どき	よく	いつも
1. タイ人講師から教わったことがありますか。					
2. タイ語で他の教科を教わったことがありますか。					
3. タイ語を学ぶためにこれまでに視聴覚室を利用した ことがありますか。					
4. 授業中、タイ語で発表をしたことがありますか。					
5. タイ語を学ぶために、自宅などで視聴覚教材を 利用したことがありますか。					
6. タイ語の教科書を利用したことがありますか。					
7. 泰泰辞書を利用したことがありますか。					
8. タイ語で日記などを書いたことがありますか。					
9. 日本語からタイ語に翻訳をしたことがありますか。					
10. タイ語の文章を読んだ後、その要約をタイ語で まとめたことがありますか。					

データ	まった くない	たまに	とき どき	よく	いつも
11. タイ語の歌を聴いたり、歌ったことがありますか。					
12. タイ語の歌を聞き取って、それを書くことができますか。					
13. タイ語の上達のために、タイ語を使ってデベートをなどしたことがありますか。					
14. タイ語のテレビでニュースや映画などを観たことがありますか。					
15. タイ語の吹き替えがある映画をビデオや DVD で見たことがありますか。					
16. 会話でタイ語を利用していますか。					
17. msn や skype などタイ語のチャットを利用したことがありますか。					
18. タイ語の新聞や雑誌を読んだことがありますか。					
19. タイ語の小説などを読んだことがありますか。					
20. インターネットでタイ語のサイトを利用したことがありますか。					
21. タイ語で SMS を送受信したことがありますか。					
22. e メールでタイ語を利用したことがありますか。					
23. Facebook や Twitter などの SNS でタイ語を利用したことがありますか。					

データ	まった くない	たまに	とき どき	よく	いつも
24. タイ語のオンラインゲームを利用したことがあるか。					
25. クロスワードなど、タイ語を上達させる要素があるゲームを利用したことがありますか。					

Part3 タイ語への集中的な取り組みについて

1. 日本にいる時に、タイ語学校でタイ語を学習した経験はありますか

はい(1.1へ) いいえ(2へ)

1.1 一週間に何時間勉強しましたか

1-3時間/週 3-6時間/週 6時間以上/週

1.2 講師の母語はどこでしたか

タイ語(1.2.1へ) タイ語以外(1.2.2へ)

1.2.1 タイ語を学習している際、タイ人講師はあなたにどれくらいタイ語を使っていましたか...

なし	少し	まあまあ	多い	常に

1.2.2 タイ語を学習している際、講師はあなたにどれくらいタイ語を使っていましたか...

なし	少し	まあまあ	多い	常に

2. これまでタイには何回訪問したことがありますか（今回の来タイを含む）

1回 2-4回 5回以上

2.1 どれくらい滞在しましたか...

今回	☐ 一ヶ月未満	☐ 一ヶ月以上 3ヶ月未満
	☐ 3ヶ月以上	☐ 一年以上
前回__	☐ 一ヶ月未満	☐ 一ヶ月以上 3ヶ月未満
	☐ 3ヶ月以上	☐ 一年以上
前々回__	☐ 一ヶ月未満	☐ 一ヶ月以上 3ヶ月未満
	☐ 3ヶ月以上	☐ 一年以上

2.2 タイ滞在時、どれくらいタイ語を使用しますか...

頻度 回	なし	少し	まあまあ	多い	常に
今回					
前回__					
前々回__					

3. タイ語を使用する仕事をしたことがありますか...

ない はい 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

4. タイにおいて、タイ語の集中講座を受講したことがありますか

いいえ (これでアンケートは終わりです)

はい 学習した場所 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____ (4.1-4.2へ)

4.1 タイにおいて、どのくらいタイ語の集中講座で学習しましたか...

1 番目の学校

一ヶ月未満

一ヶ月以上 3ヶ月未満

3ヶ月以上

一年以上

2 番目の学校

一ヶ月未満

一ヶ月以上 3ヶ月未満

3ヶ月以上

一年以上

3 番目の学校

一ヶ月未満

一ヶ月以上 3ヶ月未満

3ヶ月以上

一年以上

4.2 タイでのタイ語集中コース受講期間中における日々のタイ語利用頻度

番目の 学校	なし	少し	まあまあ	多い	常に
1 番目の 学校					
2 番目の 学校					
3 番目の 学校					

ご協力ありがとうございました

ภาคผนวก ก.

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามประสบการณ์การใช้ภาษาไทย

ส่วนที่ 1 (Part I): ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาไทยและปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน ในโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนปัจจุบัน

ข้อ 1 - 5 ไม่คิดคะแนน โดยข้อมูลจากส่วนนี้จะนำไปใช้เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ที่มีต่อผลการวิจัยในส่วนอื่นๆ

ข้อ 6 - 11 (A) และ (B) คะแนนรวมสูงสุด (Total of maximum score): 116 คะแนน ((A + B) x 4)

(A) คะแนนรวมสูงสุด: 13 คะแนน x 4 = 52 คะแนน

ข้อ 6. ภาษาไทย: 1 คะแนน

ข้อ 7. ภาษาไทย: 1 คะแนน

ข้อ 8. ภาษาไทย: 1 คะแนน

ข้อ 9. ภาษาไทย: 1 คะแนน

ข้อ 10. ให้คะแนน 3-1 เรียงตามลำดับโดยใช้เกณฑ์นี้กับทั้งข้อ 10.1 และ 10.2

ภาษาไทยเป็นลำดับแรก: 3 คะแนน

ภาษาไทยเป็นลำดับที่สอง: 2 คะแนน

ภาษาไทยเป็นลำดับที่สาม: 1 คะแนน

ข้อ 11. ให้ค่าน้ำหนักคะแนนที่ระดับที่เริ่มเรียนภาษาไทย ไม่ให้คะแนนที่อายุ

มัธยมศึกษา: 3 คะแนน

มหาวิทยาลัย: 2 คะแนน

หลังระดับมหาวิทยาลัย: 1 คะแนน

(B) คะแนนรวมสูงสุด: 16 คะแนน $\times 4 = 64$ คะแนน

ข้อ 1. คะแนนสูงสุด: 8 คะแนน (คำตอบ $\times 2$)

0-60 ชั่วโมง: 0 คะแนน

60-160 ชั่วโมง: 1 คะแนน

160-260 ชั่วโมง: 2 คะแนน

260-360 ชั่วโมง: 3 คะแนน

360 ชั่วโมงขึ้นไป: 4 คะแนน

ข้อ 2. คะแนนสูงสุด: 4 คะแนน

ไม่ใช้เลย: 0 คะแนน

ใช้น้อย (...ส่วนใหญ่ใช้ภาษา): 1 คะแนน

ใช้ปานกลาง (...ใช้สลับกับภาษา): 2 คะแนน

ใช้มาก (เมื่อจำเป็น...ใช้ภาษา): 3 คะแนน

ใช้ตลอดเวลา: 4 คะแนน

ข้อ 3. ให้ค่าน้ำหนักคะแนนที่ข้อ 3.1 เท่านั้น คะแนนสูงสุด: 4 คะแนน

ฟัง : 1 คะแนน

พูด: 1 คะแนน

อ่าน : 1 คะแนน

เขียน: 1 คะแนน

ส่วนที่ 2 (Part II): ปริมาณการสัมผัสกับภาษาไทยในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย

คะแนนรวมสูงสุด (Total of maximum score): 100 คะแนน (คำตอบ \times จำนวนข้อ)

ไม่เคย = 0 %: 0 คะแนน

น้อยมาก = 1 - 25 %: 1 คะแนน

น้อย = 26 - 50%: 2 คะแนน

บ่อย = 51 - 75 %: 3 คะแนน

บ่อยมาก = 76 - 100%: 4 คะแนน

ส่วนที่ 3 (Part III): การสัมผัสกับภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น (Intensive)

คะแนนรวมสูงสุด (Total of maximum score): 117 คะแนน

ข้อ 1. เรียง: 1 คะแนน

1.1 ระยะเวลา 1 – 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์: 1 คะแนน

ระยะเวลา 3 – 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์: 2 คะแนน

ระยะเวลามากกว่า 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์: 3 คะแนน

1.2 ให้ค่าน้ำหนักคะแนนที่ข้อ 1.2.1 และ 1.2.2 เท่านั้น คะแนนสูงสุด: 8 คะแนน

1.2.1 ไม่ใช่เลย: 0 คะแนน

ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษา...): 1 คะแนน

ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษา...): 2 คะแนน

ใช้มาก (เมื่อจำเป็นใช้ภาษา...): 3 คะแนน

ใช้ตลอดเวลา: 4 คะแนน

1.2.2 ไม่ใช่เลย: 0 คะแนน

ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษา...): 1 คะแนน

ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษา...): 2 คะแนน

ใช้มาก (เมื่อจำเป็นใช้ภาษา...): 3 คะแนน

ใช้ตลอดเวลา: 4 คะแนน

ข้อ 2. คะแนนสูงสุด: 51 คะแนน

1 ครั้ง: 1 คะแนน

2-4 ครั้ง: 2 คะแนน

5 ครั้งขึ้นไป: 3 คะแนน

(คะแนนสูงสุด: 3 คะแนน)

2.1 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ – 1 เดือน: 1 คะแนน

1-3 เดือน: 2 คะแนน

3 เดือนขึ้นไป: 3 คะแนน

1 ปีขึ้นไป: 4 คะแนน

2.2 คะแนนสูงสุด: 48 คะแนน

(คะแนนระยะเวลาในข้อ 2.1 x ความถี่ในการใช้ภาษาไทยภายในช่วงเวลาที่อยู่ในประเทศไทย)

ไม่ใช้เลย: 0 คะแนน

ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษา...): 1 คะแนน

ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษา...): 2 คะแนน

ใช้มาก (เมื่อจำเป็นใช้ภาษา...): 3 คะแนน

ใช้ตลอดเวลา: 4 คะแนน

ข้อ 3. ไม่ได้ทำ: 0 คะแนน

ทำ: อาชีพละ 1 คะแนน (คะแนนสูงสุด: 3 คะแนน)

ข้อ 4. คะแนนสูงสุด: 51 คะแนน

ไม่ได้เรียนพิเศษ: 0 คะแนน

เรียนพิเศษ: 1 คะแนน (ที่ละ 1 คะแนน คะแนนสูงสุด: 3 คะแนน)

4.1 น้อยกว่า 1 สัปดาห์ – 1 เดือน: 1 คะแนน

1-3 เดือน: 2 คะแนน

3 เดือนขึ้นไป: 3 คะแนน

1 ปีขึ้นไป: 4 คะแนน

4.2 คะแนนสูงสุด: 48 คะแนน

(คะแนนระยะเวลาในข้อ 2.1 x ความถี่ในการใช้ภาษาไทยภายในช่วงเวลาที่อยู่ในประเทศไทย)

ไม่ใช้เลย: 0 คะแนน

ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ภาษา...): 1 คะแนน

ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับภาษา...): 2 คะแนน

ใช้มาก (เมื่อจำเป็นใช้ภาษา...): 3 คะแนน

ใช้ตลอดเวลา: 4 คะแนน

คะแนนสูงสุดของแบบสอบถามฉบับนี้เท่ากับ * 333 คะแนน

ภาคผนวก ง.

แบบทดสอบการเว้นวรรคและแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรค

ชุดแบบทดสอบการเว้นวรรคและแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคด้านล่างนี้ทำขึ้นเพื่อวัดความสามารถและความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้ร่วมทดลอง แบบทดสอบการเว้นวรรคประกอบด้วยบทความที่เขียนเรียงต่อกันไปโดยดึงเอาการเว้นวรรคที่มีในบทความทั้งหมด 66 ตำแหน่งออก ส่วนแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคประกอบด้วยข้อที่เว้นที่ว่างไว้เพื่อใส่คำตอบทั้งหมด 86 ข้อ

หมายเลขแบบทดสอบ.....

คำชี้แจง: กรุณาอ่านคำแนะนำและทำทีละข้อ ไม่ควรอ่านคำแนะนำล่วงหน้า

1. อ่าน “บันทึกของนายสมชาย” 1 รอบ
2. จะเห็นได้ว่า “บันทึกของนายสมชาย” ไม่มีการเว้นวรรคเลย ดังนั้น ขอให้ท่าน “กรณาระบุว่าตำแหน่งใดบ้างที่ต้องเว้นวรรค โดยการใช้เครื่องหมาย / ชี้ในตำแหน่งที่ท่านต้องการเว้นวรรค” เช่น แม่ไปกินข้าว/พ่อไปดูหนัง/
3. จากนั้นเขียนเลขลำดับที่ 1, 2, 3, บนเครื่องหมาย / ที่ท่านได้ทำไว้ในตำแหน่งที่ท่านต้องการเว้นวรรค ไปเรื่อยจนจบ ดังนั้น หากท่านเว้นวรรค 30 ที่ ท่านจะมีตำแหน่งที่เว้นวรรคอยู่ 30 ข้อ เช่น แม่ไปกินข้าว/พ่อไปดูหนัง/
4. หลังจากนั้น “ขอให้ท่านช่วยให้เหตุผลที่ท่านใช้ในการตัดสินใจการเว้นวรรคในตำแหน่งที่ท่านได้ระบุไว้ทุกข้อ”
5. เสร็จสิ้นการทดสอบ ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

แบบทดสอบการเว้นวรรค

บันทึกของนายสมชาย

เมื่อพูดถึงญี่ปุ่นผมก็คิดถึงช่วงเวลาที่ผมเคยไปเรียนภาษาญี่ปุ่นณกรุงโตเกียวมันเป็นเวลาที่สนุกมากผมมีเพื่อนชาวต่างชาติหลายคนเช่นคนญี่ปุ่นคนจีนและคนอเมริกันเป็นต้นเมื่อเดือนที่แล้วผมได้รับe-mailจากเพื่อนญี่ปุ่นที่เป็นตำรวจเขาคือร้อยเอกอาเบะเคนตะ(Army Captain Abe Kenta) อาเบะสูงกว่าคนญี่ปุ่นทั่วไปเขาสูง2เมตรอาเบะจะมากรุงเทพฯเดือนหน้าผมดีใจมากที่จะได้เจออาเบะเพราะพวกเราไม่ได้เจอกันมานานแล้วอาเบะจะมาทำงานที่บริษัทโทโมะจำกัดบริษัทนี้อยู่ที่ถนนสาทรแขวงบางรักเขตบางรักจังหวัดกรุงเทพมหานครแล้วจึงไปทำงานที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดโทโมะผมคิดว่าผมจะพาอาเบะไปเที่ยวสวนสัตว์เพราะที่นั่นมีสัตว์น่าสนใจเยอะและมีร้านอาหารที่มีแต่อาหารอร่อยได้แก่อาหารไทยและบาบีคิวประเภทต่างๆรรยาของผมชอบกินเนื้อสุ้นผมก็ชอบมากดังนั้นที่นั่นพวกเรารวมทั้งสุนัขของผมจะมีความสุขกันมากและที่สำคัญผมรู้จักเจ้าของสวนสัตว์ด้วยท่านเป็นหมอชื่อว่าศาสตราจารย์นายสัตวแพทย์หม่อมราชวงศ์บัวชมพูท่านเป็นหม่อมราชวงศ์เพราะเป็นลูกของพระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าสมรศักดิ์ศาสตราจารย์นั้นได้มาจากการที่ท่านเรียนจบปริญญาเอกท่านบอกผมว่าท่านมาที่สวนสัตว์ทุกวันอังคาร-วันอาทิตย์เวลา8:00-18:00น.ผมจะพาอาเบะไปวันอาทิตย์จะได้เจอและรู้จักกับศ.นสพ.ม.ร.ว.บัวชมพูด้วย

แบบทดสอบความรู้ภิกษาศาสตร์ในการเวียนวรรณ

เหตุผลที่ท่านใช้ในการตัดสินใจเวียนวรรณในตำแหน่งที่

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____
11. _____
12. _____
13. _____
14. _____
15. _____
16. _____
17. _____
18. _____
19. _____
20. _____
21. _____
22. _____
23. _____
24. _____
25. _____
26. _____
27. _____

- 28. _____
- 29. _____
- 30. _____
- 31. _____
- 32. _____
- 33. _____
- 34. _____
- 35. _____
- 36. _____
- 37. _____
- 38. _____
- 39. _____
- 40. _____
- 41. _____
- 42. _____
- 43. _____
- 44. _____
- 45. _____
- 46. _____
- 47. _____
- 48. _____
- 49. _____
- 50. _____
- 51. _____
- 52. _____
- 53. _____
- 54. _____
- 55. _____
- 56. _____
- 57. _____

- 58. _____
- 59. _____
- 60. _____
- 61. _____
- 62. _____
- 63. _____
- 64. _____
- 65. _____
- 66. _____
- 67. _____
- 68. _____
- 69. _____
- 70. _____
- 71. _____
- 72. _____
- 73. _____
- 74. _____
- 75. _____
- 76. _____
- 77. _____
- 78. _____
- 79. _____
- 80. _____
- 81. _____
- 82. _____
- 83. _____
- 84. _____

ภาคผนวก จ.

เฉลยแบบทดสอบการเว้นวรรค

บันทึกของนายสมชาย

เมื่อพูดถึงญี่ปุ่น^{1(3.1)} ผมก็คิดถึงช่วงเวลาที่ผมเคยไปเรียนภาษาญี่ปุ่น^{2(4.3.1)} ณ^{3(4.3.1)} โตเกียว⁴⁽¹⁾ มันเป็นเวลา
 สนุกมาก⁵⁽¹⁾ ผมมีเพื่อนชาวต่างชาติหลายคน^{6(4.3.3)} เช่น^{7(4.3.3)} คนญี่ปุ่น^{8(3.7)} คนจีน^{9(4.2.1)} และคนอเมริกัน
^{10(4.2.2)} เป็นต้น¹¹⁽¹⁾ เมื่อเดือนที่แล้ว^{12(3.1)} ผมได้รับ^{13(3.6)} e-mail^{14(3.6)} จากเพื่อนญี่ปุ่นที่เป็นตำรวจ¹⁵⁽¹⁾ เขาคือ
 ร้อยเอก^{16(4.1.4)} อาเบะ^{17(4.1.1)} เคนตะ^{18(5.1.1)} (Army Captain Abe Kenta)^{19(5.1.2)} อาเบะสูงกว่าคนญี่ปุ่นทั่วไป
²⁰⁽¹⁾ เขาสูง^{21(3.3)} 2^{22(3.3)} เมตร^{23(3.5)} อาเบะจะมากรุงเทพฯ^{24(5.1.2)} เดือนหน้า²⁵⁽¹⁾ ผมดีใจมากที่จะได้เจออาเบะ
^{26(2.1)} เพราะพวกเราไม่ได้เจอกันมานานแล้ว²⁷⁽¹⁾ อาเบะจะมาทำงานที่บริษัทโทโมะ^{28(4.1.5)} จำกัด²⁹⁽¹⁾ บริษัท
 นี้อยู่ที่ถนนสาร^{30(4.1.7)} แขวงบางรัก^{31(4.1.7)} เขตบางรัก^{32(4.1.7)} จังหวัดกรุงเทพมหานคร³³⁽¹⁾ แล้วจึงไปทำงาน
 ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด^{34(4.1.6)} โทโมะ³⁵⁽¹⁾ ผมคิดว่า^{36(2.2)} ผมจะพาอาเบะไปเที่ยวสวนสัตว์^{37(2.1)} เพราะที่นั่นมี
 สัตว์น่าสนใจเยอะ^{38(2.1)} และมีร้านอาหารที่มีแต่อาหารอร่อย^{39(4.3.2)} ได้แก่^{40(4.3.2)} อาหารไทยและบาบิคว
 ประเภทต่าง^{41(5.2.1)} 42(5.2.1) ปรรยาของผมหอบกินเนื้อ⁴³⁽¹⁾ สุนัขผมก็ชอบมาก⁴⁴⁽¹⁾ ดังนั้นที่นั่นพวกเรา
 รวมทั้งสุนัขของผมจะมีความสุขกันมาก^{45(2.1)} และที่สำคัญผมรู้จักเจ้าของสวนสัตว์ด้วย⁴⁶⁽¹⁾ ท่านเป็นหมอ
⁴⁷⁽¹⁾ ชื่อว่า^{48(2.2)} ศาสตราจารย์^{49(4.1.3)} นายสัตวแพทย์^{50(4.1.3)} หม่อมราชวงศ์บัวชมพู⁵¹⁽¹⁾ ท่านเป็นหม่อม
 ราชวงศ์^{52(2.1)} เพราะเป็นลูกของพระวรวงศ์เธอ^{53(4.1.2)} พระองค์เจ้าสมรึก^{54(2.1)} ส่วนศาสตราจารย์นั้น^{55(3.1)}
 ได้มาจากการที่ท่านเรียนจบปริญญาเอก⁵⁶⁽¹⁾ ท่านบอกผมว่า^{57(2.2)} ท่านมาที่สวนสัตว์ทุกวันอังคาร-วัน
 อาทิตย์^{58(3.4)} เวลา^{59(3.3)} 8:00-18:00^{60(3.3)} น.^{61(3.2)} ผมจะพาอาเบะไปวันอาทิตย์⁶²⁽¹⁾ จะได้เจอและรู้จักกับ^{63(3.2)}
 ศ.^{64(3.2)} นสพ.^{65(3.2)} ม.ร.ว.^{66(3.2)} บัวชมพูด้วย

เฉลยแบบทดสอบการเว้นวรรคและความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรค

ข้อ	หลักเกณฑ์	รายละเอียด
1	3.1	เว้นวรรคระหว่างข้อความที่เป็นหัวข้อกับประโยคที่ตามมา
2	4.3.1	เว้นวรรคหน้าและหลังคำ ณ
3	4.3.1	เว้นวรรคหน้าและหลังคำ ณ
4	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
5	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
6	4.3.3	เว้นวรรคหน้าและหลังคำ “เช่น”
7	4.3.3	เว้นวรรคหน้าและหลังคำ “เช่น”
8	3.7	เว้นวรรคระหว่างรายการต่าง ๆ
9	4.2.1	เว้นวรรคระหว่างรายการกับคำสันธาน “และ” “หรือ” ในรายการ
10	4.2.2	เว้นวรรคระหว่างรายการกับคำ “เป็นต้น” ที่อยู่หลังรายการ
11	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
12	3.1	เว้นวรรคระหว่างข้อความที่เป็นหัวข้อกับประโยคที่ตามมา
13	3.6	เว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือไทยกับตัวหนังสือภาษาอื่น
14	3.6	เว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือไทยกับตัวหนังสือภาษาอื่น
15	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
16	4.1.4	เว้นวรรคระหว่างยศกับชื่อ
17	4.1.1	เว้นวรรคระหว่างชื่อกับนามสกุล
18	5.1.1	เว้นวรรคระหว่างข้อความข้างหน้ากับเครื่องหมายวงเล็บเปิด (()
19	5.1.2	เว้นวรรคระหว่างเครื่องหมายวงเล็บปิด ()) กับข้อความที่ตามมา
20	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
21	3.3	เว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข
22	3.3	เว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข
23	3.5	เว้นวรรคระหว่างหน่วยมาตราต่าง ๆ กับข้อความที่ตามมา
24	5.1.2	เว้นวรรคระหว่างเครื่องหมายไปยาลน้อย (๙) กับข้อความที่ตามมา
25	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่

26	2.1	เว้นวรรคระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “เพราะ” ในประโยครวม
27	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
28	4.1.5	เว้นวรรคระหว่างชื่อบริษัทกับคำ “จำกัด” ที่อยู่ท้ายชื่อ
29	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
30	4.1.7	เว้นวรรคระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ
31	4.1.7	เว้นวรรคระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ
32	4.1.7	เว้นวรรคระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ
33	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
34	4.1.6	เว้นวรรคระหว่างคำ “ห้างหุ้นส่วนจำกัด” กับชื่อ
35	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
36	2.2	เว้นวรรคระหว่างคำ “ว่า” กับประโยคที่ตามมา
37	2.1	เว้นวรรคระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “เพราะ” ในประโยครวม
38	2.1	เว้นวรรคระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “และ” ในประโยครวม
39	4.3.2	เว้นวรรคหน้าและหลังคำ “ได้แก่” ที่ตามด้วยรายการ มากกว่า 1 รายการ
40	4.3.2	เว้นวรรคหน้าและหลังคำ “ได้แก่” ที่ตามด้วยรายการ มากกว่า 1 รายการ
41	5.2.1	เว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายไม้มยม (๓)
42	5.2.1	เว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายไม้มยม (๓)
43	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
44	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
45	2.1	เว้นวรรคระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “และ” ในประโยครวม
46	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่

47	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
48	2.2	เว้นวรรคระหว่างคำ “ว่า” กับประโยคที่ตามมา
49	4.1.3	เว้นวรรคระหว่างคำนำหน้านามแต่ละชนิด
50	4.1.3	เว้นวรรคระหว่างคำนำหน้านามแต่ละชนิด
51	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
52	2.1	เว้นวรรคระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “เพราะ” ในประโยครวม
53	4.1.2	เว้นวรรคระหว่างคำนำพระนามพระบรมวงศานุวงศ์ พระนาม และฐานันดรศักดิ์ แต่ละชนิด
54	2.1	เว้นวรรคระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “ส่วน” ในประโยครวม
55	3.1	เว้นวรรคระหว่างข้อความที่เป็นหัวข้อกับประโยคที่ตามมา
56	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
57	2.2	เว้นวรรคระหว่างคำ “ว่า” กับประโยคที่ตามมา
58	3.4	เว้นวรรคระหว่างวันกับเวลา
59	3.3	เว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข
60	3.3	เว้นวรรคระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข
61	3.2	เว้นวรรคระหว่างกลุ่มอักษรย่อ
62	1	เว้นวรรคระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่
63	3.2	เว้นวรรคระหว่างกลุ่มอักษรย่อ
64	3.2	เว้นวรรคระหว่างกลุ่มอักษรย่อ
65	3.2	เว้นวรรคระหว่างกลุ่มอักษรย่อ
66	3.2	เว้นวรรคระหว่างกลุ่มอักษรย่อ

ภาคผนวก ฉ.

ข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกัน
(เกณฑ์ที่ 1 ระดับประโยค)

ระดับ	เกณฑ์ ที่	จำนวนข้อ ใน แบบทดสอบ	ข้อที่ (ใน แบบทดสอบ)	กลุ่มตัวอย่าง					
				NS (30) (N=1980)		NNSH (11) (N=726)		NNSL (9) (N=594)	
				เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น
1. ประโยค	1.	17	รวม	431 (84.5%)	79 (15.5%)	100 (53.5%)	87 (46.5%)	77 (50.3%)	76 (49.7%)
			4	26	4	5	6	4	5
			5	28	2	10	1	9	0
			11	30	0	10	1	6	3
			15	28	2	6	5	3	6
			20	27	3	6	5	5	4
			25	26	4	8	3	5	4
			27	30	0	7	4	4	5
			29	30	0	6	5	5	4
			33	28	2	5	6	7	2
			35	30	0	10	1	8	1
			43	15	15	1	10	1	8
			44	27	3	9	2	5	4
			46	29	1	6	5	4	5
			47	6	24	1	10	1	8
			51	29	1	2	9	3	6
			56	30	0	7	4	6	3
			62	12	18	1	10	1	8

ข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกัน
(เกณฑ์ที่ 2 ระดับอนุพากย์)

ระดับ	เกณฑ์ ที่	จำนวนข้อ ใน แบบทดสอบ	ข้อที่ (ใน แบบทดสอบ)	กลุ่มตัวอย่าง					
				NS (30) (N=1980)		NNSH (11) (N=726)		NNSL (9) (N=594)	
				เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น
2. อนุ พากย์	2.1	6	รวม	113 (62.8%)	67 (37.2%)	22 (33.3%)	44 (66.7%)	30 (55.6%)	24 (44.4%)
			26	15	15	4	7	4	5
			37	21	7	6	5	6	3
			38	15	15	2	9	4	5
			45	26	4	4	7	7	2
			52	11	19	5	6	5	4
			54	25	5	1	10	4	5
			รวม	26 (28.9%)	64 (71.1%)	3 (9.1%)	30 (90.9%)	0 (0%)	27 (100%)
2.2	3	36	3	27	1	10	0	9	
		48	13	17	1	10	0	9	
		57	10	20	1	10	0	9	
		รวม	36	27	3	27	0	27	

ข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกัน
(เกณฑ์ที่ 3 ระดับวลี)

ระดับ	เกณฑ์ ที่	จำนวนข้อ ใน แบบทดสอบ	ข้อที่ (ใน แบบทดสอบ)	กลุ่มตัวอย่าง					
				NS (30) (N=1980)		NNSH (11) (N=726)		NNSL (9) (N=594)	
				เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น
3. วลี	3.1	3	รวม	40 (44.4%)	50 (55.6%)	2 (6.1%)	31 (93.9%)	2 (7.4%)	25 (92.6%)
			1	23	7	0	11	1	8
			12	13	17	1	10	1	8
			55	4	26	1	10	0	9
	3.2	5	รวม	46 (30.7%)	104 (69.3%)	13 (23.6%)	42 (76.4%)	9 (20%)	36 (80%)
			61	29	1	10	1	9	0
			63	7	23	1	10	0	9
			64	2	28	1	10	0	9
			65	4	26	0	11	0	9
			66	4	26	1	10	0	9
			รวม	23 (19.2%)	97 (80.8%)	1 (2.3%)	43 (97.7%)	0 (0%)	36 (100%)
	3.3	4	21	6	24	0	11	0	9
			22	6	24	0	11	0	9
			59	8	22	1	10	0	9
			60	3	27	0	11	0	9
			รวม	27 (90%)	3 (10%)	0 (0%)	11 (100%)	0 (0%)	9 (100%)
			58	27	3	0	11	0	9

ระดับ	เกณฑ์ ที่	จำนวนข้อ ใน แบบทดสอบ	ข้อที่ (ใน แบบทดสอบ)	กลุ่มตัวอย่าง					
				NS (30) (N=1980)		NNSH (11) (N=726)		NNSL (9) (N=594)	
				เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น
	3.5	1	รวม	30 (100%)	0 (0%)	10 (90.9%)	1 (9.1%)	7 (77.8%)	2 (22.2%)
			23	30	0	10	1	7	2
	3.6	2	รวม	16 (26.7%)	44 (73.3%)	0 (0%)	22 (100%)	0 (0%)	18 (100%)
			13	8	22	0	11	0	9
			14	8	22	0	11	0	9
	3.7	1	รวม	30 (100%)	0 (0%)	2 (18.2%)	9 (81.8%)	0 (0%)	9 (100%)
			8	30	0	2	9	0	9

ข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกัน
(เกณฑ์ที่ 4.1 ระดับคำชี้เฉพาะ)

ระดับ	เกณฑ์ที่	จำนวนข้อ ในแบบทดสอบ	ข้อที่ (ใน แบบทดสอบ)	กลุ่มตัวอย่าง						
				NS (30) (N=1980)		NNSH (11) (N=726)		NNSL (9) (N=594)		
				เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	
4.1 คำชี้เฉพาะ	4.1.1	1	รวม	8 (26.7%)	22 (73.3%)	0 (0%)	11 (100%)	0 (0%)	9 (100%)	
				17	8	22	0	11	0	9
	4.1.2	1	รวม	3 (10%)	27 (90%)	0 (0%)	11 (100%)	0 (0%)	9 (100%)	
				53	3	27	0	11	0	9
	4.1.3	2	รวม	23 (38.3%)	37 (61.7%)	3 (13.6%)	19 (86.4%)	0 (0%)	18 (100%)	
				49	11	19	2	9	0	9
				50	12	18	1	10	0	9
	4.1.4	1	รวม	4 (13.3%)	26 (86.7%)	0 (0%)	11 (100%)	0 (0%)	9 (100%)	
				16	4	26	0	11	0	9
	4.1.5	1	รวม	10 (33.3%)	20 (66.7%)	1 (9.1%)	10 (90.9%)	0 (0%)	9 (100%)	
				28	10	20	1	10	0	9
	4.1.6	1	รวม	5 (16.7%)	25 (83.3%)	0 (0%)	11 (100%)	0 (0%)	9 (100%)	
				34	5	25	0	11	0	9
	4.1.7	3	รวม	86 (95.6%)	4 (4.4%)	9 (27.3%)	24 (72.7%)	2 (7.4%)	25 (92.6%)	
				30	28	2	3	8	1	8
				31	29	1	3	8	1	8
				32	29	1	3	8	0	9

ข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกัน
(เกณฑ์ที่ 4.2 ระดับคำเฉพาะ)

ระดับ	เกณฑ์ ที่	จำนวนข้อ ใน แบบทดสอบ	ข้อที่ (ใน แบบทดสอบ)	กลุ่มตัวอย่าง					
				NS (30) (N=1980)		NNSH (11) (N=726)		NNSL (9) (N=594)	
				เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น
4.2 คำ เฉพาะ	4.2.1	1	รวม	26 (86.7%)	4 (13.3%)	0 (0%)	11 (100%)	0 (0%)	9 (100%)
			9	26	4	0	11	0	9
	4.2.2	1	รวม	29 (96.7%)	1 (3.3%)	1 (9.1%)	10 (90.9%)	0 (0%)	9 (100%)
			10	29	1	1	10	0	9

ข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกัน
(เกณฑ์ที่ 4.3 ระดับคำเฉพาะ)

ระดับ	เกณฑ์ ที่	จำนวนข้อ ใน แบบทดสอบ	ข้อที่ (ใน แบบทดสอบ)	กลุ่มตัวอย่าง					
				NS (30) (N=1980)		NNSH (11) (N=726)		NNSL (9) (N=594)	
				เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น
4.3 คำ เฉพาะ	4.3.1	2	รวม	52 (86.7%)	8 (13.3%)	5 (22.7%)	17 (77.3%)	2 (11.1%)	16 (88.9%)
			2	27	3	2	9	2	7
			3	25	5	3	8	0	9
	4.3.2	2	รวม	56 (93.3%)	4 (6.7%)	4 (18.2%)	18 (81.8%)	1 (5.6%)	17 (94.4%)
			39	28	2	4	7	1	8
			40	28	2	0	11	0	9
	4.3.3	2	รวม	55 (91.7%)	5 (8.3%)	8 (36.4%)	14 (63.6%)	3 (16.7%)	15 (83.3%)
			6	27	3	7	4	3	6
			7	28	2	1	10	0	9

ข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกัน
(เกณฑ์ที่ 5.1 ระดับเครื่องหมาย)

ระดับ	เกณฑ์ ที่	จำนวนข้อ ใน แบบทดสอบ	ข้อที่ (ใน แบบทดสอบ)	กลุ่มตัวอย่าง						
				NS (30) (N=1980)		NNSH (11) (N=726)		NNSL (9) (N=594)		
				เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	
5.1 เครื่องหมาย	5.1.1	1	รวม	13 (43.3%)	17 (56.7%)	1 (9.1%)	10 (90.9%)	0 (0%)	9 (100%)	
				18	13	17	1	10	0	9
	5.1.2	2	รวม	31 (51.7%)	29 (48.3%)	9 (40.9%)	13 (59.1%)	9 (50%)	9 (50%)	
				19	27	3	8	3	8	1
				24	4	26	1	10	1	8

ข้อมูลความสามารถในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์ภาษาต่างกัน
(เกณฑ์ที่ 5.2 ระดับเครื่องหมาย)

ระดับ	เกณฑ์ ที่	จำนวนข้อ ใน แบบทดสอบ	ข้อที่ (ใน แบบทดสอบ)	กลุ่มตัวอย่าง						
				NS (30) (N=1980)		NNSH (11) (N=726)		NNSL (9) (N=594)		
				เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	เว้น	ไม่เว้น	
5.2	5.2.1	2	รวม	32 (53.3%)	28 (46.7%)	11 (50%)	11 (50%)	8 (44.4%)	10 (55.6%)	
				41	2	28	0	11	0	9
				42	30	0	11	0	8	1

ภาคผนวก ข.

ข้อมูลความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์
ภาษาต่างกัน (เกณฑ์ที่ 1 ระดับประโยค)

เกณฑ์ที่ 1. ระหว่างประโยคที่จบข้อความกับประโยคใหม่ (เว้นวรรคใหญ่) (17 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	78.17% (337)	77% (77)	75.32% (58)
1.1 Syntax	จบประโยค	39.21% (169)	27% (27)	23.38% (18)
	เริ่มประโยคใหม่	25.75% (111)	5% (5)	-
	หน้าประธานของประโยค	2.78% (12)	36% (36)	38.96% (30)
	แยกอนุประโยคบอกเหตุผล	0.93% (4)	-	-
	(รวม)	68.67% (296)	68% (68)	62.34% (48)
1.2 Lexicon	ก่อน ดังนั้น	1.62% (7)	5% (5)	5.19% (4)
	หลังจำกัด	0.46% (2)	-	-
	ตำแหน่งและชื่อ	0.23% (1)	-	-
	หลังคำบอกวันเวลา	0.23% (1)	-	-
	แยกชื่อสถานที่ ที่อยู่	1.86% (8)	-	-
	ระหว่างชื่อ	0.23% (1)	3% (3)	-
	(รวม)	4.63% (20)	8% (8)	5.19% (4)
1.3 Syntactico-lexicon	หลัง เป็นต้น	3.02% (13)	1% (1)	1.30% (1)
	คำแล้ว แสดงการเสร็จสมบูรณ์	-	-	6.49% (5)
	(รวม)	3.02% (13)	1% (1)	7.79% (6)
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	เริ่มประโยคใหม่+คำสันธาน	1.62% (7)	-	-
	จบประโยค + หลังคำชื่อบริษัท	0.23% (1)	-	-
	(รวม)	1.85% (8)	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	21.09% (91)	23% (23)	20.78% (16)
2.1 Pragmatics	จบความ	6.26% (27)	1% (1)	3.90% (3)
	ขึ้นความ	6.96% (30)	-	-
	เรื่องเปลี่ยน	1.39% (6)	11% (11)	10.39% (8)
	ขยายความข้างหน้า	4.87% (21)	-	-
	Pragmatics (Stylistic)			
	เห็นชัด เข้าใจง่าย	0.46% (2)	2% (2)	-
	เน้นความ	0.23% (1)	-	-
	เน้นคำนามข้างหน้า	0.46% (2)	1% (1)	-
	จังหวะอ่าน	0.23% (1)	-	-
	(รวม)	20.86% (90)	15% (15)	14.29% (11)
2.2 Semantics	แปลเนื้อเรื่อง	0.23% (1)	8% (8)	6.49% (5)
	(รวม)	0.23% (1)	8% (8)	6.49% (5)

ประเภทของความรู้เชิงภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	0.70% (3)	-	3.90% (3)
3.1 No Reason	ไม่รู้	0.70% (3)	-	-
	(รวม)	0.70% (3)	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	คิดว่าหน้าประธาน	-	-	1.30% (1)
	คิดว่าคำแล้ว แสดงการจบ	-	-	2.60% (2)
	ประโยชน์	-	-	-
	(รวม)	-	-	3.90% (3)
	รวมทั้งหมด	100% (431)	100% (100)	100% (77)

ข้อมูลความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์
ภาษาต่างกัน (เกณฑ์ที่ 2 ระดับอนุพากย์)

เกณฑ์ที่ 2.1 ระหว่างประโยคย่อยที่มีความสมบูรณ์และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “และ” “หรือ” “แต่” ฯลฯ ในประโยครวม (6 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	69.90% (79)	86.36% (19)	86.67% (26)
1.1 Syntax	จบประโยค	23.89% (27)	18.18% (4)	6.67% (2)
	แยกอนุประโยคแสดงเหตุผล	6.19% (7)	-	-
	(รวม)	30.08% (34)	18.18% (4)	6.67% (2)
1.2 Lexicon	<u>Lexicon</u>			
	แบ่งตามตำแหน่งข้อ	1.77% (2)	-	-
	ในภาษาญี่ปุ่นจะตัดหน้า ส่วน	-	-	3.33% (1)
	(รวม)	1.77% (2)	-	3.33% (1)
1.3 Syntactico-lexicon	หน้าคำสันธาน	14.16% (16)	63.63% (14)	60% (18)
	คำสันธานเพื่อให้เหตุผล	8.85% (10)	-	-
	(รวม)	23.01% (26)	63.63% (14)	60% (18)
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	มีข้อความขยาย + คำเชื่อม	4.42% (5)	4.55% (1)	-
	หน้าคำสันธาน + จบประโยค	10.62% (12)	-	-
	หน้าคำสันธาน + เริ่มประโยค	-	-	16.67% (5)
	(รวม)	15.04% (17)	4.55% (1)	16.67% (5)
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	30.08% (34)	13.64% (3)	13.33% (4)
2.1 Pragmatics	จบความ	7.96% (9)	-	10% (3)
	ขึ้นเนื้อความใหม่	12.39% (14)	-	-
	มีข้อความขยาย	5.31% (6)	-	-
	<u>Pragmatics (Stylistic)</u>			
	เน้น เห็นชัด	1.77% (2)	13.64% (3)	3.33% (1)
	ไม่เว้นจะยาวเกิน	2.65% (3)	-	-
	(รวม)	30.08% (34)	13.64% (3)	13.33% (4)
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (113)	100% (22)	100% (30)

เกณฑ์ที่ 2.2 ระหว่างคำ “ว่า” กับประโยคที่ตามมา (3 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	92.3% (24)	33.33% (1)	-
1.1 Syntax	ขึ้นประโยคใหม่	11.54% (3)	-	-
	(รวม)	11.54% (3)	-	-
1.2 Lexicon	แยกศ	7.69% (2)	-	-
	ก่อนชื่อ	15.38% (4)	33.33% (1)	-
	(รวม)	23.07% (6)	33.33% (1)	-
1.3 Syntactico-lexicon	แสดงความซ้อน “ว่า”	15.38% (4)	-	-
	ขยาย “ว่า”	11.54% (3)	-	-
	หลัง “ว่า”	30.77% (8)	-	-
	(รวม)	57.69% (15)	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	3.85% (1)	66.66% (2)	-
2.1 Pragmatics	เป็นคำพูด	3.85% (1)	33.33% (1)	-
	(รวม)	3.85% (1)	33.33% (1)	-
2.2 Semantics	แปลเนื้อเรื่อง	-	33.33% (1)	-
	(รวม)	-	33.33% (1)	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	3.85% (1)	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	- รู้สึก	3.85% (1)	-	-
	(รวม)	3.85% (1)	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (26)	100% (3)	-

ข้อมูลความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์
ภาษาต่างกัน (เกณฑ์ที่ 3 ระดับวลี)

เกณฑ์ข้อที่ 3.1 ระหว่างข้อความที่เป็นหัวข้อกับประโยคที่ตามมา (3 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	12.5% (5)	50% (1)	100% (2)
1.1 Syntax	หน้าประธานของประโยค	5% (2)	50% (1)	100% (2)
	แยกอนุประโยค	7.5% (3)	-	-
	(รวม)	12.5% (5)	50% (1)	100% (2)
1.2 Lexicon	-	-	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	87.5% (35)	50% (1)	-
2.1 Pragmatics	จบความ	17.5% (7)	-	-
	Pragmatics (Stylistic)			
	เน้นคำ	15% (6)	50% (1)	-
	จังหวะอ่าน	7.5% (3)	-	-
	(รวม)	40% (16)	50% (1)	-
2.2 Semantics	เกริ่น	47.5% (19)	-	-
	(รวม)	47.5% (19)	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (40)	100% (2)	100% (2)

เกณฑ์ข้อที่ 3.2 ระหว่างกลุ่มอักษรย่อ (5 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	89.14% (41)	92.29% (12)	78.78% (7)
1.1 Syntax	จบประโยค	19.57% (9)	15.38% (2)	11.11% (1)
	เริ่มประโยคใหม่	17.39% (8)	-	-
	หน้าประธานของประโยค	-	38.46% (5)	66.67% (6)
	(รวม)	36.96% (17)	53.84% (7)	77.78% (7)
1.2 Lexicon	อักษรย่อ	8.7% (4)	15.38% (2)	-
	หลัง น.	13.04% (6)	15.38% (2)	-
	ระหว่างข้อกับตำแหน่ง	26.09% (12)	7.69% (1)	-
	(รวม)	47.83% (22)	38.45% (5)	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	เริ่มประโยค + เครื่องหมายวรรคตอน	4.35% (2)	-	-
	(รวม)	4.35% (2)	-	-
2. ความหมาย	รวม	10.87% (5)	7.69% (1)	22.22% (2)
2.1 Pragmatics	ขึ้นความ	6.52% (3)	-	11.11% (1)
	เปลี่ยนเรื่อง	-	7.69% (1)	-
	Pragmatics (Stylistic)	-	-	-
	อ่านสะดวก	4.35% (2)	-	-
(รวม)	10.87% (5)	7.69% (1)	11.11% (1)	
2.2 Semantics	แปลเนื้อเรื่อง	-	-	11.11% (1)
	(รวม)	-	-	11.11% (1)
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (46)	100% (13)	100% (9)

เกณฑ์ข้อที่ 3.3 ระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข (4 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ไวยากรณ์ศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	95.65% (22)	100% (1)	-
1.1 Syntax	-	-	-	-
1.2 Lexicon	ระหว่างตัวเลข	91.3% (21)	100% (1)	-
	แยกวันเวลา	4.35% (1)	-	-
	(รวม)	95.65% (22)	100% (1)	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	4.35% (1)	-	-
2.1 Pragmatics	<u>Pragmatics (Stylistic)</u>			
	อ่านสะดวก	4.35% (1)	-	-
	(รวม)	4.35% (1)	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (23)	100% (1)	-

เกณฑ์ข้อที่ 3.4 ระหว่างวันกับเวลา (1 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ไวยากรณ์ศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	66.67% (18)	-	-
1.1 Syntax	-	-	-	-
1.2 Lexicon	แยกวันเวลา	66.67% (18)	-	-
	(รวม)	66.67% (18)	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	33.32% (9)	-	-
2.1 Pragmatics	จบความ	14.81% (4)	-	-
	มีข้อความขยาย	3.7% (1)	-	-
	<u>Pragmatics (Stylistic)</u>			
	อ่านสะดวก	14.81% (4)	-	-
	(รวม)	33.32% (9)	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (27)	-	-

เกณฑ์ข้อที่ 3.5 ระหว่างหน่วยมาตราต่าง ๆ กับข้อความที่ตามมา (1 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	86.67% (26)	90% (9)	57.15% (4)
1.1 Syntax	จบประโยค	33.33% (10)	30% (3)	14.29% (1)
	เริ่มประโยคใหม่	36.67% (11)	-	-
	หน้าประธานของประโยค	3.33% (1)	50% (5)	42.86% (3)
	ขึ้นประโยคใหม่ + ขยายความ	6.67% (2)	10% (1)	-
	(รวม)	80% (24)	90% (9)	57.15% (4)
1.2 Lexicon	หลัง คำมาตรา	6.67% (2)	-	-
	(รวม)	6.67% (2)	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	13.33% (4)	10% (1)	42.87% (3)
2.1 Pragmatics	จบความ	10% (3)	-	14.29% (1)
	ขึ้นความ	3.33% (1)	-	-
	เปลี่ยนเนื้อหา	-	10% (1)	14.29% (1)
	เข้าใจง่าย	-	-	14.29% (1)
	(รวม)	13.33% (4)	10% (1)	42.87% (3)
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (30)	100% (10)	100% (7)

เกณฑ์ข้อที่ 3.6 ระหว่างตัวหนังสือไทยกับตัวหนังสือภาษาอื่น (2 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ไวยากรณ์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (16)	-	-
1.1 Syntax	-	-	-	-
1.2 Lexicon	อักษรประเภทอื่น	100% (16)	-	-
	(รวม)	100% (16)	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	-	-	-
2.1 Pragmatics	-	-	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (16)	-	-

เกณฑ์ข้อที่ 3.7 ระหว่างรายการต่าง ๆ เพื่อแยกรายการแต่ละรายการ ทั้งที่เป็นข้อความและกลุ่มตัวเลข (1 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ไวยากรณ์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (30)	100% (2)	-
1.1 Syntax	แยกคำ	30% (9)	100% (2)	-
	หลังตัวอย่าง	3.33% (1)	-	-
	แยกตัวอย่าง	53.33% (16)	-	-
	ระหว่างตัวอย่าง	13.33% (4)	-	-
	(รวม)	100% (30)	100% (2)	-
1.2 Lexicon	-	-	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	-	-	-	-
2.1 Pragmatics	-	-	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (30)	100% (2)	-

ข้อมูลความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์
ภาษาต่างกัน (เกณฑ์ที่ 4.1 ระดับคำชี้เฉพาะ)

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.1 ระหว่างชื่อกับนามสกุล (1 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (8)	-	-
1.1 Syntax	-	-	-	-
1.2 Lexicon	ระหว่างชื่อกับ (รวม)	100% (8)	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	-	-	-	-
2.1 Pragmatics	-	-	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (8)	-	-

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.2 ระหว่างคำนำพระนามพระบรมวงศานุวงศ์ พระนาม และฐานันดรศักดิ์ แต่ละชนิด (1 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (3)	-	-
1.1 Syntax	-	-	-	-
1.2 Lexicon	แยกยศตำแหน่งกับชื่อ (รวม)	100% (3)	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	-	-	-	-
2.1 Pragmatics	-	-	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (3)	-	-

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.3 ระหว่างคำนำหน้านามแต่ละชนิด (2 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ไวยากรณ์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (23)	100% (3)	-
1.1 Syntax	เริ่มประโยคใหม่	-	33.33% (1)	-
	(รวม)	-	33.33% (1)	-
1.2 Lexicon	ระหว่างยศตำแหน่งกับชื่อ	100% (23)	66.67% (2)	-
	(รวม)	100% (23)	66.67% (2)	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	-	-	-	-
2.1 Pragmatics	-	-	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (23)	100% (3)	-

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.4 ระหว่างยศกับชื่อ (1 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ไวยากรณ์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (4)	-	-
1.1 Syntax	-	-	-	-
1.2 Lexicon	แยกยศจากชื่อ	100% (4)	-	-
	(รวม)	100% (4)	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	-	-	-	-
2.1 Pragmatics	-	-	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (4)	-	-

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.5 ระหว่างข้อบริษั ษนาการ ฯลฯ กับคำ “จำกัด” ที่อยู่ท้ายข้อ (1 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (10)	100% (1)	-
1.1 Syntax	จบประโยค	-	100% (1)	-
	(รวม)	-	100% (1)	-
1.2 Lexicon	หลังข้อบริษั ข้อเฉพาะ	40% (4)	-	-
	หน้า จำกัด	60% (6)	-	-
	(รวม)	100% (10)	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	-	-	-	-
2.1 Pragmatics	-	-	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (10)	100% (1)	-

เกณฑ์ข้อที่ 4.1.6 ระหว่างคำ “ห้างหุ้นส่วนจำกัด” และ “ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล” กับข้อ (1 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (5)	-	-
1.1 Syntax	จบประโยค	40% (2)	-	-
	ขึ้นประโยคใหม่	20% (1)	-	-
	(รวม)	60% (3)	-	-
1.2 Lexicon	หลัง จำกัด	40% (2)	-	-
	(รวม)	40% (2)	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	-	-	-	-
2.1 Pragmatics	-	-	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (5)	-	-

เกณฑ์ที่ 4.1.7 ระหว่างข้อสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถนน ตำบล/แขวง อำเภอ/เขต จังหวัด (3 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	79.07% (68)	99.99% (9)	100% (2)
1.1 Syntax	จบประโยค	1.16% (1)	33.33% (3)	100% (2)
	(รวม)	1.16% (1)	33.33% (3)	100% (2)
1.2 Lexicon	แยกที่อยู่	59.30% (51)	33.33% (3)	-
	เป็นคำ	11.63% (10)	-	-
	ระหว่างข้อ	6.98% (6)	33.33% (3)	-
	(รวม)	77.91% (67)	66.66% (6)	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	17.44% (15)	-	-
2.1 Pragmatics	แบ่งความในประโยค	13.95% (12)	-	-
	มีข้อความขยาย	3.49% (3)	-	-
	(รวม)	17.44% (15)	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	3.49% (3)	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	จำมาใช้	3.49% (3)	-	-
	(รวม)	3.49% (3)	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (86)	100% (9)	100% (2)

ข้อมูลความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์
ภาษาต่างกัน (เกณฑ์ที่ 4.2 ระดับคำเฉพาะ)

เกณฑ์ที่ 4.2.1 ระหว่างรายการกับคำสันธาน “และ” “หรือ” ในรายการ (1 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (26)	-	-
1.1 Syntax	-	-	-	-
1.2 Lexicon	-	-	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	หน้า และ + ระหว่างตัวอย่าง	88.46% (23)	-	-
	หน้า และ + ลำดับสุดท้าย	11.54% (3)	-	-
	(รวม)	100% (26)	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	-	-	-	-
2.1 Pragmatics	-	-	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (26)	-	-

เกณฑ์ที่ 4.2.2 ระหว่างรายการกับคำ "เป็นต้น" ที่อยู่หลังรายการ (1 ข้อ)				
ประเภทของความวือกภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (29)	-	-
1.1 Syntax	-	-	-	-
1.2 Lexicon	-	-	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	หน้า เป็นต้น	65.52% (19)	-	-
	แยก เป็นต้น + จบตัวอย่าง	34.48% (10)	-	-
	(รวม)	100% (29)	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	-	100% (1)	-
2.1 Pragmatics	Pragmatics (Stylistic)			
	เห็นชัด	-	100% (1)	-
	(รวม)	-	100% (1)	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (29)	100% (1)	-

ข้อมูลความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มี
ประสบการณ์ภาษาต่างกัน (เกณฑ์ที่ 4.3 ระดับคำเฉพาะ)

เกณฑ์ที่ 4.3.1 หน้าและหลังคำ ณ ๖ (2 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	51.93% (27)	40% (2)	50% (1)
1.1 Syntax	จบประโยค	3.85% (2)	20% (1)	50% (1)
	(รวม)	3.85% (2)	20% (1)	50% (1)
1.2 Lexicon	หน้าและหลังคำ ณ	48.08% (25)	20% (1)	-
	(รวม)	48.08% (25)	20% (1)	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	48.07% (25)	60% (3)	50% (1)
2.1 Pragmatics	Pragmatics (Stylistic)			
	แยก ณ ให้ชัดเจน	48.07% (25)	60% (3)	50% (1)
	(รวม)	48.07% (25)	60% (3)	50% (1)
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (52)	100% (5)	100% (2)

เกณฑ์ที่ 4.3.2 หน้าและหลังคำ “ได้แก่” ที่ตามด้วยรายการ มากกว่า 1 รายการ (2 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	96.43% (54)	100% (4)	100% (1)
1.1 Syntax	ขึ้นการยกตัวอย่าง	26.79% (15)	50% (2)	-
	อธิบายส่วนขยาย	5.36% (3)	-	-
	(รวม)	32.15% (18)	50% (2)	-
1.2 Lexicon	-	-	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	หน้าและหลัง “ได้แก่”	44.64% (25)	50% (2)	100% (1)
	แยก “ได้แก่” ให้ชัดเจน	19.64% (11)	-	-
	(รวม)	64.28% (36)	50% (2)	100% (1)
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	3.57% (2)	-	-
2.1 Pragmatics	<u>Pragmatics (Stylistic)</u>			
	อ่านสะดวก	3.57% (2)	-	-
	(รวม)	3.57% (2)	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (56)	100% (4)	100% (1)

เกณฑ์ที่ 4.3.3 หน้าและหลังคำ “เช่น” (ในความหมายว่า ยกตัวอย่าง) (2 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (55)	100% (8)	100% (3)
1.1 Syntax	จบประโยค	1.82% (1)	-	33.33% (1)
	ขึ้นกรรยกตัวอย่าง	29.09% (16)	12.5% (1)	-
	(รวม)	30.91% (17)	12.5% (1)	33.33% (1)
1.2 Lexicon	-	-	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	หน้าและหลัง “เช่น”	65.45% (36)	62.5% (5)	33.33% (1)
	แยก “เช่น” ให้ชัดเจน	3.64% (2)	25% (2)	-
	ในภาษาญี่ปุ่นจะตัดหลังคำ “เช่น”	-	-	33.33% (1)
	(รวม)	69.09% (38)	87.50% (7)	66.66% (2)
1.4 Symbol Form	-	-	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	-	-	-	-
2.1 Pragmatics	-	-	-	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (55)	100% (8)	100% (3)

ข้อมูลความรู้ภาษาศาสตร์ในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์
ภาษาต่างกัน (เกณฑ์ที่ 5.1 ระดับเครื่องหมาย)

เกณฑ์ที่ 5.1.1 ระหว่างข้อความข้างหน้ากับเครื่องหมายอัฒภาคเปิด (‘’) และวงเล็บเปิด (() (1 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ภาษาศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	100% (13)	-	-
1.1 Syntax	-	-	-	-
1.2 Lexicon	เปลี่ยนภาษา	15.38% (2)	-	-
	(รวม)	15.38% (2)	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	หน้าวงเล็บ	84.61% (11)	-	-
	(รวม)	84.61% (11)	-	-
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	-	-	-	-
2. ความหมาย	รวม	-	100% (1)	-
2.1 Pragmatics	จบความ	-	100% (1)	-
	(รวม)	-	100% (1)	-
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (13)	100% (1)	-

เกณฑ์ที่ 5.1.2 ระหว่างเครื่องหมายจุลภาค (;) อัฒภาค (;) ไปยาลน้อย (๗) อัญประกาศปิด (") และวงเล็บปิด () กับข้อความที่ตามมา (2 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ไวยากรณ์ศาสตร์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	87.1% (27)	88.88% (8)	66.66% (6)
1.1 Syntax	จบประโยค	19.35% (6)	22.22% (2)	11.11% (1)
	เริ่มประโยคใหม่	22.58% (7)	11.11% (1)	11.11% (1)
	หน้าประธานของประโยค	-	44.44% (4)	33.33% (3)
	(รวม)	41.93% (13)	77.77% (7)	55.55% (5)
1.2 Lexicon	เปลี่ยนภาษา	3.23% (1)	-	-
	(รวม)	3.23% (1)	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	หลัง “ไปยาลน้อย/วงเล็บ”	29.03% (9)	11.11% (1)	11.11% (1)
	เครื่องหมายวรรคตอน	3.23% (1)	-	-
	(รวม)	32.26% (10)	11.11% (1)	11.11% (1)
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	จบประโยค + หลังวงเล็บ	6.45% (2)	-	-
	เริ่มประโยค + หลังวงเล็บ	3.23% (1)	-	-
	(รวม)	9.68% (3)	-	-
2. ความหมาย	รวม	12.91% (4)	11.11% (1)	33.33% (3)
2.1 Pragmatics	จบความ	9.68% (3)	-	11.11% (1)
	ขึ้นความ	3.23% (1)	-	-
	เปลี่ยนเรื่อง	-	11.11% (1)	22.22% (2)
	(รวม)	12.91% (4)	11.11% (1)	33.33% (3)
2.2 Semantics	-	-	-	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (31)	100% (9)	100% (9)

ข้อมูลความรู้ไวยากรณ์ในการเว้นวรรคของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์
ภาษาต่างกัน (เกณฑ์ที่ 5.2 ระดับเครื่องหมาย)

เกณฑ์ที่ 5.2.1 หน้าและหลังเครื่องหมายไปยาลใหญ่ (๑๗) ไม่มีขมก (๗) เสมอภาคหรือเท่ากับ (=) ทวิภาค (:); วิกัษภาค (-) และ เครื่องหมาย + ที่ใช้ในทางภาษา (+) (2 ข้อ)				
ประเภทของความรู้ไวยากรณ์		NS (30)	NNSH (11)	NNSL (9)
1. รูปภาษา	รวม	84.39% (27)	72.72% (8)	87.5% (7)
1.1 Syntax	จบประโยค	28.13% (9)	27.27% (3)	25% (2)
	เริ่มประโยคใหม่	31.25% (10)	9.09% (1)	-
	หน้าประธานของประโยค	3.13% (1)	36.36% (4)	50% (4)
	(รวม)	62.51% (20)	72.72% (8)	75% (6)
1.2 Lexicon	-	-	-	-
1.3 Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.4 Symbol Form	หน้าและหลัง “ไม่มีขมก”	18.75% (6)	-	12.5%(1)
	(รวม)	18.75% (6)	-	12.5%(1)
1.5 Syntax + Syntactico-lexicon	-	-	-	-
1.6 Syntax + Symbol Form	จบประโยค + หลัง “ไม่มีขมก”	3.13% (1)	-	-
	(รวม)	3.13% (1)	-	-
2. ความหมาย	รวม	15.63% (5)	27.27% (3)	12.5% (1)
2.1 Pragmatics	จบความ	6.25% (2)	-	-
	ขึ้นความ	9.38% (3)	-	-
	เปลี่ยนเรื่อง	-	9.09% (1)	12.5% (1)
	(รวม)	15.63% (5)	9.09% (1)	12.5% (1)
2.2 Semantics	แปลเนื้อเรื่อง	-	18.18% (2)	-
	(รวม)	-	18.18% (2)	-
3. เหตุผลไม่ชัดเจน	รวม	-	-	-
3.1 No Reason	-	-	-	-
3.2 Impressionistic Reasons	-	-	-	-
	รวมทั้งหมด	100% (32)	100% (11)	100% (8)

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวชลิดา งามวิโรจน์กิจ เกิดเมื่อวันที่ 18 เมษายน สำเร็จการศึกษาปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาพัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเกษตร (เกียรตินิยมอันดับสอง) คณะอุตสาหกรรมเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปีการศึกษา 2546 เข้าศึกษาระดับปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2552